

NGUỒN GỐC TỘI LỖI

SU LÝ PHU NHÂN
Hàn Vũ Phi dịch

Waka Nhà xuất bản Hà Nội

NGUỒN GỐC TỘI LỖI - Tập 1

Tác giả: **Sư Lý Phu Nhân**

Dịch giả: **Hàn Vũ Phi**

Nhà xuất bản: **Hà Nội**

Nguồn text: **Waka**

Đóng ebook: **nguyenthanh-cuibap**

VỤ ÁN THI THỂ TRÊN ĐƯỜNG RAY

CHƯƠNG

I

Ven đường có khá nhiều cỏ dại.

Nơi này được xem như vùng ven của thành phố A, là khu vực giáp ranh không ai ngó ngang đến, nên bốn phía của đường ray đều là cỏ dại.

Lúc này, có ba người đang ngồi đó, ai nấy đều trùm áo khoác. Cỏ dại cao ngang bằng họ, nhìn xa ba cái đầu không ngừng đung đưa quả thật có vẻ khá vui nhộn.

“Nói thật tôi buồn ngủ muốn chết.” Tần An là người đầu tiên lên tiếng, sau đó cô ngáp một cái minh họa.

“Em cũng buồn ngủ.” Tiểu Lưu than thở.

“Tôi cũng thế, sao lại không có tín hiệu gì thế này, chỗ này cùi thật.” Tiểu Chu giơ điện thoại lên xoay tứ phía, muốn gửi ảnh sang cho Trình Trinh. Nhưng vừa nhìn hình ảnh hiển thị trên màn hình di động, cậu ta đã muốn nôn sạch chỗ cơm ăn tối hôm qua.

Nghĩ đến đây, cậu ta chìa điện thoại đến trước mặt hai người kia: “Nhìn đi, tỉnh táo chưa?”

“Cậu tởm vừa thôi!” Tần An quả thật rất muốn ghì cậu ta xuống đất rồi đánh cho một trận: “Mà cậu đến đây làm gì? Đây

là án của đội chúng tôi cơ mà.”

“Cũng chưa chắc.” Tiểu Chu bữu môi: “Chị tưởng em muốn đến lắm hả, ngoài ba chúng ta ra thì làm gì còn người.”

Ngoài việc chụp ảnh hiện trường, ba người cũng chỉ có thể ngồi đây đợi, ai bảo họ có ít kinh nghiệm nhất chứ? Nhưng ở đây chẳng ai là người có quyền quyết định, bọn họ cũng không biết nên làm thế nào. Từ Đại Dương và Lâm Thiếu Hoa còn đang mải giành giật nhau, ai cũng muốn nhận vụ án này. Đây là vụ án mà thi thể nát bấy kia đấy, nhất định sẽ thu hút sự chú ý của dư luận.

Thế nên vào lúc này, Tiểu Chu bỗng nghĩ đến Trình Trinh. Anh không chỉ là cảnh sát, mà còn là một đàn anh dày dặn kinh nghiệm!

Tần An rất ủng hộ ý tưởng này, không những thế còn xúi giục cậu ta gọi cho Trình Trinh. Nếu không bị Tiểu Lưu ngăn lại, có khi cô còn khóc luôn trong điện thoại.

Trình Trinh và Nghê Sơ đến nơi thấy ba người đang cúi đầu vào nhau ngồi trong bụi cỏ, co ro trong chiếc áo khoác.

“Tôi không biết... tối nay lại lạnh như thế.”

Nghê Sơ đeo găng tay, lúc đi ngang qua ba người họ thì thản nhiên hỏi: “Sao mọi người không lên xe chờ?”

Tần An: “... Ừ nhỉ!”

Tiểu Lưu vội vàng đi ngay, Tiểu Chu phát tay nói với Tần An: “Chị nhìn em làm gì, chính chị lôi bọn em ra ngoài này ngồi đấy chứ! Còn dám nói ngồi trong bụi cỏ ấm áp!”

Tần An: “...”

Trong lúc ba người kia còn mải tranh luận, Nghê Sơ đã đến cạnh thi thể.

“Ồi, chờ đã!” Tần An vội bước đến kéo Nghê Sơ lại, vẻ mặt ngập ngừng: “Chị đợi một lát rồi hãy xem...”

Nghê Sơ quay đầu lại: “Sao đây?”

Tần An gỡ đầu: “Ít nhất cũng đeo khẩu trang và kính râm vào đã.”

Lúc này Trình Trinh mới có thời gian kiểm tra điện thoại của mình, anh cất lời trêu ghẹo: “Chu Chu à, tốc độ mạng của cậu cũng nhanh quá nhỉ?”

Nói rồi, anh mở ảnh ra xem, Tiểu Chu cũng không kịp ngăn cản.

“Ồi!” Trình Trinh vội đưa điện thoại ra xa: “Thê thảm vậy sao?”

Càng nghe vậy, Nghê Sơ càng muốn xem thử. Cô kéo dây phong tỏa hiện trường màu vàng lên, đi về phía nạn nhân không chút do dự. Hiện trường được giữ gìn rất tốt, gần như không bị xáo trộn.

Thật ra, nơi này cũng không có gì để xáo trộn.

Chợt bước chân cô khựng lại, sững sờ đứng trước đường ray, hai tay bỗng run rẩy đến mức không kiềm chế được. Sao... có thể thế này được chứ?

Một chiếc xe đỗ bên vệ đường, mấy người Lâm Thiếu Hoa bước xuống xe. Đánh mắt một vòng, anh ta nhìn về phía Tiểu

Lưu: “Chuyện gì vậy?”

Tiểu Lưu đứng thẳng lên trả lời: “Chị Nghê Sơ đến rồi.”

Chỉ một câu nhưng Lâm Thiếu Hoa cũng hiểu, anh ta vội sải bước đi, cuối cùng chuyển hẳn sang chạy.

Trên đường ray cũ kĩ, một thi thể không còn nguyên vẹn nằm vắt ngang. Dưới tác động của nắng gió, thi thể ngày càng thối rữa, thành một mảng xám đen nhìn không rõ da thịt. Một phần thân thể vắt bên ngoài, một phần nằm bên trong đường ray, không biết đã bị nghiền ép bao nhiêu lần mà trông thảm hại đến vậy, không khác gì một con búp bê nát bươm.

“Tiểu Nghê.” Lâm Thiếu Hoa đứng chặn trước mặt cô, kéo cô ra ngoài: “Đừng nhìn mấy thứ này.”

Nghê Sơ là bác sĩ pháp y, nhưng cô cũng là một cô gái. Cô lắc đầu, sau đó giơ tay quệt nước mắt: “Xin lỗi, em hơi mất bình tĩnh.”

Cô siết chặt nắm đấm, bất thành linh xoay người rời đi. Không ai biết vì sao cô lại phản nộ đến thế.

Nhìn Nghê Sơ đi khỏi, Trình Trinh chỉ đành sờ mũi... Hai người cùng đi chung đến đây, lúc này Nghê Sơ lái xe đi mất, còn anh thì sao?

Nghĩ đến đây, Trình Trinh bước đến vỗ vai Lâm Thiếu Hoa, nói: “Anh Lâm, hy vọng lát nữa anh có thể cho tôi đi nhờ xe một chút.”

Lâm Thiếu Hoa đã có mặt ở đây, còn Từ Đại Dương thì không, Trình Trinh thầm hiểu vụ án này đã được giao cho Lâm Thiếu

Hoa giải quyết. Hiện giờ vẫn chưa tra ra ai là chủ nhân của chiếc xe mà Nam Thăng đã lái, sao Giám đốc Lưu có thể giao vụ án này cho Từ Đại Dương được?

Trình Trinh khẽ nhếch môi. Lâm Thiếu Hoa cũng là người có chút thủ đoạn, nhìn có vẻ không để ý nhưng là người dày dạn kinh nghiệm, mọi thứ được giao đến tay anh ta có vẻ vô cùng hợp tình hợp lý.

...

Lúc Trình Trinh gọi điện đến, Ninh Chỉ Bắc còn đang ngủ.

Nửa đêm, tính gắt ngủ của Ninh Chỉ Bắc rất tệ, vừa thấy người gọi đến là Trình Trinh, cơn bực của anh càng nhân lên gấp bội.

“Nói.” Ninh Chỉ Bắc đẩy miếng bọt ra: “Chuyện gì?”

Trình Trinh bĩu môi: “Bao giờ cậu mới về? Ở đây xảy ra chuyện rồi.”

Ninh Chỉ Bắc nằm trở lại giường, khó chịu hỏi: “Lại chuyện gì nữa? Cậu không tự giải quyết được sao?”

“Đây không phải là chuyện tôi có thể giải quyết được.” Trình Trinh cười: “Nghê Sơ khóc, cậu bảo tôi giải quyết thế nào đây? Cậu tưởng chỉ cần tôi trơ mắt ra nhìn là có thể xong việc hả?”

Trong phút chốc, cơn buồn ngủ của Ninh Chỉ Bắc biến mất, anh ngồi bật dậy hỏi: “Sao vậy, nói chi tiết vào.”

Trình Trinh cười: “Phải năn nỉ tôi đi chứ! Không phải ban nãy cậu vừa to tiếng với tôi đấy sao?”

Ninh Chỉ Bắc cúp luôn điện thoại, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Trình Trình bỗng cảm thấy, đêm nay chắc hẳn có người nào đó không thể ngủ ngon được rồi.

Thật ra Ninh Chỉ Bắc định chạy xuyên đêm về thành phố A. Ở thành phố B anh không ra ngoài ở mà ở nhà mình, nên việc hơn nửa đêm sắp xếp hành lý cũng không gây sự chú ý, nhưng cửa phòng bên bỗng bật mở, một người phụ nữ mặc áo ngủ màu đỏ vừa ngáp dài vừa bước ra, vịn khung cửa nhìn anh.

“Giờ này rồi còn dọn đồ đi đâu đấy?”

Ninh Chỉ Bắc không quay đầu lại, chỉ đáp một câu gọn lỏn: “Đi về.”

“Về đâu cơ?” Người kia hỏi: “Chỉ Bắc, chị thấy em xem nhà này như cái nhà trọ ấy, nói đến là đến, nói đi là đi.”

Cuối cùng Ninh Chỉ Bắc cũng dừng tay, không khỏi thở dài: “Chị, em muốn về thành phố A, năm nay em sẽ về ăn Tết với chị.”

“Em xem trên đời này có ai khổ hơn chị của em không? Từ hồi em về đây, ngày nào chị cũng phải nói với chồng là mình phải về nhà mẹ đẻ, thế mà bây giờ em lại định cho chị leo cây nữa sao?” Cô vuốt mái tóc dài của mình: “Muốn hẹn em trai về ăn Tết cũng phải hẹn từ đầu năm, em thành thật khai báo đi, có bạn gái ở bên ngoài rồi không hả?”

Ninh Chỉ Bắc thật sự không hiểu, việc ăn Tết và việc anh có bạn gái hay không liên quan gì đến nhau?

Anh đã muốn đi, không ai có thể cản được. Cuối cùng, người làm chị cũng chỉ có thể nói một câu: “Chị đưa em đi.”

Đôi khi, mọi người nhìn vào đều cho rằng anh như một vị khách, người thân trong nhà khá sợ anh, nhưng anh biết, thật ra đó chính là một sự tôn trọng.

Tôn trọng nhau như khách chính là cách thức chung sống của gia đình họ.

Ninh Chỉ Bắc dứt khoát lái xe của chị gái về thành phố A. Nghe nói chiếc xe này là quà kỷ niệm ngày cưới mà anh rể tặng, nhưng lúc anh lái đi, chị gái anh cũng không hề có vẻ miễn cưỡng chút nào.

Ninh Chỉ Bắc không thích màu đỏ táo bạo của chiếc xe, hơn nữa quãng đường khá xa, anh vẫn đang cảm thấy buồn ngủ. Tuy vậy, không biết vì sao anh không thể chờ đợi, muốn quay về ngay.

Có người chỉ vừa không thấy bóng dáng anh đã bắt đầu khóc. Sao anh còn có thể ở lại được chứ?

Ninh Chỉ Bắc khẽ nhếch môi, trong lòng thoáng day dứt. Anh càng lúc càng lưu luyến thế giới này, càng lúc càng không muốn rời đi. Anh luôn cố gắng giữ khoảng cách với tất cả mọi người, nhưng dường như từ khi gặp Nghê Sơ, mọi chuyện đã thay đổi.

...

Trời dần sáng, cuối cùng Nghê Sơ cũng dừng xe lại. Cô không biết rốt cuộc mình muốn đi đâu, chỉ biết vào khoảnh khắc nhìn thấy cảnh tượng kia, trái tim cô không thể bình tĩnh nổi nữa.

Cô xuống xe, mở cốp ra, nhìn thấy một đóa hoa tường vi khô héo nằm trong góc, sắc hoa đã trở thành màu xám không khác

gì màu của đóa hoa cô đã nhìn thấy ban nãy.

Có lẽ không ai chú ý, nhưng cô đã nhìn thấy.

Bên cạnh thi thể trên đường ray có một bó hoa tường vi đã héo, hơn nửa đã bị vùi vào trong đất. Điều này chứng tỏ thi thể đã ở đó khá lâu, bó hoa tường vi kia cũng xuất hiện từ khoảng thời gian ấy.

Nhất định có liên quan đến Úc Phi. Rốt cuộc cậu ta đã lừa cô bao nhiêu chuyện? Giết người cần lý do, cậu ta không có lý do, vì sao lại lấy mạng người khác?

Nghê Sơ chậm rãi đứng dậy, cô cảm thấy thật khó chịu. Nếu có thể, cô hy vọng mình chưa bao giờ viết cuốn tiểu thuyết “Nguồn gốc tội lỗi”; cô hy vọng Úc Phi là một chàng trai hiền lành lương thiện, không mang trên mình vận mệnh bi thảm.

Thế nhưng, trên đời này đâu có “nếu như”?

Cô tin rằng trời cao sẽ không làm những chuyện vô ích. Đây dường như là một trò chơi, một khi trò chơi bắt đầu sẽ có người phải chết..

Sau khi di động kết nối được với số điện thoại mà Úc Phi đã hứa rằng lúc nào cũng có thể gọi, Nghê Sơ không đợi đầu bên kia đáp lời đã lên tiếng trước:

“Nếu trên đời này nhất định phải có một người đến ngăn cản cậu.” Cô khẽ nói: “Vậy thì hãy để người đó là tôi.”

“Ha ha.” Úc Phi cười: “Chị không làm được, bởi vì chị không nữ.”

CHƯƠNG

2

Ô tô từng cân nhắc về vấn đề “chân thực” này, dù thế giới này có như nào thì tin tưởng là thật, không tin thì thứ gì cũng là giả.

Thế giới này là giả, nhưng tính mạng là thật.

Chúng ta không thể ngừng chân thật vì đang sống trong giả dối, cũng không thể vì từng trải qua đau thương mà sẽ không bao giờ đạt được hạnh phúc thực sự.

Đây vốn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, vì sao cứ phải nhập vào làm một?

Nghê Sơ không muốn nghe những lời dối trá của Úc Phi nữa. Cậu ta quả thật có phần đáng thương, nhưng đó không phải là lý do.

“Tôi chỉ muốn biết, vì sao cậu lại giết người?”

“Tôi cũng đã nói rất nhiều lần rồi, không có bằng chứng thì đừng vu oan cho tôi hết lần này đến lần khác như thế.” Úc Phi cười mỉa: “Nghê Sơ, từ trước đến giờ, chị chưa bao giờ tin tôi.”

“Nhưng cậu cũng nói dối.” Nghê Sơ nói: “Cậu nói tôi không tin cậu, nhưng cậu lại không thể khiến tôi tin tưởng, chẳng hạn như cái chết của Nam Thăng, tại sao cậu lại giết ông ấy? Úc Phi, lòng tin không thể chỉ dùng lời nói mà có được, nếu cậu còn thể

này, tôi không bao giờ có thể tin cậu được!”

Nói xong cô cúp máy ngay lập tức, hai tay ôm lấy thân mình, vùi mặt vào cánh tay.

Cô không khóc, mà chỉ cần chút thời gian để bình tâm lại.

Sau khi hít sâu một hơi, Nghê Sơ ngồi vào trong xe, nhưng khởi động mãi mà xe vẫn không nổ máy. Đúng là họa vô đơn chí, cô chán nản ngồi thừ người trên ghế lái, mệt mỏi nhắm mắt lại.

...

Chiếc xe màu đỏ chói mắt dừng trước cửa Sở Cảnh sát. Ninh Chỉ Bắc xuống xe, khuôn mặt không giấu được vẻ mệt mỏi, nhưng bước chân anh không chút chậm trễ, cứ thế đi thẳng vào văn phòng.

Vừa có án mạng thì chuyên gia Ninh xuất hiện? Tại sao anh như Thần Chết, đi đến đâu có án mạng đến đó vậy?

Theo thống kê không chính thức, kể từ sau khi chuyên gia Ninh xuất hiện, tỷ lệ phá án của cả thành phố A đã tăng thêm một bậc, hiệu suất phá án cũng rất cao. Thậm chí, có vụ án chưa đến một tuần kể từ khi nạn nhân được phát hiện đã bắt được hung thủ! So với trước đây, điều này quả thật không thể tưởng tượng được.

Thế nhưng, số lượng vụ án cũng tăng hẳn lên, mọi người trong Sở ai cũng không tránh khỏi cảm giác nặng nề.

Đội Trọng án đã lâu không được nghỉ ngơi, đến người mình đồng da sắt cũng không chịu nổi áp lực đến vậy. Tần An là một

ví dụ, tuy ngoài mặt vẫn mỉm cười nhưng không biết trong lòng cô đã thầm chửi rủa biết bao lần.

Nhưng lúc này, Tần An quả thật đang nở nụ cười, bởi ban này Lâm Thiếu Hoa đã mở lòng từ bi với bọn họ: “Tất cả về ngủ trước đi đã.”

“Hoan hô!” Tần An nhảy cẫng lên, suýt nữa cười to thành tiếng. Ai ngờ vui quá hóa buồn, lúc đi qua khúc rẽ cô va phải một người.

Tần An ôm mũi, rung rung ngược mắt nhìn người đối diện, cô vốn định nổi giận nhưng cuối cùng đành phải nhẫn nhịn: “Chuyên... chuyên gia Ninh, anh về rồi sao!”

Ninh Chỉ Bắc gật đầu: “Nghê Sơ đâu?”

Tần An: “... Em không biết.”

Ninh Chỉ Bắc hỏi tiếp: “Trình Trình đâu?”

Tần An lại gượng cười: “Cũng... cũng không biết.”

Đúng lúc mấy người Lưu Cẩn đi ra, thấy Ninh Chỉ Bắc, họ bèn nói: “Chuyên gia Ninh, anh Trình đang chờ trong phòng làm việc của anh đấy.”

Trình Trình ngồi trong phòng Ninh Chỉ Bắc, ghế sofa bị biến thành chiếc giường chuyên dụng cho anh ấy. Những người khác cũng ao ước được như vậy, nhưng không ai dám giẫm võ giường oai tại nơi làm việc của Ninh Chỉ Bắc.

Ninh Chỉ Bắc vừa mở cửa liền nhìn thấy Trình Trình đang nằm ngả ngón trên sofa, tay vẫn đang bó bột. Anh thoáng sửng sốt, bước đến đá vào chân Trình Trình: “Dậy mau!”

Trình Trinh mơ màng dụi mắt, thấy người trước mặt thì không khỏi nhướn mày: “Cậu về rồi hả? Đêm hôm mà vẫn còn chuyển bay sao?”

“Tôi lái xe về đây.”

“Cậu lái xe suốt đêm để về?”

Ninh Chỉ Bắc gật đầu: “Nghê Sơ đâu?”

“Chà, chưa được thấy bộ dạng ‘vì vợ quên bạn’ này của cậu bao giờ đâu đấy.” Trình Trinh ngồi dậy: “Chắc cô ấy sắp về rồi, thi thể và vật chứng đều đã được đưa về đây, Lâm Thiếu Hoa cũng mới gọi cho cô ấy.”

Ninh Chỉ Bắc không vội tìm Nghê Sơ mà ngồi xuống nói với Trình Trinh: “Có ảnh chụp hiện trường không?”

“Có, nhưng tôi đề nghị cậu ăn cơm trước, vận động một chút rồi hãy nhìn, nếu không...”

“Đừng nói nhiều nữa.” Ninh Chỉ Bắc cắt lời Trình Trinh: “Ảnh.”

Sau khi lướt qua từng tấm ảnh, vẻ mặt Ninh Chỉ Bắc càng lúc càng nặng nề. Anh tìm một tấm bản đồ thành phố, chỉ vào ký hiệu đường sắt nói: “Đường ray này đã ngừng hoạt động rồi.”

Điều này chứng tỏ nạn nhân chết trước khi tuyến đường sắt này ngừng hoạt động; như vậy, có thể ước đoán được thời gian tử vong. Danh tính nạn nhân hiện vẫn chưa được xác minh, điều duy nhất có thể khẳng định được là giới tính - đây là xác của nữ giới.

“Tìm danh sách những người mất tích trước khi đường sắt

dừng hoạt động.” Ninh Chỉ Bắc nói: “Vẫn đang được thực hiện đối chiếu ADN đúng không?”

Trình Trinh nhún vai: “Xin lỗi, tôi không phụ trách vụ án này mà là Lâm Thiếu Hoa. Ngoài ra, tôi đang là người thương tật, xin hãy nương tay với tôi một chút.”

Lâm Thiếu Hoa sao? Ninh Chỉ Bắc lắc đầu, có cảm giác không yên lòng. Trong thế giới của anh, biến số duy nhất chính là Nghê Sơ. Như vậy, cảm giác bất an này hẳn là xuất phát từ cô.

“Tôi ra ngoài trước đây.”

“Từ từ đã, Ninh Chỉ Bắc, cậu phải chờ tôi về đã! Tôi không có xe!” Trình Trinh đuổi theo nhưng chỉ nhận được một cái phất tay. Anh không nhìn được mà bật tiếng chửi thề...

...

Nghê Sơ cúp điện thoại rồi thở dài.

Ban này cô mệt mỏi nên ngủ thiếp đi trên xe, may có cuộc gọi của Lâm Thiếu Hoa đánh thức. Nhưng lúc này cô nên làm gì đây? Xe không thể nổ máy, không lẽ cô phải đi bộ về?

Nghê Sơ đành cầu cứu: “Anh Lâm, xe em hỏng giữa đường rồi.”

Lâm Thiếu Hoa yên lặng một lúc rồi nói: “Vậy em chờ một chút, anh đến đón em.”

Đây chính là chuyện đã xảy ra trước khi cô cúp máy.

Mới chờ không bao lâu, Nghê Sơ liền nhìn thấy một chiếc xe đỗ rực dừng lại trước mặt mình. Cô đang không biết đây là xe của ai thì Ninh Chỉ Bắc thò đầu ra, nhìn cô cười.

Cô hơi ngượng ngùng, mặt cũng đỏ bừng, ừ ừ nói: “Anh cười gì chứ?”

“Anh đang không hiểu, sao xe hỏng mà em lại không gọi cho công ty bảo hiểm.” Ninh Chỉ Bắc nói: “Lên đây đi, anh gọi điện báo rồi, lát nữa sẽ có xe kéo đến.”

Quả thật từ trước đến nay Nghê Sơ chưa từng nghĩ đến việc gọi cho công ty bảo hiểm...

Cô cho rằng Lâm Thiếu Hoa báo cho Ninh Chỉ Bắc biết mình đang kẹt ở đây nên cũng không hỏi thêm. Tuy vậy, sau khi bọn họ đi được một lúc, Lâm Thiếu Hoa đã đến cùng lúc với xe kéo của công ty bảo hiểm, lúc này anh ta mới biết Nghê Sơ đã rời đi.

Lâm Thiếu Hoa nán lại một lát, lúc ra về cũng không tỏ thái độ khác lạ, không ai biết anh ta đang nghĩ gì.

“Chúng ta đi đâu đây?” Nghê Sơ hỏi, thật ra cô muốn biết vì sao Ninh Chỉ Bắc lại ở đây hơn. Anh nói muốn về nhà thăm người thân mấy ngày khiến cô cảm thấy hơi ghen tỵ, ít nhất anh có người nhà, còn người nhà của cô ở thế giới này... có thật sự tồn tại không?

“Về nhà thôi.” Ninh Chỉ Bắc nói.

“Em muốn về Sở.” Nghê Sơ khẽ cười: “Em đã nghỉ ngơi đủ, giờ cũng đến lúc phải hoàn thành công việc của mình rồi.”

“Trước hết, em hãy nói cho anh biết vì sao em lại khóc đã.” Ninh Chỉ Bắc nói nhẹ nhàng, ngay cả ánh mắt cũng không chút lay động, như thể đây vốn không phải là lý do khiến anh chạy xe về ngay trong đêm vậy.

Nghê Sơ sững sốt, hỏi ngược lại: “Em khóc khi nào?” Sao chính cô cũng không biết?

Ninh Chỉ Bắc không cố chấp muốn biết lý do, anh chỉ cảm thấy hơi bất lực, nhưng quả thật nhìn Nghê Sơ lúc này không có vẻ buồn rầu, thậm chí cô còn đầy hào hứng nói: “Về đó... không sao chứ?”

Về đó tức là về Sở Cảnh sát. Ninh Chỉ Bắc đã xem ảnh, nếu là anh, chắc chắn sẽ không muốn đối diện với cảnh tượng bên trong phòng khám nghiệm tử thi... Nhưng hiện giờ ngoài Nghê Sơ thì không ai đảm nhận được việc đó. Với tư cách là một người bạn trai, anh cũng đành phải thắp tùng cô về.

“Chiếc xe mà Nam Thăng lái...” Nghê Sơ bất chợt lên tiếng: “Em từng nhìn thấy rồi, cho nên, có lẽ em biết chủ xe là ai.”

Là Úc Phi.

Mọi người đều đã quên Úc Phi là ai, nhưng Ninh Chỉ Bắc thì không. Quyển “Nguồn gốc tội lỗi” vẫn đang nằm trong phòng sách nhà anh, anh đọc qua một lần thì sẽ không quên, huống chi anh đã đọc lại rất nhiều lần.

Dù vậy, Ninh Chỉ Bắc vẫn hỏi thêm: “Của ai?”

Nghê Sơ bỗng do dự, không biết có nên nói ra không. Nếu Ninh Chỉ Bắc biết thân phận của cô, anh sẽ cảm thấy thế nào?

Ninh Chỉ Bắc không thúc giục mà chỉ yên lặng chờ đợi. Nếu cô muốn nói, không ai có thể ngăn cản, nhưng nếu cô không muốn nói, anh cũng sẽ không ép cô.

Sau khi hít một hơi thật sâu, Nghê Sơ đã thật sự nói thành lời:

“Là Úc Phi.”

Ninh Chỉ Bắc cau mày: “Ồ, đó là ai vậy?”

Câu hỏi này, Nghê Sơ không biết phải trả lời thế nào.

Họ quay về Sở đúng lúc Hứa Thành đến văn phòng tìm Nghê Sơ, đương nhiên là để thúc giục cô. Đã có kết quả ADN, danh tính của nạn nhân cũng đã được xác định.

Điều khiến người ta phải kinh ngạc chính là, nạn nhân là một nhân vật của công chúng.

“Tiểu Nghê.” Hứa Thành chạy đến: “Tôi đến giục cô, nhân tiện báo cho cô biết nạn nhân là ai.”

“Là ai?”

Hứa Thành lộ vẻ khó xử, sau đó nói: “Một tác giả ăn khách – Hàn Dã, tên thật là Hàn Tiểu Diệp.”

Tác giả sách bán chạy sao? Lai lịch người này quả thật khiến Nghê Sơ bàng hoàng, cô thắc mắc: “Sao lại nói chuyện này với tôi, tôi chỉ khám nghiệm tử thi thôi, chẳng lẽ còn cần phải biết lai lịch của nạn nhân nữa?”

“Cũng không hẳn, mà tôi muốn nói chúng ta không có nhiều thời gian cho vụ án này đâu.” Hứa Thành lặp lại câu đầu tiên mình nói ban nãy: “Đúng là gặp phải ca khó, Hàn Tiểu Diệp có rất nhiều fan hâm mộ. Giờ cô ấy chết rồi, không biết lực lượng fan hâm mộ kia sẽ ồn ào đến mức nào, Giám đốc Lưu sợ họ làm loạn nên đã ra chỉ thị cho chúng ta, nếu không phá được án trong vòng một tuần thì cả Sở phải đi dọn nhà vệ sinh. Đúng là ép người quá đáng mà!”

Nghê Sơ không biết nên nói gì.

Ninh Chỉ Bắc nở nụ cười: “Vậy thì đi dọn nhà vệ sinh thôi, nhưng cuốn sách ăn khách của nạn nhân tên gì thế?”

“À, sách đó có tựa đề tiếng Anh, tên là ‘Original’, rất nổi tiếng.”

O... Original?

CHƯƠNG

3

Nghê Sơ có ấn tượng với quyển tiểu thuyết ấy, đó là tên cuốn sách Hứa Bối tặng cho cô trước khi đi. Nếu cô nhớ không nhầm, Hứa Bối là fan hâm mộ của quyển sách này. Nhưng sau đó Nghê Sơ cũng không đọc kỹ, chỉ xem lướt qua, còn không nhớ nổi tên của nhân vật chính.

“Hàn Dã...” Nghê Sơ cau mày: “Sao lại như thế...”

Hứa Thành sốt ruột: “Tiểu Nghê, đừng nói cô cũng là fan của người này đấy nhé!”

“Không phải đâu.” Ninh Chỉ Bắc đáp lời: “Nghê Sơ là fan của tôi.”

“Ha ha ha!” Hứa Thành dựng ngón tay cái: “Chuyên gia Ninh, từ bây giờ tôi cũng trở thành fan của cậu luôn rồi đấy.”

Có những người, một khi đã thả thính thì luôn khiến người ta phải mở rộng tầm mắt học hỏi. Từ trước đến nay Hứa Thành chưa từng thấy Nghê Sơ đỏ mặt bao giờ!

Hứa Thành cười khoái trá bỏ đi, anh ta phải tìm ai đó để chia sẻ tin nóng này mới được. Vừa tới khúc ngoặt thì thấy Trình Trình đang đi xuống cầu thang, Hứa Thành vội bước đến: “Lão Trình...”

Những lời định nói nghẹn ứ nơi cổ họng, anh ta nhìn thấy gì thế này!

Trình Trinh vốn chỉ thích trêu hoa ghẹo nguyệt, không bao giờ nghiêm túc với ai lại đang choàng tay lên vai cô gái bên cạnh, hai người cùng sóng bước với nhau, trên môi anh vẫn là nụ cười rạng rỡ quen thuộc.

Hứa Thành lại nhìn kỹ thêm lần nữa... Sao cô gái kia trông giống hệt như Siêu Kiểm sát viên Từ vậy?

Hứa Thành ngẫm nghĩ, hai đóa hoa xinh đẹp lạnh lùng đều đã có chủ, phải chăng điều đó có nghĩa là, mùa xuân của đám người độc thân lớn tuổi như bọn họ đã đến rồi?

Hy vọng không phải do anh ta nghĩ nhiều.

Về phần Trình Trinh, sau khi bị Ninh Chỉ Bắc bỏ lại, anh đành phải gọi cho Từ Trạch Nhã. Hôm qua anh đi gấp như vậy, Từ Trạch Nhã cũng không hề vui vẻ chút nào. Có ai vừa tỏ tình xong lại bỏ chạy không?

Tuy vậy, lúc nhận được điện thoại, dù có giận thế nào Từ Trạch Nhã cũng vẫn đến.

“Anh muốn tháo cái này ra quá.” Trình Trinh chỉ chỉ cánh tay mình: “Bó bột không thoải mái chút nào.”

“Chưa được một tháng mà đã đòi tháo rồi?”

“Thực ra cũng đâu có nặng lắm, do em lo lắng quá thôi.” Trình Trinh trêu mếu vuốt tóc cô, rồi vò rối mái tóc xoăn của cô.

Từ Trạch Nhã trừng mắt nhìn anh. Đối với phụ nữ, kiểu tóc còn quan trọng hơn cả tính mạng, vậy mà người này lại dám

làm rồi tung lên?

“Muốn chết đúng không? Bỏ tay ra.”

Trình Trinh cười tí mắt: “Hơn nữa, bây giờ sao anh có thể để bạn gái mình lái xe đưa đón mãi được chứ?”

“... Ai là... bạn gái anh chứ.” Từ Trạch Nhã trợn mắt, nhưng khóe miệng không khỏi cong lên.

Ngoài việc sinh hoạt bất tiện ra, kỳ thực vẫn còn một nguyên nhân khác.

Trình Trinh đã nhìn thấy chiếc xe mà Ninh Chỉ Bắc đang lái, xe mang biển số của thành phố B, còn có màu sắc rực rỡ, không cần đoán cũng biết chủ nhân chiếc xe đó là ai.

Nếu chẳng may một ngày gặp phải nhân vật kia, Trình Trinh muốn bảo đảm rằng ít nhất mình đã có thể tự do cử động, như vậy anh mới có thể chạy trốn kịp thời được!

Gần đây Từ Trạch Nhã cũng không quá bận, cô gom ngày phép, muốn tự thưởng cho bản thân một kỳ nghỉ. Tuy nhiên, không hiểu vì sao, mỗi khi nhớ đến đôi mắt đen láy kia, tâm trạng cô không thể nào yên ổn được.

Lúc quay về, cô kiểm tra hòm thư điện tử của mình xem có email nào mới không. Rốt cuộc chuyện mà người tên Úc Phi kia nói là sao?

Từ Trạch Nhã nghĩ rằng cô vẫn nên hỏi Nghê Sơ thì hơn.

“Nghê Sơ đâu, cậu ấy đang làm gì thế?” Từ Trạch Nhã chột hỏi Trình Trinh.

“Mới phát hiện một thi thể, có lẽ hôm nay cô ấy phải làm

ngoài giờ rồi.” Trình Trinh đáp.

“... Cũng vất vả quá nhỉ.” Từ Trạch Nhã cười: “Không biết kiểm sát viên nào sẽ phụ trách vụ này đây.”

...

Cuối cùng cánh tay bị treo hơn nửa tháng của Trình Trinh cũng được tự do, nhưng khi vừa thả siết chặt nắm đấm, anh lại không hề có chút sức lực nào.

Bác sĩ trấn an: “Đây là chuyện rất bình thường, sau này phải chú ý chăm sóc phục hồi, hơn nữa, tạm thời đừng làm việc nặng, tay của anh lúc này rất yếu, không giữ gìn cẩn thận sẽ thành tật đấy.”

Trình Trinh đành đáp: “Tôi sẽ chú ý.”

Buổi chiều cùng ngày, Trình Trinh bận giải quyết những việc tồn đọng trong thời gian nghỉ phép nên không gặp được Ninh Chỉ Bắc.

Thấy Trình Trinh đi làm lại, khỏe mạnh như thanh niên trai tráng, Từ Đại Dương vỗ vai khen ngợi: “Tốt lắm! Hoan nghênh cậu về đội!”

Trình Trinh híp mắt cười: “Đội trưởng Từ, đội chúng ta quả thật rất cần tôi đấy, sao lại để đội bên kia giành được vụ án thế này, anh phải cố gắng lên chứ!”

Mặt Từ Đại Dương tức thì sa sầm: “Thằng nhóc thói tha, cậu về để làm tôi điên tiết hả!”

“Điên tiết làm gì, anh có thể phái Tiểu Chu sang đó mà. Cậu ấy là người mới, đi theo học hỏi chuyên gia Ninh là hợp lý.”

Trình Trinh nháy mắt đầy ẩn ý: “Nhân tiện có thể giúp anh biết được tình hình tiến triển của vụ án.”

“Cậu nói có lý!” Từ Đại Dương nhướng mày, sau đó lập tức chạy đi: “Lão Lâm! Tôi có việc muốn bàn với anh!”

Trình Trinh lắc đầu, quay sang dặn dò Tiểu Chu: “Cố mà học hỏi đi, ngoài đầu óc tư duy nhanh nhạy, cậu cũng nên học tập cả thái độ khi giải quyết tình huống của Ninh Chỉ Bắc nữa.”

Trong phút chốc, Tiểu Chu thật sự không biết phải nói gì, nghìn vạn lời muốn nói cũng chỉ biến thành một câu: “Cám ơn anh Trinh!”

Tất bật đến hơn nửa đêm, cuối cùng Nghê Sơ cũng xong việc. Từ xế chiều đến lúc này tổng cộng hơn mười tiếng đồng hồ, cô sắp không thể đứng vững được nữa. Cô tháo khẩu trang, thở phào nhẹ nhõm, chợt nhìn thấy Ninh Chỉ Bắc ngồi trên chiếc ghế gần đó đã ngủ thiếp đi.

Ngủ được trong phòng khám nghiệm tử thi, xem ra anh rất mệt. Nhưng dù có mệt đến mấy cũng không thể ngủ lại ở đây được.

“Chỉ Bắc.” Nghê Sơ đánh thức anh.

Trên tay Ninh Chỉ Bắc còn cầm ảnh chụp hiện trường, là góc chụp chính diện, Nghê Sơ vừa cúi đầu đã có thể loáng thoáng nhìn thấy bó hoa tường vi được để cạnh thi thể. Cô vô thức mím chặt môi.

Ninh Chỉ Bắc mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt mỗi mặt của

Nghê Sơ bèn nhú mày, vội đỡ lấy tay cô: “Xong rồi sao?”

“Vâng.” Thi thể đã được phủ kín bằng vải trắng đàng sau cũng gửi gắm một đáp án tương tự, Nghê Sơ nói tiếp: “Nhưng em chưa muốn viết báo cáo bây giờ, em quá mệt rồi.”

“Vậy thì về thôi.” Ninh Chỉ Bắc kéo tay cô đi ra ngoài.

Trong văn phòng còn sáng đèn, vẫn có người ở lại trực ban. Họ cũng sợ lẫn hai người Nghê Sơ và Ninh Chỉ Bắc xảy ra chuyện gì ở đây thì không hay chút nào.

Người trực ban đang đeo tai nghe chơi game cũng chính là Hứa Thành mà hai người mới gặp trưa nay, cạnh chỗ ngồi còn thấy một ly mì ăn liền vừa nấu.

Thấy hai người Ninh Chỉ Bắc và Nghê Sơ nắm tay nhau đi ra, Hứa Thành liền giơ tay chào: “Vất vả rồi, có muốn ăn khuya gì không?”

“Không ăn đâu.” Nghê Sơ đáp: “Bây giờ tôi chỉ muốn đi tắm rồi ngủ một giấc thôi.” Cô quả thật đã kiệt sức.

Nghê Sơ vừa lên xe đã ngủ thiếp đi, Ninh Chỉ Bắc cũng không đánh thức, anh bế cô thẳng đến nhà vệ sinh rửa mặt sơ qua, lúc giúp cô rửa tay mới phát hiện ngón tay cô có vết thương.

Có lẽ bị đau nên Nghê Sơ tỉnh giấc ngay lập tức, tinh thần cũng khoan khoái hơn nhiều, nhất định đòi tắm xong mới chịu đi ngủ.

“Băng bó tay em đã.” Ninh Chỉ Bắc cầm hòm thuốc đến, lúc kéo tay cô ra nhìn lại phát hiện ngón tay cô chỉ có một vết mờ.

“Băng bó gì cơ?” Nghê Sơ nhìn ngón tay mình: “Em bị thương

sao?”

Ninh Chỉ Bắc cau mày: “Không phải, anh nhìn nhầm thôi.”

Quả là kỳ lạ. Sao anh có thể nhìn nhầm được, ban nãy bế cô nên góc áo của anh còn bị dính máu cơ mà?

Anh cất hòm thuốc đi, kéo chăn đắp lên cho cô: “Em nghỉ trước đi, anh đến phòng sách một lúc.”

Nghê Sơ vẫy tay chào Ninh Chỉ Bắc, cuộn chăn rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, không hề nhận ra anh có chút gì khác lạ.

Ninh Chỉ Bắc rút một quyển sách khỏi giá, chính là quyển “Original”, anh mở trang đầu tiên, bắt đầu đọc.

Tốc độ đọc của anh thật sự rất nhanh, tính cả bìa sách, quyển tiểu thuyết vốn khá dày nhưng anh lại có thể đọc xong chỉ trong phút chốc. Từ đầu đến cuối, nét mặt anh không hề thay đổi.

Đây là một câu chuyện kể về việc nhân vật chính phải chịu khuất phục trước tiền tài, cũng là lí do vì sao tác giả lại viết lời đề tựa cho cuốn sách:

Tự do vốn không phải là thứ có thể dùng tiền để mua được, nhưng lại có thể vì tiền mà bán đi.

Vì tiền tài, người ta thật sự có thể đánh đổi tất cả mọi thứ.

Kỳ lạ thay, nhân vật chính của câu chuyện này lại là một cậu thiếu niên từng phải chịu án oan. Chỉ vì chứng kiến một vụ giết người rồi dũng cảm đứng ra làm việc nghĩa mà cậu ta bị vu oan giá họa, trở thành một tên tội phạm. Kể từ đó, trên con đường

đấu tranh rửa sạch tội danh của mình, cậu ta dần sa ngã, cuối cùng trở thành một kẻ vô cùng xấu xa, không thể cứu vãn được nữa.

Nhân vật chính nằm trên sàn nhà bẩn thỉu, chậm rãi nhắm hai mắt lại, trong đầu chỉ quanh quẩn một câu nói: “Ai đó từng nói người đã rơi vào bước khốn cùng thì nhất định sẽ được cứu rỗi?” Nhân vật chính thì sao? Ai mà không phải là nhân vật chính trong cuộc đời của chính mình?

Thế nhưng, tôi không cam lòng, tôi muốn bắt đầu lại một lần nữa.

Đó là câu nói cuối cùng trong quyển tiểu thuyết, còn kết cục của câu chuyện, nhân vật chính đã chết hay còn sống, tác giả bỏ ngỏ cho độc giả tự suy ngẫm.

Đúng là một cuốn tiểu thuyết thú vị. Có lẽ vẫn còn phần tiếp theo, nhưng mọi người sẽ chẳng bao giờ được đọc nữa. Bởi vì, tác giả cuốn tiểu thuyết đã chết.

Điều khiến Ninh Chỉ Bắc cảm thấy bất thường đó là nhân vật chính của cuốn tiểu thuyết này có điểm nào đó tương đồng với nhân vật chính trong “Nguồn gốc tội lỗi”. Điểm khác biệt là “Nguồn gốc tội lỗi” đem lại hy vọng cho nhân vật chính, còn “Original” lại khiến người ta không thấy được ánh bình minh.

Có lẽ đây là nguyên nhân khiến Hàn Tiểu Diệp phải chết.

Trùng hợp là ngay sau khi cuốn tiểu thuyết này được xuất bản, Ban quản lý Đường sắt ban hành quyết định quy hoạch và cải cách toàn bộ, tuyến đường sắt ở vùng ngoại ô kia bị bỏ hoang, mãi đến thời gian gần đây các công nhân đến phá dỡ và

di dời đường ray mới phát hiện thi thể đã gần như bị phơi khô.

Nhưng thật ra, nếu tính toán về mặt thời gian thì hẳn sự việc này trôi qua chưa lâu. Căn cứ vào thời điểm quy hoạch và cải tạo đường sắt, thời gian tử vong có lẽ không quá ba tháng.

Ba tháng trước, rốt cuộc anh và mọi người đang làm gì?

Có khoảng thời gian dài như vậy để thủ tiêu xác, xóa dấu vết, nhưng hung thủ không làm. Vì sợ phải đối mặt với thi thể, hay vì hẳn vốn không hề sợ thi thể sẽ bị phát hiện? Ninh Chỉ Bắc khẽ nhếch môi, đứng dậy cất sách lên kệ. Cũng không biết có phải trùng hợp không, quyển sách này lại được đặt cạnh cuốn “Nguồn gốc tội lỗi.”

Anh tắt đèn bước ra ngoài, dù môi như đang nở nụ cười nhưng trong mắt lại không cảm xúc.

Đôi khi, có những chuyện không phải cứ muốn là có thể làm được, cũng như Hàn Tiểu Diệp vậy. Cô chỉ viết ra một cuốn tiểu thuyết khiến người ta không nhìn thấy hy vọng, còn điều mà cô ấy muốn bày tỏ lại không được diễn tả thành lời.

CHƯƠNG

4

Mới sáng sớm, Đội Trọng án đã tiếp đón một vị khách quen. Lúc cô đến, Hứa Thành vẫn đang ngủ gật.

“Hứa Bối?” Anh ta lơ mơ nói.

Hứa Bối đập bàn: “Hàn Dã! Các anh nói đã tìm được thi thể của cô ấy, là thật hay giả?”

Đúng là có muốn cũng không ngăn được đối tượng độc giả cuồng truyện này.

Im lặng đồng nghĩa với ngầm thừa nhận, Hứa Bối từ từ đứng thẳng người dậy, có vẻ như không thể tin được: “Tại sao lại như vậy... Sao có thể...”

“Cô đừng đau buồn quá.” Hứa Thành cảm thấy hơi khó hiểu, người chết vốn không hề liên quan đến cô ấy, sao trông cô ấy lại đau lòng như nạn nhân là người thân của mình vậy?

Hứa Bối lắc đầu: “Tôi muốn nhìn thấy thi thể của cô ấy.”

“Đã khám nghiệm tử thi rồi.”

“Không sao.” Hứa Bối vẫn khẳng khái nói: “Tôi đến đây để được nhìn thấy cô ấy.”

Nhưng lúc này còn sớm, Nghê Sơ vẫn chưa đến, không có chìa khóa, họ không thể vào được. Hứa Bối vô cùng phiền

muộn: “Thật là, nếu tôi cũng có chìa khóa thì hay biết mấy.”

“Ha ha, cô muốn có chìa khóa thì dễ thôi, chỉ có người của các phòng ban trong Sở mới được cấp chìa khóa. Sao hả, muốn chuyển đến Sở chúng tôi không?”

Hứa Bối nhướng mày: “Vậy thì hời cho các anh quá rồi.”

Cô là học trò cưng của pháp y Dương, nếu thật sự chuyển đến Sở Cảnh sát thành phố A thì quả là may mắn cho bọn họ.

...

Hôm nay Nghê Sơ và Ninh Chỉ Bắc tới Sở hơi muộn, mặc dù phải đi làm nhưng cô vẫn dậy để chuẩn bị bữa sáng. Ninh Chỉ Bắc ngày càng kén ăn, hay nói đúng hơn là trước giờ anh vẫn luôn rất kén chọn, nhưng vì cô nên mới tạm hạ thấp tiêu chuẩn xuống.

“Anh không thích ăn cháo.” Ninh Chỉ Bắc khó xử nói: “Sữa là được rồi, anh thích bữa sáng kiểu Tây hơn là bữa sáng truyền thống.”

“Tại sao, anh không thích ăn bánh bao chấm súp hả?”

“Không thích lắm, ăn cũng phiền phức, bánh mì vẫn là tiện nhất.” Thói quen này của Ninh Chỉ Bắc không phải chỉ mới ngày một ngày hai, dù di chuyển qua lại khi đi công tác hay sau này ra nước ngoài du học, anh cũng đều quen với việc cầm theo miếng bánh mì rồi đi luôn.

Nhưng nếu anh thích bánh mì và sữa vì tiện lợi, tại sao anh còn phải nướng bánh mì? Vậy không phải là càng rườm rà hơn sao?

Kết quả, vốn dĩ hai người có thể đến sớm, cuối cùng lại thành đến muộn, còn chạm trán Trình Trinh đang vô tư gặm bánh quẩy.

Ninh Chỉ Bắc cất lời chê bai: “Sao cậu lại vừa đi vừa ăn thế hả, mất vệ sinh quá!”

Trình Trinh choàng luôn tay lên vai anh: “Dạo này cậu khó tính thế, hết chê bai cái nọ lại than phiền cái kia.”

“Đối với cái chết của Nam Thăng, cứ kết luận là tai nạn ngoài ý muốn đi.” Ninh Chỉ Bắc chuyển đề tài.

“Tại sao?” Trình Trinh không hài lòng: “Không có lý do chính đáng, đến cả tôi cậu cũng không thuyết phục được, đừng nói đến Đội trưởng Từ của chúng ta.”

Ninh Chỉ Bắc đáp: “Đến văn phòng của tôi rồi nói.”

Ninh Chỉ Bắc nhanh chóng chuyển cho Trình Trinh xấp hồ sơ mà Cao Duệ đã đưa cho mình, sau đó nói: “Trước kia cậu từng hỏi, nhưng tôi chưa muốn nói vì cảm thấy có vài chuyện không thể để cậu bị liên lụy.”

Trình Trinh vừa lật xem, chân mày đã dần chau lại: “Bấy nhiêu đây vụ án đều có liên quan đến cậu ta sao?”

“Chiếc xe kia chính là của Úc Phi, còn trước đó nạn nhân Nam Hiểu Hiểu trong vụ án trước từng làm việc ở cùng một quán cà phê với Úc Phi.” Ninh Chỉ Bắc nói tiếp: “Nếu nói vụ án này không liên quan gì đến cậu ta, chính tôi cũng không thể tin được. Thế nhưng hung thủ quả thật không phải là Úc Phi, cùng lắm chỉ có thể nói rằng cậu ta đã châm dầu vào lửa, đưa vụ án

đến trước mặt chúng ta.”

Trình Trinh chỉ vào xấp hồ sơ trên tay mình: “Vây bây giờ Cao Duệ đang điều tra Úc Phi sao?”

Anh không hỏi về vụ án của đội mình, mà chỉ hỏi về chuyện của Úc Phi. Anh rất hiểu Ninh Chỉ Bắc, chỉ khi gặp phải chuyện mà bản thân thực sự quan tâm, tên này mới chịu bỏ công sức ra như vậy.

Hai người nhìn nhau, Ninh Chỉ Bắc dời mắt đi trước: “Đó chính là lý do tôi không muốn nói cho cậu biết.”

“Cậu cảm thấy tôi là người ngoài, hay vì nghĩ tôi sẽ ngáng chân cậu?” Trình Trinh thực sự cảm thấy khó tin: “Ninh Chỉ Bắc, chúng ta quen biết nhau bao lâu rồi? Tôi là người thế nào cậu còn không rõ sao?”

“Cậu hiểu tôi thì tôi cũng hiểu cậu.” Ninh Chỉ Bắc cau mày: “Chính vì cậu lo nghĩ quá nhiều cho người khác, nên tôi mới không muốn liên lụy đến cậu.” Anh ngại nhất là nợ tình nợ nghĩa.

Ninh Chỉ Bắc không biết trong thế giới của “Nguồn gốc tội lỗi” có nhân vật Trình Trinh hay không, nhưng anh quả thật đã tận mắt nhìn thấy Trình Trinh bằng xương bằng thịt. Đó là một người vô cùng phóng khoáng, sức sống đầy nhiệt huyết của anh ấy luôn có thể thu hút những người xung quanh. So với vẻ băng quan lạnh nhạt của Cao Duệ, Trình Trinh mới là người thích hợp nhất để trở thành nhân vật nam chính đại nghĩa.

Nếu người như vậy không phải nhân vật chính, thì có lẽ cũng đóng một vai quan trọng trong thế giới của câu chuyện.

“Đầu cậu úng nước hả?” Trình Trinh nhìn Ninh Chỉ Bắc như đang nhìn một tên thiếu năng: “Cậu chờ đấy, ông đây đi photo hết mấy thứ này rồi sẽ quay lại tính sổ với cậu.”

“Đợi đã!” Ninh Chỉ Bắc tóm lấy anh ấy: “Chỉ được xem một mình thôi đấy!”

“Được rồi, biết rồi!”

Ninh Chỉ Bắc thật sự không yên tâm.

Ở một nơi khác, Nghê Sơ đang dẫn Hứa Bối đi xem thi thể. Thi thể đã được chỉnh trang lại, không còn vẻ đáng sợ như lúc ban đầu.

Hứa Bối có chút buồn bã: “Trong ảnh là một cô gái rất xinh đẹp.”

“Không ngờ cô cũng là fan hâm mộ của ai đó đấy.” Nghê Sơ chỉ vào cổ của Hàn Tiểu Diệp: “Chắc cô cũng biết rõ, mặc dù màu sắc bị lẫn vào nhau, nhưng đây rõ ràng là dấu vết bị dây xiết. Chắc chắn không phải cô ấy tự mình xuống đường ray, mà là bị người khác sát hại.”

Lớp da ngoài cùng đã bị hư hại, không biết lúc còn sống Hàn Tiểu Diệp đã bị tra tấn đến mức nào, ngay cả nội tạng cũng bị hủy hoại, hơn nữa còn bị nghiền nát, trước mắt vẫn chưa thể xác định cô ấy có từng bị bạo hành hay không.

Hứa Bối lặng thinh một lúc rồi nói: “Cô giáo Nghê, tôi muốn ở lại đây.”

“Tôi đoán Giám đốc Lưu của chúng tôi mà biết tin này sẽ rất vui, nhưng còn bên phía thầy Dương thì sao?” Đội ngũ của pháp

y Dương chuyên nghiên cứu khoa học, chắc hẳn thầy ấy không hy vọng cô học trò cuối cùng của mình chạy đến đây để làm việc ngay tại hiện trường, hơn nữa còn trở thành đồng nghiệp của Nghê Sơ.

“Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, lúc nào cũng nhớ đến cảm giác khi được làm việc cùng chị. Mỗi lần nhớ lại tôi đều cảm thấy phấn khích, hơn nữa còn có cảm giác tự hào sau khi phá được án.” Hứa Bối cười khổ: “Cho nên, vừa nghe nói Hàn Dã gặp chuyện, tôi đã chạy cả đêm đến đây, cũng không biết mình muốn gặp ai, chỉ đang tự tìm cho mình một cái cớ. Có phải chị thấy tôi ngốc lắm không?”

“Cũng không đến nỗi, chỉ hơi ngốc thôi.” Nghê Sơ vươn tay ra: “Tôi tôn trọng quyết định của cô, dù cho đó có là một sai lầm đi chăng nữa.” Bởi lẽ, trên đời này không có thuốc chữa hối hận.

Hứa Bối nắm chặt tay Nghê Sơ, đôi mắt to lấp lánh ánh sáng kiên định: “Cho dù có bị thầy lôi về, tôi cũng phải chờ để bắt cho bằng được hung thủ đã sát hại Hàn Dã!”

Nghê Sơ trầm nghĩ: Hóa ra Hứa Bối đến đây để “đu idol” chứ không phải để truy tìm hung thủ?

Sau đó, Nghê Sơ sức nhớ ra mình vẫn chưa có cơ hội đọc qua tác phẩm nổi tiếng của nhà văn Hàn Dã. Quyển sách mà Hứa Bối tặng vẫn còn để ở nhà, cô đành phải lên mạng xem vậy.

“Không sao, tôi vẫn còn một cuốn đây.” Hứa Bối rút một cuốn “Original” còn khá mới ra khỏi túi xách: “Tôi cho chị mượn đọc.”

“Vậy cảm ơn cô nhé, tiếc là tôi vẫn chưa thể đọc ngay, còn

phải viết báo cáo nữa, dành để sau vậy.” Nghê Sơ tiện tay cầm lấy, nhưng khi nhìn thấy một cái tên quen thuộc trên đó thì cô không khỏi sửng sốt.

Người chịu trách nhiệm biên tập cho quyển sách này là Tiêu Băng.

Đây quả thật là người quen của Nghê Sơ, bởi vì ngoài quyển “Original” này ra, tám tập “Nguồn gốc tội lỗi” của cô cũng đều do Tiêu Băng chịu trách nhiệm. Tuy nhiên, cô đã mất liên lạc với Tiêu Băng trong suốt thời gian qua. Cô luôn cho rằng sự chông chéo giữa các thế giới khiến Tiêu Băng biến mất, nhưng dường như mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Thông tin này đột ngột xuất hiện trước mắt cô, rốt cuộc có ẩn chứa ý nghĩa gì không?

Cô nhanh chóng lật xem. Trong thời gian ngắn, cô không thể đọc hết toàn bộ quyển sách mà chỉ có thể đọc qua vài chương, nhưng như vậy cũng đã hiểu được phần nào.

Original... Hóa ra là như vậy?

Nghê Sơ có một kết luận không chắc chắn lắm, có lẽ, “Original” chính là “Nguồn gốc tội lỗi” của thế giới này.

Nhưng sao có thể như thế được? Úc Phi sẽ đồng ý để chuyện như thế xảy ra ư?

Vì cậu ta không đồng ý, nên Hàn Dã mới phải chết.

“Cô giáo Nghê, chị không sao chứ?” Hứa Bối dè dặt hỏi, cảm thấy hình như sau khi đọc sách, Nghê Sơ vô cùng tức giận, ngay cả hơi thở cũng dồn dập hơn.

Nghê Sơ cố ép mình nở nụ cười, gượng gạo nói: “Không sao, tôi ra ngoài trước, có chuyện gì cô cứ bảo mọi người dẫn cô đến gặp Giám đốc Lưu nhé.”

Nghê Sơ không còn muốn đọc tiếp cuốn sách này nữa.

Nhìn bóng lưng Nghê Sơ rời đi, Hứa Bối có cảm giác như Nghê Sơ đang muốn chạy trốn.

...

Đối với chuyện Hứa Bối chủ động muốn gia nhập phòng pháp y của Sở Cảnh sát thành phố A, tất cả mọi người đều nhiệt liệt hoan nghênh. Cô gái này vẫn còn khá trẻ, tuy hơi kiêu kỳ nhưng vẫn biết trên biết dưới.

Lúc đối diện với Ninh Chỉ Bắc, Hứa Bối vẫn rất chủ động bày tỏ suy nghĩ của bản thân: “Đàn anh, sẽ có một ngày em ưu tú đến mức anh phải có cái nhìn khác về em!”

Ninh Chỉ Bắc nhú mày: “Vậy cô cố gắng lên.”

“Phụt...” Trình Trinh vỗ vai Ninh Chỉ Bắc, cười đến gập người: “May mà Nghê Sơ nhà cậu không ở đây, nếu không chắc cô ấy cũng sẽ nói câu ‘Cô cố gắng lên’ y hệt như vậy mất.”

Ninh Chỉ Bắc trừng mắt nhìn Trình Trinh: “Cậu rảnh quá thì đi ra ngoài bắt tội phạm đi.”

“Ngoài kia nhiều tội phạm lắm.” Trình Trinh hết cơn cười, khuôn mặt dần mang vẻ bí ẩn: “Cho dù có muốn bắt, cũng phải đi bắt tội phạm thật sự ấy.”

Tội phạm thật sự? “Úc Phi?” Ninh Chỉ Bắc nhanh chóng đoán ra.

Trình Trinh nhún vai: “Tôi có hẹn với Thẩm phán Cao Duệ tiếng tăm lừng lẫy, hy vọng có thể kiếm được chút manh mối.”

“Là một người bạn, đồng thời là một đồng nghiệp,” Ninh Chỉ Bắc nghiêm túc nói, “tôi không hy vọng cậu sẽ làm như thế.”

“Cậu chỉ đang tự mua dây buộc mình mà thôi.” Trình Trinh vỗ vai anh: “Chỉ Bắc, cậu từng nói phải diệt tận gốc mọi mầm họa còn gì.”

CHƯƠNG

5

Mặt Ninh Chỉ Bắc không bộc lộ chút biểu cảm, anh nhìn Trình Trình, tuy không dễ phát hiện ra, nhưng lông mày anh hơi run run.

Câu này... anh nói bao giờ? Nhưng, chỉ cần Trình Trình vui là được. Ninh Chỉ Bắc thầm nghĩ.

Họ cũng không có nhiều thời gian tán chuyện, vì Lâm Thiếu Hoa đã gọi tất cả mọi người đi họp.

Báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi đã gần hoàn thành, chỉ chưa tổng hợp kết luận cuối cùng. Thế nhưng cũng không ai muốn xem bản báo cáo đính kèm đầy ảnh chụp hiện trường khiến người ta nhìn mà buồn nôn như vậy...

“Nguyên nhân tử vong không phải do bị tàu hỏa cán phải.” Nghê Sơ giải thích: “Nói chính xác hơn là, vì cô ấy đã bị hôn mê cho nên mới bị nghiền nát.”

“Hôn mê?” Lâm Thiếu Hoa chau mày lại: “Tiểu Nghê, nói cụ thể hơn đi.”

“Vâng.” Nghê Sơ chỉnh máy chiếu lên bảng trắng, tất cả mọi người liền nhìn thấy thứ họ không muốn thấy.

“... Chị Nghê Sơ, chị đừng phóng to như thế, em xem xong

chắc gặp ác mộng mất...” Tần An gần như khóc thét.

Hứa Bối thầm thở dài, khuôn mặt đáng sợ mà cô đang nhìn thấy lúc này đây đích thực là thần tượng của cô. Rốt cuộc vì sao Hàn Dã lại rơi vào thảm cảnh này?

“Tần An, giữ đạo đức nghề nghiệp chút đi.” Lão Đại lên tiếng.

“Vâng!” Tần An lập tức ngồi ngay ngắn, không dám nói thêm gì nữa.

Phòng họp yên tĩnh trở lại, Nghê Sơ tiếp tục trình bày, dùng bút lazer chỉ lên màn hình, dừng lại ở vị trí cổ nạn nhân: “Tuy không thể nhìn rõ, nhưng ở đây có một vết siết, cả ở phần bụng cũng vậy.”

Màn hình thay đổi, Nghê Sơ chuyển sang bức ảnh khác: “Nạn nhân bị chém ba nhát dao, nếu không được xử lý thì sẽ chết do mất máu quá nhiều.”

“Nói như vậy nghĩa là hung thủ đâm nạn nhân bị thương, sau đó mới vứt cô ấy lên đường ray?” Tiểu Lưu hỏi một câu theo thói quen, bắt đầu suy luận: “Liệu kẻ đó cho rằng cô ấy đã chết, hay là... để kẻ cho cô ấy tự chết dần chết mòn?”

Tần An chống cằm hỏi: “Nhưng chúng ta không biết lượng máu chảy thế nào, nếu bị phát giác giữa chừng, vậy chẳng phải hắn đã uống công vô ích rồi sao?”

Đúng là đường ray ở vùng ngoại ô kia đã không được đưa vào sử dụng nữa, nhưng ba tháng trước, thậm chí là tới giờ vẫn sẽ có nhân viên bảo trì đến kiểm tra định kỳ. Bởi vậy, xác nạn nhân có thể bị phát hiện bất cứ lúc nào. Nhưng trong trường hợp này, tận ba tháng sau người ta mới phát hiện ra.

“Chỉ có thể nói là thời gian hung thủ vút xác quả thực quá khéo.” Hứa Thành bất lực bổ sung: “Giữa nơi đồng không mông quạnh, cỏ dại mọc thành bụi um tùm, có thể phát hiện ra xác nạn nhân đã là may mắn rồi.”

Rõ ràng có thể nhanh chóng kết liễu Hàn Tiểu Diệp, nhưng kẻ đó lại dùng cách thức hung ác như vậy.

“Có lẽ hung thủ chưa bao giờ có ý định xác nhận xem Hàn Tiểu Diệp liệu đã chết hay chưa, mà cứ vút thẳng cô ấy lên đường ray.” Hứa Bối lẩm bẩm.

Kẻ sát nhân này thực sự quá điên cuồng bệnh hoạn. Để kẻ như vậy nhõn nhơ ngoài vòng pháp luật, e rằng sẽ ngày càng có nhiều người bị hại hơn.

“Hiện trường tử vong, cơ thể đứt đoạn.” Ninh Chỉ Bắc bỗng bật cười, mân mê đầu ngón tay.

“Chuyên gia Ninh, cậu cười cái gì?” Dường như không ai chú ý đến anh, song Lâm Thiếu Hoa lại lập tức cất tiếng hỏi: “Cậu đã có suy luận gì rồi sao?”

“Không có gì, chỉ cảm thấy hơi buồn cười thôi.” Ninh Chỉ Bắc lắc cổ vài cái: “Điều này, chắc có lẽ Hứa Bối cũng biết.”

“Em ư?” Hứa Bối khẽ chớp mắt, kinh nghiệm mách bảo cô rằng lúc này nên giả ngốc, cũng giống như khi bị thầy giáo đặt câu hỏi khó trên lớp, trả lời được thì sau này sẽ càng bị hỏi thêm nhiều lần.

Hơn nữa, cô thực sự không biết.

“Hiện trường tử vong là thân thể đứt đoạn.” Nghe Sơ lẩm

bẩm: “Là cái chết được mô tả trong tiểu thuyết.”

Nghe cô nói như vậy, Hứa Bối lập tức nhớ ra ngay. Đây chính là hiện trường tử vong mà Hàn Tiểu Diệp đã mô tả trong cuốn sách.

“Nạn nhân đã nhiều lần mô tả hiện trường tử vong trong tiểu thuyết của mình, tứ chi lìa thân, đầu rơi máu chảy, nổi đau đớn khi bị phân xác... Xét về mặt ngôn ngữ, những thứ này chẳng khác gì đang thể hiện sự đau đớn.” Ninh Chỉ Bắc tiếp tục nói: “Cuối cùng, cách thức tử vong của nạn nhân lại giống y hệt như những gì cô ấy đã mô tả, bởi vậy tôi có lý do để nghi ngờ rằng hung thủ là fan hâm mộ tác phẩm của nạn nhân. Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của riêng tôi mà thôi, được rồi, mọi người tiếp tục đi.”

Lập luận này quả thực không thể dùng để kết luận, nhưng nếu coi là suy đoán thì cũng có thể chấp nhận được.

“Ồ, tác giả Hàn Dã viết sách tầm tới vậy hả?” Tần An chống cằm, chép miệng bình luận.

“Cũng không hẳn, đó là một cuốn tiểu thuyết rất đặc sắc, có điều trong tình cảnh tuyệt vọng, nhân vật chính không nhìn thấy được hy vọng của cuộc đời mà thôi.” Hứa Bối bất lực nói: “Tôi còn đang chờ phần tiếp theo đây, vậy mà... Ai có thể ngờ kết cục lại thế này chứ... Thật khiến người ta thất vọng.”

Sẽ không bao giờ có phần sau nữa, dù có, cũng không phải thứ người ta vẫn hằng trông chờ. Bởi khi không còn người cũ, những ước nguyện ban đầu đều đã khác xưa.

Nghê Sơ liếc nhìn Ninh Chỉ Bắc, cô muốn nói, nhưng lại nghĩ

lúc này không nên nói ra, nếu không người khác sẽ cho rằng cô suy diễn quá sâu xa.

Ánh mắt như vậy, sao Ninh Chỉ Bắc không phát hiện ra được? Anh hơi chau mày, dường như đang muốn hỏi Nghê Sơ, nhưng cô tránh né ánh mắt anh, tiếp tục chủ trì cuộc họp: “Để chắc chắn hơn, tôi đã tiến hành xét nghiệm máu, nhưng e là cần thời gian lâu hơn để phân tách.”

Lấy máu từ một thi thể như thế này là một kỹ thuật rất cao cấp, hơn nữa tạp chất quá nhiều, thời gian xét nghiệm đương nhiên sẽ lâu hơn.

“Tôi không còn gì để báo cáo nữa.” Nghê Sơ tắt bút lazer trên tay, lặng lẽ quay về vị trí của mình.

Đúng lúc này Lâm Thiếu Hoa đứng dậy, vỗ tay mấy cái: “Được rồi, đừng ngồi ì ra đấy nữa. Tiểu An, em phụ trách điều tra hoàn cảnh của nạn nhân, sắp xếp lại tất cả thông tin, chuẩn bị cho buổi họp lần sau. Tiểu Lưu, cậu và Tân Tri đến hiện trường, Tiểu Chu và Hứa Thành đến nhà xuất bản tìm hiểu...”

Hứa Thành giơ tay: “Sếp, không có xe.”

Ánh mắt của Lâm Thiếu Hoa lia sang Tiểu Lưu, cậu ta lặng lẽ cúi đầu.

Chuyện này không thể trách cậu ta được. Vì cấp trên xuống thanh tra, Giám đốc Lưu đã điều động tất cả những người có thể ra ngoài được, xe cũng bị trưng dụng không sót chiếc nào.

“Tự giải quyết đi.” Lâm Thiếu Hoa nói.

“... Hả.” Hứa Thành thầm ai oán: “Có được thanh toán công

tác phí không?”

Lâm Thiếu Hoa chỉ nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Dùng xe của tôi đi.” Ninh Chỉ Bắc đặt chìa khóa xe lên bàn.

“Trời đất ơi, thật hả?” Tần An sấp đến: “Chuyên gia Ninh, em được lái siêu xe xịn xò của anh thật sao?”

Cô đã từng tìm hiểu qua - Ferrari 458, dù màu đỏ phô trương nhìn vô cùng chói mắt, nhưng có người phụ nữ nào lại không thích chứ!

“Tần An?”

“Dạ vâng anh Lâm!” Tần An lập tức đứng ngay ngắn: “Em sẽ làm việc chăm chỉ hết sức mình ạ!”

Hứa Thành thản nhiên nhận lấy chìa khóa: “Cảm ơn chuyên gia Ninh!”

Tần An bĩu môi, không kìm được lẩm bẩm một câu “Đồ nịnh bợ.” Nói xong, cô còn chép miệng để lấp liếm, nhưng kỳ thực cũng chẳng ai nghe thấy những lời cô đã nói.

Ngược lại, Lâm Thiếu Hoa không kìm được tiếng thở dài, anh ta đúng là số khổ nên mới phải quản lý một đội ngũ thế này.

Vậy là sau khi tan làm, Ninh Chỉ Bắc thông thả đi tìm Trình Trình để đi nhờ xe.

“Xe của cậu đâu?” Trình Trình lạnh lùng hỏi, anh còn phải đi đón bạn gái nữa.

Ninh Chỉ Bắc tìm một chỗ phù hợp, thoải mái ngả người ra: “Không hợp với tôi, tặng cho người khác rồi.”

Trình Trình trầm mắng: Cậu dám làm thật, chị cậu mà biết

liệu có chùa cho cậu con đường sống nào không?

“Không cần lo lắng, Ninh Thế Nhân biết thừa là tôi không thích, chị ấy sẽ tự đến rước con xe thân yêu về sớm thôi.”

Trình Trinh nhướn mày, cũng chỉ có Ninh Chỉ Bắc mới dám gọi thẳng tên chị gái như vậy: “SUV của cậu đâu?”

“Ở chỗ Nghê Sơ.”

“Thế cậu định bám càng tôi đến bao giờ?” Trình Trinh thở ra một hơi: “Mà từ từ đã, cậu tính toán hay lắm, còn trưng dụng cả tôi làm tài xế nữa cơ đấy!”

Ninh Chỉ Bắc nhìn Trình Trinh như nhìn một tên ngốc: “Ninh Thế Nhân không đổi cho tôi con xe khác thì tôi làm gì có xe nào mà đi? Nhân viên công chức như bọn mình nghèo rớt mồng tơi.”

Trình Trinh: “Tôi chỉ muốn bóp chết cậu cho rảnh nợ!”

Ninh Chỉ Bắc cười đầy đắc ý, không giống anh của mọi ngày. E rằng anh không đến để đi nhờ xe.

Trình Trinh lơ mờ hiểu ra Ninh Chỉ Bắc đang muốn giám sát anh. Anh thầm nghĩ: Cậu ta sợ mình... làm chuyện gì thiếu suy nghĩ sao? Nếu đúng là vậy thì Ninh Chỉ Bắc coi thường Trình Trinh này quá rồi.

Trình Trinh bây giờ đã là một cộng sự đủ xuất sắc để đứng sau hỗ trợ Ninh Chỉ Bắc, chứ không còn là gánh nặng để một mình chuyên gia Ninh phải gánh trên vai nữa.

“Nhưng mà Chỉ Bắc này,” Trình Trinh nói vô cùng nghiêm túc, “tôi phải đi đón Trạch Nhã, cậu cũng muốn đi cùng sao?”

Ninh Chỉ Bắc ngẩng đầu: “Hai người đang hẹn hò thật hả?”

Trình Trinh trầm nghĩ, thì ra trong mắt họ, quan hệ giữa anh và Từ Trạch Nhã không đáng tin chút nào.

Trình Trinh buột miệng hỏi: “Hôm nay cậu không làm thêm giờ sao?”

“Các cậu hiểu lắm gì tôi hả?” Ninh Chỉ Bắc hỏi ngược lại: “Chẳng qua chỉ làm ngoài giờ vài hôm, cậu lại tưởng tôi sẽ làm thêm mãi mãi luôn?”

Hóa ra, chuyên gia Ninh có tăng ca hay không còn phải xem tâm trạng nữa.

Thời tiết thay đổi, ban ngày cũng dần dài hơn, đã đến giờ tan ca mà trời vẫn sáng. Lúc này, nhóm của Lâm Thiếu Hoa ra ngoài điều tra vẫn chưa về, Nghê Sơ cũng đang làm thêm giờ, e rằng chỉ còn Ninh Chỉ Bắc là nhân nhả nhất.

“Lát nữa phải đưa cậu về chỗ Nghê Sơ đúng không?” Trình Trinh hỏi.

“Cậu mong tổng cổ tôi đến thế cơ à?” Ninh Chỉ Bắc nhìn anh ấy cười khẩy.

Chuyển chủ đề không thành công, Trình Trinh đầu hàng: “Được rồi, tôi nói thật, đúng là tôi phải đến Viện Kiểm sát, nhưng không phải để tìm Trạch Nhã, tôi hẹn Cao Duệ rồi.”

“Cậu gặp anh ta làm gì?”

“Tôi nghĩ ít nhiều cũng phải kiếm được một bức ảnh của Úc Phi, nếu không thì sao tìm được?”

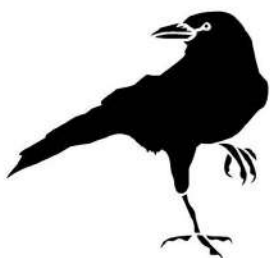
“Nếu muốn ảnh thì tôi có.”

Trình Trình: "... Hả?"

Ninh Chỉ Bắc lấy điện thoại ra, trong album ảnh có lưu một bức ảnh chụp màn hình của camera an ninh trong nhà hàng. Khoảnh khắc quay đầu lại, rốt cuộc cậu thanh niên đã nói những gì, đến giờ anh vẫn dừng lại ở suy đoán.

Trình Trình đưa mắt nhìn qua, thoáng sửng sốt.

Đây chính là người đàn ông với tội danh chồng chất được ghi lại trong hồ sơ vụ án? Cậu ta trẻ như vậy sao? Rõ ràng cậu ta như một đứa em trai mới học cấp ba bên nhà hàng xóm!

CHƯƠNG

6

Trong căn phòng nhỏ tối tăm, cô gái ngồi cúi đầu, mái tóc dài buông xõa che kín khuôn mặt, cô im lặng như đã ngủ.

Nói đúng hơn, không phải cô đang ngủ, mà đang bị trói trên ghế.

Máu bết trên khuôn mặt cô, thậm chí vẫn còn rỉ ra từ khóe miệng, từng mảng da trên thân thể bị tróc ra, thêm cả dấu vết sợi dây thừng để lại. Điều người ta hay gọi là thương tích đầy mình, chính là cảnh tượng trước mắt.

Cô mặc một chiếc váy màu trắng đã lấm lem bụi đất. Nhưng trong căn phòng tối tăm này, màu trắng ấy tựa như một quầng sáng, nếu có ai đi vào, nhất định điều đầu tiên đập vào mắt chính là sự tồn tại của cô.

Hiện giờ cô không ngủ. Hai mắt sụp xuống, thời gian trôi lâu như vậy nhưng cô không hề chớp mắt dù chỉ một lần.

Nhìn cảnh tượng trước mặt, Úc Phi đột nhiên nhớ đến bốn chữ.

Chết không nhắm mắt.

Bốn chữ này không chính xác trong hoàn cảnh hiện tại, bởi vì cô vẫn chưa chết. Cậu ta đến chỉ để xem qua một chút mà thôi.

“Tôi còn đang nghĩ xem kẻ nào đã ra tay trước, biến em thành ra thế này, may mà tôi vẫn tìm được em.” Úc Phi đi đến gần, ngồi xổm xuống trước mặt cô gái, góc độ này vừa hay có thể đối mặt với cô: “Em còn nghe thấy tôi nói không, tiểu thư Ninh?”

Lông mi của cô gái khẽ run lên, cuối cùng cô cũng có chút phản ứng, minh chứng cho việc cô còn sống.

“Trùng hợp nhỉ, em mang họ giống với người mà hiện giờ tôi căm ghét nhất, vậy nên tôi càng ghét em hơn.” Úc Phi giơ tay lau đi giọt nước mắt đang tràn ra khóe mi cô, động tác nhẹ nhàng trù mền như đang mơn trớn người tình: “Có muốn tôi cứu em không?”

Mắt cô chớp vài cái, nước mắt tuôn ra nhiều hơn, dường như chẳng thể lau khô, nhưng Úc Phi không hề tức giận. Thậm chí, nếu thời gian cho phép, có lẽ cậu ta sẽ ôm cô một lát để vỗ về an ủi.

Nhưng lúc này, cậu ta chỉ chậm rãi đứng lên.

“Tôi phải đi đây, hy vọng lần sau chúng ta còn cơ hội gặp lại, tiểu thư Ninh.” Úc Phi hôn lên trán cô gái, sau đó quay người rời đi không chút do dự.

“... Cứu...” Cô gái khẽ mấp máy môi nhưng không thốt ra được lời nào, thậm chí đến một âm tiết hoàn chỉnh cũng không nói được.

Cứu tôi với, xin anh đấy, anh Úc Phi.

Tôi vẫn chưa muốn chết.

Cánh cửa căn phòng lại một lần nữa mở ra, cô chỉ có thể chuyển động đôi đồng tử, từ khóe mắt nhìn thấy đôi giày thể thao màu trắng ngày càng tiến đến gần hơn.

Cây gậy bóng chày kéo lê trên nền bê tông tạo ra âm thanh thật chói tai, nhưng đối với cô, nó thực sự không còn quan trọng nữa.

Lại sắp... bị đánh rồi... Những ngày tháng này bao giờ mới kết thúc đây? Nếu còn tiếp tục sống như vậy, chẳng thà để cô chết luôn đi còn hơn.

“Thực ra tôi cũng khá thích cô đấy.” Giọng nói của một người đàn ông vang lên, hắt ta gậy bóng chày, nhắm thẳng vào đầu cô gái: “Nhưng cô không nên làm những chuyện thiếu tôn trọng Hàn Dã như thế.”

Nói xong, hắt đập thật mạnh xuống.

Thế giới yên tĩnh trở lại, cô gái từ từ nhắm mắt, thực sự rất đau, nhưng dần dần, cô không cảm nhận được nỗi đau đớn nữa, chỉ còn cảm giác lạnh lẽo vô bờ.

Thật tốt, cuối cùng nỗi đau khổ vô tận này cũng sắp kết thúc rồi.

“Đừng nôn nóng, tôi sẽ để cô kết thúc sinh mệnh của mình một cách hoàn hảo nhất, giống như Hàn Dã vậy...” Hắt cười lớn: “Cứ chờ mà xem kết cục của mình như thế nào đi.”

Nhưng cô gái đã không còn nghe thấy gì nữa.

“Hắt xì!” Tần An hắt hơi, có chút bất lực ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường.

Cô muốn đi về.

“Đây là khoảng thời gian mà một thiếu nữ đang độ tuổi thanh xuân rực rỡ như mình nên sống sao?” Tần An nằm rạp trên bàn, méo máo lắm lắm: “Mình muốn đi về, mình muốn lên bar, muốn đi mua sắm quần áo mới, muốn có bạn trai...”

“Chị đi về đây.” Nghê Sơ đứng ở cửa gỗ vài cái: “Tiểu An, chú ý an toàn nhé.”

Tần An vẫy tay chào tạm biệt Nghê Sơ, rưng rưng nói trong nước mắt: “Hôm nay đã là tuần thứ ba phải làm thêm giờ rồi, em thật ngưỡng mộ chị khi vẫn có thể về sớm như mọi ngày.”

Nghê Sơ cười bất lực: “Đừng đùa nữa, chị về đây.”

Tần An lắc đầu nghĩ, chị Nghê Sơ vội vã như vậy là muốn về gặp bạn trai sao? Nhưng bạn trai của chị ấy...

Vừa nghĩ đến khuôn mặt luôn lạnh như băng của Ninh Chỉ Bắc, Tần An bất giác rùng mình.

Về vụ án trên đường ray, Tần An đã tra cứu được khá nhiều thông tin của nạn nhân Hàn Tiểu Diệp. Cô ấy không phải người ở đây mà là nghiên cứu sinh đến từ thành phố B. Khoảng thời gian trước, cô ấy đến thành phố A để lấy tư liệu viết tiểu thuyết, rồi không bao giờ quay trở về nữa.

Gia đình Hàn Tiểu Diệp không biết cô ấy đã đi đâu, họ không gặp cô ấy trong một khoảng thời gian dài nên mới đến Sở Cảnh sát thành phố B báo án mất tích. Nhưng không ai ngờ Hàn Tiểu Diệp lại bỏ mạng ở thành phố A.

Bởi vậy hiện giờ Tần An vẫn đang đợi tin tức từ Sở Cảnh sát

thành phố B.

Khác với thành phố A, thành phố B là đô thị loại một phát triển sầm uất, Tần An chỉ biết ngồi chờ họ phối hợp chứ không thể làm gì khác, vì vậy cô cảm thấy vô cùng bức rứt.

Cô cũng không thể tùy hứng như Nghê Sơ hay Ninh Chỉ Bắc, vì vị trí công việc của họ không giống nhau, trách nhiệm cũng khác.

...

Ninh Chỉ Bắc không có nhà, Nghê Sơ tự làm một bữa tối nhanh gọn - một bát mì úp thêm hai quả trứng, một quả khuấy tan ra, một quả để bên trên, trông cực kỳ hấp dẫn.

Nghê Sơ không hề thích ăn các món mì. Đối với cô, loại thực phẩm này thường nhanh hỏng, để lâu chất lượng và hương vị bị biến đổi hoàn toàn. Một khi đã biến chất thì sẽ không còn như lúc ban đầu nữa.

Cô không hiểu, tại sao vạn vật luôn thay đổi, con người... cũng sẽ đổi thay?

Cô pha một cốc cà phê rồi ngồi trong phòng sách đọc quyển “Original” của Hàn Tiểu Diệp. Đây là lần thứ ba cô đọc quyển sách này.

Tuy thoát nhìn rất giống “Nguồn gốc tội lỗi”, nhưng cô cảm giác từ câu chữ đến văn phong của cuốn “Original” đều ẩn chứa sự sùng bái tôn giáo đến mức khó tin, điều này thể hiện ngay trong việc mô tả cách thức tử vong.

Đối với người này, tôn giáo họ sùng bái là thiêng liêng, nhưng

với người khác, tôn giáo đó cũng có thể khiến họ trần trở. Không có sự sống và cái chết thì không có đối lập. Không có sự vật hiện tượng nào trên thế gian có thể duy trì mãi một trạng thái, dù là bóng tối hay ánh sáng.

Đối với quyển sách này, Nghê Sơ cảm thấy khó có sự đồng cảm. Cô cũng giống những người khác, mong đợi sự xuất hiện của ánh sáng, nhưng khi biết rất rõ sẽ không có phần tiếp theo mà vẫn muốn đọc kết cục, cô cho rằng đó là một kiểu hành hạ tinh thần. Thế nên, cho dù đây là lần thứ ba Nghê Sơ mở quyển tiểu thuyết này ra, nhưng chưa lần nào cô đọc đến đoạn kết.

Gấp sách lại, Nghê Sơ... muốn làm một việc.

Cô mở máy tính lên, trong phút chốc, tất cả màn hình trong phòng đều sáng. Âm thanh từ máy tính vang lên rất rõ ràng.

Nghê Sơ giật nảy mình. Đây là lần đầu tiên cô bật máy tính ở nhà Ninh Chỉ Bắc, cô chỉ định bật một máy, nhưng sao tất cả màn hình đều sáng lên? Cô phải làm thế nào để tắt những màn hình còn lại?

Cô mở trình duyệt web lên rồi bỗng khựng lại, đột nhiên không biết phải tra cứu cái gì.

“Em đang tìm gì vậy?” Một giọng nói thình lình vang lên sau lưng Nghê Sơ khiến cô giật thót. Cô quay ngoắt lại, rồi thở phào nhẹ nhõm.

Là Ninh Chỉ Bắc. Cô còn tưởng...

Ninh Chỉ Bắc nhướng mày theo thói quen, anh đứng tựa vào mép cửa, nhắc lại một lần nữa: “Em đang tìm gì vậy?” Và khi ấy, em muốn nói gì với anh?

Một quyển sách và một chiếc cốc có tay cầm màu đỏ được đặt trên bàn, Ninh Chỉ Bắc chỉ cần nhìn lướt qua là biết Nghê Sơ đã làm gì khi ngồi ở đây lâu như vậy. Nhưng điều khó đoán là, tiếp theo cô muốn làm gì?

“Kinh Thánh.” Nghê Sơ mím môi: “Em muốn tìm xem Kinh Thánh viết con người ta sinh ra như thế nào, chết đi như thế nào.”

“Kinh Thánh?”

“Ừm.” Nghê Sơ tiếp tục tìm kiếm, một dãy màn hình, trên các trang khác nhau đều xuất hiện những thông tin tìm kiếm liên quan đến Kinh Thánh: “Trước đây em đã từng tìm hiểu rồi, bởi vậy em luôn có cảm giác nhìn thấy khung cảnh từng xuất hiện trong Kinh Thánh, nên muốn tra thử xem.”

“Trước kia tìm hiểu để làm gì?” Ninh Chỉ Bắc bước đến ôm lấy cô từ phía sau: “Càng hiểu về người chết lại càng có cơ hội nhìn thấy hung thủ, việc tìm hiểu về cái chết đáng ra phải là điều anh cần làm. Em đang giành mất công việc của anh rồi đấy!”

Thấy anh chủ động chuyển chủ đề, Nghê Sơ cũng không cố chấp thêm nữa.

Cô tìm đọc rất nhiều tư liệu trong quá trình viết “Nguồn gốc tội lỗi”, những tình tiết quá đỗi quen thuộc kia đã đánh thức những xúc cảm trong cô.

“Em...” Tay Nghê Sơ dần nắm lại, cô do dự không biết phải mở lời thế nào.

Ninh Chỉ Bắc nói: “Em muốn làm gì thì cứ làm đi.”

Anh nói như vậy để tạo điều kiện cho Nghê Sơ nhưng lại khiến cô cảm thấy không thoải mái. Sao cô có thể quên mất Ninh Chỉ Bắc là người thông minh, luôn nhìn thấu những do dự và mâu thuẫn trong cô, sau đó chỉ đưa ra một câu trả lời mang tính thỏa hiệp? Rõ ràng Nghê Sơ nên cảm kích, nhưng cô lại cảm thấy anh đang nói cho qua chuyện.

Ninh Chỉ Bắc không cố chấp tìm hiểu đến tận cùng, vì anh có quan điểm về thiện - ác của riêng mình, hơn nữa tất cả những đáp án mà anh muốn, anh đều có thể tìm được.

Thông minh tài trí cho anh sự tự tin, đồng thời cũng khiến anh tự phụ.

Nhưng đôi khi, buộc phải thừa nhận, tự tin là một niềm hạnh phúc.

“Nếu Hàn Tiểu Diệp vẫn tiếp tục đăng tiểu thuyết lên mạng, theo anh hung thủ sẽ nghĩ thế nào?” Cuối cùng Nghê Sơ vẫn nói ra suy nghĩ của mình.

Ninh Chỉ Bắc lạnh lùng nói: “Có lẽ sẽ giết mình, rồi tìm ra người giả mạo cô ấy cho bằng được.”

Phía cảnh sát không hề công bố tin tức tìm được thi thể trên đường ray, lại càng không tiết lộ danh tính của nạn nhân. Bởi vậy những độc giả đang ngày đêm mong ngóng phần tiếp theo của bộ tiểu thuyết không hề biết Hàn Dã đã chết.

Chỉ duy nhất hung thủ mới biết, Hàn Dã thật sự đã chết rồi.

Nếu... “Original” lại tiếp tục được sáng tác...

“Đừng làm như vậy.” Ninh Chỉ Bắc nói: “Vô nghĩa thôi.”

“Nhưng đó là con đường nhanh nhất để dụ hung thủ lộ diện.”

“Không có con đường nào cả, anh sẽ bắt được hung thủ, anh có thể giải quyết tất cả mọi chuyện.”

Nghê Sơ khẽ lắc đầu: “Không, không phải vậy, trừ lí do này ra, bản thân em cũng muốn viết phần tiếp theo.”

Cô muốn viết “Nguồn gốc tội lỗi” một lần nữa. Cô muốn trả lại cho Úc Phi điều gì đó tốt đẹp.

CHƯƠNG

7

“Chào buổi sáng.” Hứa Bối đang đọc email, thấy Nghê Sơ đến bèn cất tiếng chào.

Hôm nay nhìn Hứa Bối không có sức sống, hai hàng mày cứ chau lại như đang dẫn đo điều gì đó.

“Sao thế?”

“Thầy Dương nói có Hội thảo Khoa học, em sợ là em không tham gia được.”

“Ở đâu?” Hội thảo Khoa học có sự tham gia của thầy Dương chắc chắn là buổi giao lưu của những tinh anh trong giới học thuật, ai tham dự đều sẽ học hỏi được rất nhiều, Nghê Sơ biết cơ hội này cực kỳ hiếm có.

“Lần này hơi xa.” Hứa Bối khẽ nhún vai: “Bây giờ cũng coi như em thực tập ở thành phố A rồi, tiếc nhưng cũng không tham gia được.”

Hứa Bối tắt hòm thư điện tử đi, mở ảnh chụp thi thể lúc khám nghiệm tử thi lên. Cô chỉ vào vài bức trong đó hỏi: “Chị Nghê Sơ, có phải nhìn màu sắc này có gì đó bất thường không?”

“Cái gì bất thường?” Nghê Sơ ghé đến gần.

“Màu da! Bình thường, kể cả có trải qua một thời gian bị phân

hủy cũng không có màu này, cảm giác sắc tố đen kết tủa quá nhanh, gần như không khớp nếu xét theo thời gian.”

Khóe miệng Nghê Sơ chậm chậm cong lên. Dù kinh nghiệm còn non nớt, nhưng quả thật, đệ tử chân truyền của thầy Dương không thể nào kém cỏi được.

“Em nói không sai.” Nghê Sơ nói: “Nhưng những chuyện này đều phải đợi có kết quả xét nghiệm mới kết luận được.”

Thì ra Nghê Sơ đã chú ý đến chuyện này từ trước.

Hứa Bối cười khổ một tiếng. Khi cô còn đang tự đắc vì phát hiện này của mình thì Nghê Sơ đã đưa ra kế hoạch giải quyết từ bao giờ.

Đôi khi, so bì với người khác có thể khiến mình tức chết.

Có tiếng nói chuyện từ ngoài cửa vọng vào, nghe như hai người Ninh Chỉ Bắc và Trình Trinh đang đi cùng nhau, vừa đi vừa thảo luận chuyện gì đó. Hứa Bối cắn răng, cảm thấy chạnh lòng.

Cô đồng ý đến đây một phần vì Hàn Dĩ, nhưng chủ yếu là vì Ninh Chỉ Bắc. Hứa Bối biết bản thân mình thật sự không sánh được với Ninh Chỉ Bắc. Thời còn đi học, cô vẫn chỉ là người đứng sau dõi theo anh, nhưng cô cũng chưa từng nghĩ sẽ có người có thể sóng vai đứng bên cạnh Ninh Chỉ Bắc.

Hứa Bối cúi đầu, nở nụ cười cay đắng.

“Chị Nghê Sơ, có lẽ em không thể ở lại đây được rồi.” Hứa Bối nói: “Đợi đến khi tìm được hung thủ sát hại Hàn Tiểu Diệp, em sẽ quay lại Viện Nghiên cứu.”

Có những người sinh ra với sứ mệnh làm sáng tỏ mọi việc ngay tại hiện trường vụ án, nhưng cũng có những người hợp với việc tìm tòi nghiên cứu ở văn phòng hơn. Hai tuýp người này dù khác biệt nhưng vẫn gắn bó chặt chẽ với nhau, có mối liên kết không thể nào tách rời, Nghê Sơ hiểu điều này.

Thấy Hứa Bối đột nhiên trở nên nghiêm túc, Nghê Sơ cũng không nói gì thêm, chỉ hơi mím môi như đang cười, nhẹ nhàng nói: “Được.”

...

Chỉ mới gặp Thẩm phán Cao Duệ một ngày mà Trình Trinh đã sắp phát điên với anh ta, lúc này anh đang than thở với Ninh Chỉ Bắc.

“Cậu nói xem sao lại có người như vậy chứ, chỉ trong khoảng thời gian ngồi uống một cốc cà phê thôi mà có đến ba lần hỏi họ của tôi là gì, tôi thực sự...” Trình Trinh giơ ngón út lên: “Thôi tôi nhịn, tôi vốn là người tuân thủ luật pháp!”

Ninh Chỉ Bắc liếc nhìn anh ấy với vẻ hờ hững: “Tôi nói với cậu từ lâu rồi còn gì, chỉ cần cậu giới thiệu mình là bạn trai Từ Trạch Nhã, chắc chắn anh ta nghe một lần là nhớ ngay.”

“Đó là người theo đuổi Trạch Nhã sao?”

“Đại khái thế.” Ninh Chỉ Bắc nói, anh cũng không muốn nhắc đến chủ đề tình cảm.

Cao Duệ thật sự không biết rốt cuộc Úc Phi ở đâu, nên những việc họ làm tối qua đều vô ích.

Theo phân tích của Nghê Sơ, nếu cô viết phần tiếp theo cho

cuốn tiểu thuyết của Hàn Tiểu Diệp, không chỉ hung thủ, mà ngay cả Úc Phi cũng sẽ bị dụ ra.

Chuyện này đối với Ninh Chỉ Bắc mà nói chỉ có lợi mà không có hại, nhưng đó là đối với anh của trước kia.

“Úc Phi vẫn như trước, vẫn chỉ là một nhân vật trong vô số những tập hồ sơ, còn chúng ta thì không có cách gì sao?”

Ninh Chỉ Bắc dừng bước, nhưng không quay đầu lại. Trước câu hỏi của Trình Trinh, anh không biết phải trả lời như thế nào.

Nhưng, cũng không hẳn là không có cách.

...

Báo cáo xét nghiệm được hoàn thành vào buổi chiều, Ninh Chỉ Bắc ở gần văn phòng của Nghê Sơ nhất nên được đọc đầu tiên. Anh không khỏi chau mày lại. Sao trong cơ thể nạn nhân lại có độc tố?

Nhưng xét trên phương diện nào đó, điều này lại giúp cảnh sát dễ dàng tìm ra hung thủ hơn.

“Đây là một manh mối.” Ninh Chỉ Bắc nói: “Vốn dĩ việc quản lý các loại thuốc trên thị trường đã rất nghiêm ngặt, có thể dễ dàng điều tra xem hung thủ lấy được thuốc độc từ đâu.”

“Có một điểm em phải nói với anh, loại độc tố này chỉ làm tê liệt thần kinh, nói chung cũng không gây chết người, hơn nữa cũng có thể chiết xuất từ thực vật.” Nghê Sơ nói: “Nhưng em không phải chuyên gia về mảng này, nên chỉ hiểu sơ thôi.”

Nghê Sơ biết đây là độc dược làm tê liệt thần kinh, nhưng cụ

thể là chất gì thì cô không rõ.

Ninh Chỉ Bắc chau mày: “Không gây chết người sao?”

“Cũng không phải là không chết người, có điều cần phải có một liều lượng nhất định.”

“Ví dụ là bao nhiêu?”

Nghê Sơ ngẩng đầu, hơi mím môi: “0.8 mg, hiện tại chỉ là phỏng đoán thôi.”

“... Đúng là ác thật.”

Hai người kể vai bước đi, chuẩn bị thông báo tin tức này cho đội của Lâm Thiếu Hoa, không hề chú ý đến Tần An đang đi theo sau họ.

Vì người liên lạc bên phía thành phố B không hợp tác nên Tần An kiên tiết gắt lên rằng cô sẽ để lãnh đạo bên mình đến nói chuyện với bọn họ! Dĩ nhiên, người được gọi là “lãnh đạo” mà Tần An nhắc đến chính là bố mẹ của cô nàng. Sau khi bị sắp lớn “dần mặt”, bên thành phố B cam kết sẽ sắp xếp một người chuyên trách để phối hợp với Tần An trong vụ án này, mấy hôm nữa người đó sẽ đến thành phố A để có thể trao đổi được chi tiết hơn. Điều này khiến Tần An rất vui.

Cô vừa đến cơ quan thì gặp ngay Tiểu Chu đang ôm đống tài liệu, vừa tiện tay bê hộ cậu ta hơn phân nửa, cô vừa hỏi: “Sao một mình cậu lấy nhiều thế?”

Tiểu Chu cười khỏ, chẳng phải trước giờ cậu ta vẫn thế sao?

“Có lẽ mấy ngày tới em phải về đội rồi.”

“Có chuyện gì thế?” Tần An chớp chớp mắt: “Chẳng phải anh

Trình bảo cậu chịu khó đi theo học hỏi chuyên gia Ninh sao?”

“Gần đây lại có người đến báo án mất tích, Giám đốc Lưu thấy đội chúng ta còn không có khả năng tìm được nghi phạm, có khi sắp sai đội em đi điều tra mấy vụ mất tích đến nơi.”

Tần An sờ cằm, dăm chiêu suy nghĩ, đột nhiên vỗ vai Tiểu Chu, sau đó hất cằm ra hiệu cho cậu ta nhìn về phía trước.

“Sao thế?” Tiểu Chu không hiểu. Chẳng phải phía trước chỉ là chuyên gia Ninh và chị Nghê Sơ thôi sao?

“Tôi cứ cảm thấy hai người họ càng ngày càng công khai lộ liễu rồi.” Tần An lắc đầu.

Tiểu Chu ngược mắt nhìn trời. Cuối cùng cậu ta cũng hiểu lí do mỗi lần Lưu Cảnh hành động giống như vậy.

“Cậu thấy đúng không?” Tần An khó chịu: “Sao cậu y như Tiểu Lưu, nói gì cũng cứ lặng thinh thế?”

Tiểu Chu do dự một hồi, cuối cùng chỉ thốt ra được một câu: “... Tiểu An, đừng hơi một tí lại mắng người ta.”

Tần An: “...”

...

Người mất tích là một nữ sinh viên tên Ninh Hiểu Duy, vì nhiều ngày liên tiếp cô ấy chưa quay về kí túc xá, mấy cô bạn cùng phòng lo lắng nên bèn báo lên giáo viên, cuối cùng quyết định đến Sở Cảnh sát báo án. Đáng chú ý hơn, Ninh Hiểu Duy là người thành phố B, hơn nữa, cô ấy và nạn nhân Nam Hiểu Hiểu đều từng làm thêm ở quán cà phê. Nhờ chi tiết này, Trình Trình mới phát hiện ra rồi tiếp nhận vụ án.

Vì thế mà dù Từ Đại Dương có phần nộ đến mức nào, Trình Trinh vẫn khẳng khái ra vẻ mình có hứng thú với vụ án này.

“Đội trưởng Từ, đôi khi phải nghĩ thoáng ra, nhìn nhận sự việc từ một góc độ khác.” Trình Trinh khuyên giải.

Từ Đại Dương nghe anh nói vậy lại càng nóng ruột: “Tôi cứ cảm thấy thằng nhóc cậu đang giấu giếm chuyện gì đó, không nói cho tôi biết.”

Trình Trinh cười lấy lệ: “Không có đâu Đội trưởng Từ, anh nghĩ nhiều quá rồi!”

Cô sinh viên Ninh Hiếu Duy đã mất tích hơn 72 giờ, nếu còn sống cũng không chắc có ở thành phố A hay không. Điều này cũng dễ hiểu, bởi hiện giờ tội phạm buôn người lẩn trốn ở khắp mọi nơi, vô cùng manh động.

Nhưng nếu đã chết...

Ninh Chỉ Bắc nghe thấy cái tên “Ninh Hiếu Duy” bèn sững sờ trong giây lát. Người mất tích cùng họ với anh, từ trước đến nay, anh chưa từng gặp người nào như vậy, hơn nữa, anh luôn có một dự cảm chẳng lành.

“Đi... đến gần đường tàu tìm xem.” Anh đề xuất.

Trình Trinh cười khổ đáp lời: “Tôi cũng nghĩ thế.”

Họ đều là những người có trực giác nhạy bén. Vụ án này rất có khả năng giống như trường hợp Hàn Tiểu Diệp - mới đầu nạn nhân cũng mất tích, không ai ngờ sau đó lại chết thảm.

Tất cả mọi người đều xuất phát, chỉ còn Nghê Sơ và Hứa Bối ở lại. Chuyện do dự cả một ngày, cuối cùng lúc này Nghê Sơ đã có

thời gian để suy nghĩ.

Cô cầm điện thoại lên, trong danh bạ vẫn lưu số của người đó. Nhưng thời gian trôi qua, dường như người đó đã biến mất khỏi cuộc sống của cô. Không biết là ai đã bỏ quên ai, hay nói đúng hơn, dường như đã có kẻ xóa đi ký ức về sự hiện hữu của một người nào đó trên cuộc đời này.

Tiêu Băng, đối tác của cô, phụ trách biên tập “Nguồn gốc tội lỗi.” Cũng là biên tập của “Original.”

Mong rằng số điện thoại này vẫn hoạt động, Nghê Sơ thầm nghĩ.

“Tút... tut... tut.” Sau một hồi chuông bận, rốt cuộc cũng có người bắt máy, giọng nói hơi khàn: “Alo, xin chào.”

Nghê Sơ mấp máy môi nhưng không phát ra được âm thanh nào.

“Tiêu Băng nghe đây.” Người đó tiếp tục nói.

Chính là giọng nói này! Nghê Sơ nhớ rất rõ, đây chính là giọng nói của Tiêu Băng! Từ trước đến nay, ngoài người của Sở Cảnh sát, chỉ có Tiêu Băng và Từ Trạch Nhã còn liên lạc với Nghê Sơ.

Chuyện này giống như khi rơi vào ngõ cụt, bạn bỗng nhiên tìm được một chiếc chìa khóa có thể mở được cánh cửa đóng chặt phía trước.

Nghê Sơ cảm thấy vui mừng khôn xiết. Cô không sợ bất kỳ nỗi tuyệt vọng nào, cũng không sợ khi mở cửa ra sẽ phát hiện đằng sau là núi cao vực thẳm - chỉ cần là một khung cảnh khác

thì nó đã là một khoảng sáng với cô.

“Xin chào?” Tiêu Băng ho một tiếng: “Sao không nói gì?”

“Xin chào.” Nghê Sơ kìm nén nổi kích động trong lòng, khi nói giọng cô vẫn hơi run lên: “Tôi có chuyện muốn trao đổi với cô.”

“Chuyện gì vậy?” Người ở đầu dây bên kia như đang bị cảm, vô cùng thiếu kiên nhẫn, tốc độ nói cũng cực nhanh.

“Tôi muốn nói chuyện với cô về việc viết tiếp ‘Original.’”

Tiêu Băng im lặng trong chốc lát, sau đó cười mỉa: “Cô đang trêu tôi đấy à? Xin lỗi, tôi không có nhiều thời gian.”

“Có lẽ tôi vẫn chưa tự giới thiệu bản thân, là lỗi của tôi.” Nghê Sơ bình tĩnh lại, trên mặt nở một nụ cười dịu dàng: “Tên tôi là Nghê Sơ, là người của Sở Cảnh sát, mong cô có thể phối hợp với tôi.”

Tiêu Băng: “Lại trò lừa đảo kiểu mới gì đây hả?”

CHƯƠNG

8

“Cán bộ chuyên trách được thành phố B cử đến phối hợp phá án đã đến rồi!” Hứa Bối đi từ ngoài vào phòng, có chút khó xử hỏi: “Chị Nghê Sơ, bây giờ ai phụ trách tiếp đón đây?”

Nghê Sơ suy nghĩ giây lát, sau đó hỏi: “Hiện giờ trong cơ quan không còn ai nữa sao?”

Hứa Bối ra hiệu cho Nghê Sơ nhìn đồng hồ: “Giờ này đã muộn, trừ những người đi ra ngoài chưa về, còn đâu mọi người đều đi ăn cơm hết rồi.”

Không còn cách nào khác, Nghê Sơ đành phải đứng dậy: “Để tôi đi vậy.”

Trong phòng khách, hai cảnh sát một nam một nữ đang ngồi trên sofa. Thái độ họ ung dung, không chút khách sáo, cũng không hề có sự hồi hộp và cảm giác lạ lẫm khi đến một nơi xa lạ. Hơn nữa, viên cảnh sát nữ còn mặc chiếc váy liền màu đỏ thắm ôm sát người, làm nổi bật vóc dáng quyến rũ một cách hoàn hảo.

Ánh mắt Nghê Sơ bất giác di chuyển lên trên, rất tự nhiên nhìn thẳng vào mắt cô cảnh sát đó.

Cô gái trang điểm vừa phải, mang nét sắc sảo và kiêu ngạo

của nhân vật nữ chính trong mấy bộ phim cung đấu những năm gần đây. Thế nhưng trong phim, khí chất ấy có được chủ yếu là nhờ lớp trang điểm, còn cô gái đứng trước mặt Nghê Sơ không như vậy.

Khí chất của người phụ nữ này không ngang ngược hống hách, mà nói chính xác là kiêu kỳ. Đây là khí chất trời sinh, toát ra từ cốt cách bên trong.

Nghê Sơ vẫn còn muốn nhìn thêm, nhưng người đàn ông bên cạnh đã đứng dậy đi về phía cô, sau đó đưa tay ra: “Xin chào, chúng tôi đến từ thành phố B.”

Nhìn qua có vẻ như anh ta đang chào Nghê Sơ, nhưng thực ra là để khéo léo che chắn cho người phụ nữ ở phía sau.

Lúc này Nghê Sơ mới để ý đến người đàn ông. Anh ta không có khí chất mạnh mẽ như cô gái kia, nhưng nụ cười quá đổi dịu dàng của anh ta thực sự thu hút người khác.

Đôi khi những điều quá thật lại mang đầy vẻ giả dối.

“Xin chào.” Nghê Sơ bắt tay anh ta, chạm nhẹ rồi lập tức buông ra: “Nghê Sơ.”

“Trạm Âu Dương.” Anh ta tự giới thiệu, sau đó hơi nghiêng người để lộ cô gái ở phía sau: “Ninh Thế Nhân, chúng tôi từ thành phố B đến để hỗ trợ mọi người.”

Họ Ninh? Quả nhiên khi thì chẳng gặp được ai, khi thì gặp được một lúc mấy người có họ hiếm này, Nghê Sơ thầm nghĩ.

“Đội trưởng của chúng tôi đang ra ngoài có chút việc, phiền hai người ngồi chờ một lát, tôi nhờ người gọi họ về rồi.”

Cô vừa nói dứt lời, Ninh Thế Nhân khẽ nhướn mày, hai tay khoanh trước ngực, cười nửa miệng: “Đội trưởng?”

Có gì không đúng sao?

Nghê Sơ khẽ mỉm cười gượng gạo: “Đúng vậy.”

“Gọi Lưu Cung đến đây đi.” Ninh Thế Nhân cười: “Cứ nói là tôi đã đến.”

“Thế Nhân, đừng như vậy.” Trạm Âu Dương không hài lòng, khẽ lắc đầu, sau đó quay sang nói với Nghê Sơ: “Cô Nghê, chúng tôi ở đây chờ đội trưởng của các cô, cô đừng để ý mấy lời Thế Nhân nói.”

Anh ta nói như vậy mà Ninh Thế Nhân không hề tức giận. Thậm chí nét mặt cô ấy còn bàng quan đến bất ngờ.

“Cảm ơn.” Nghê Sơ lịch sự nói rồi rời đi ngay.

Bên ngoài bỗng có mưa nhỏ, đi trên hành lang, Nghê Sơ giơ tay ra hứng lấy giọt mưa rơi xuống, có chút thất thần.

Trời mưa rồi, cũng không biết họ có mang ô không.

...

Tất cả những chuyến tàu hỏa đi qua đoạn đường ray này đều đã đổi sang tuyến khác, ít nhất không được sử dụng trong thời gian gần đây. Cũng may hiện giờ tàu hỏa chở hàng là chủ yếu, ngay bên cạnh lại có ga tàu cao tốc mới xây nên tạm thời cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Dây phong tỏa lại một lần nữa được căng lên, người phụ trách của Ban quản lý Đường sắt mặt mũi xanh xao

đứng một bên, chốc lát lại ngó sang xem, chỉ chực nôn hết

chỗ cơm mình ăn từ hôm qua ra.

Đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy người bị nghiền nát trên đường ray.

“Làm điếu thuốc cho đỡ.” Trình Trinh đưa cho ông ta một điếu thuốc, anh nở nụ cười xã giao để thể hiện sự thân thiện của nhân viên công chức.

Người phụ trách run rẩy đón lấy, vội vàng châm thuốc, sau đó bắt đầu than thở: “Đúng là xui xẻo, tôi mới nhậm chức chưa được bao lâu thì đã xảy ra hai vụ thế này, đen như chó cắn!”

Mưa dần nặng hạt, bọn họ người mặc áo mưa, người cầm ô, ai chụp ảnh thì chụp ảnh, ai thu thập chứng cứ thì thu thập chứng cứ, không hề trì hoãn tiến độ công việc.

Bởi vì cô gái mất tích kia đã được tìm thấy, giờ đang nằm đây, người chia thành hai khúc.

Ninh Hiếu Duy đã chết. Suy đoán của Trình Trinh và Ninh Chỉ Bắc không sai.

Nhưng tại sao tên sát nhân phải giết chết cô ấy? Hơn nữa hai vụ án có phải cùng một hung thủ ra tay hay không cũng chưa thể xác định chắc chắn được.

Bên ngoài đường ray, một nửa của thi thể nằm ngửa, mắt trợn trừng, máu dồn lên hai tròng mắt khiến lòng trắng bị nhuộm thành một mảng đỏ ngầu. Đây không phải là một thi thể đã khô quắt mà vẫn còn mới... Khiến người ta đã nhìn rồi thì không khỏi bị ám ảnh.

Trình Trinh ngậm điếu thuốc nhưng không châm lửa. Nhìn

Ninh Chỉ Bắc đang lượn qua lượn lại quanh thi thể, anh ngẫm nghĩ với vẻ bất lực: Cậu ta không thấy buồn nôn sao?

Vì trận mưa lớn mà một số dấu vết lưu lại hiện trường đều bị xóa đi gần hết, điều này thực sự khiến công việc của cảnh sát khó khăn thêm bội phần. Trước tình hình này, Trình Trinh bất lực nghĩ, đến ông trời cũng không ủng hộ mình sao?

“Trình Trinh, mấy giờ rồi?”

“Ba giờ hai mươi.” Trình Trinh nhìn Ninh Chỉ Bắc hỏi: “Sao thế?”

“Về Sở Cảnh sát.” Ninh Chỉ Bắc che ô đi đến, nhưng thực ra người anh đã ướt quá nửa: “Tôi phải xác nhận lại vài việc.”

Lúc này Lâm Thiếu Hoa cũng vừa về tới Cục, điện thoại hết pin nên không ai liên lạc được với anh ta. Đương nhiên Lâm Thiếu Hoa biết người của thành phố B đã đến, nhưng anh ta vẫn đành để họ chờ đợi một lúc.

“Anh Lâm.” Tiểu Lưu chạy vào, báo cáo tin tức mới nhất: “Nữ sinh mất tích cũng là người thành phố B, đến thành phố A chơi với bạn, nhưng...”

Lâm Thiếu Hoa chau mày nói: “Vậy giờ đã xác định là bị giết hại rồi?” Về cơ bản anh ta cũng đã đoán ra từ trước.

“Đúng vậy, vừa lúc này anh Vạn đã xác nhận cô ấy bị sát hại, hơn nữa, cách thức tử vong giống với Hàn Tiểu Diệp.”

Nghĩa là bị vút lên đường ray, phân thành hai khúc.

Bước chân Lâm Thiếu Hoa khựng lại, anh ta đứng sững ở cửa phòng tiếp đón.

Hai nạn nhân bị giết hại đều là những cô gái đến từ thành phố B, ngoài chuyện này ra, còn có điểm tương đồng nào khác?

Anh ta chau mày theo thói quen, vẫn đẩy cánh cửa phòng khách ra trước, nhưng bên trong không có ai. Hai người mà Nghê Sơ nói đều không ở đây, họ đã đi đâu?

Tiểu Lưu lẩm bẩm: “Chắc không phải vì tức giận nên bỏ đi luôn rồi chứ?”

Lâm Thiếu Hoa lườm cậu ta, trầm nghĩ: Sao bây giờ thằng nhóc này lại học kiểu ăn nói không suy nghĩ của Tần An vậy?

Lúc này đây, hai cảnh sát của thành phố B đang ở phòng làm việc của Ninh Chỉ Bắc, thậm chí không cần ai hướng dẫn, Ninh Thế Nhân vẫn tự mình tìm được đến đây. Bề ngoài cô có vẻ không quan tâm, nhưng bất kì động tĩnh lớn nhỏ ở thành phố A đều không qua được mắt cô.

“Thế Nhân, đừng tùy tiện lục lọi đồ đạc, lát nữa Chỉ Bắc quay về sẽ giận đấy.”

Ninh Thế Nhân nhướn mày: “Em phải xem ở đây có đồ đạc gì của phụ nữ không. Chà, không có, vậy em tặng thử son em thích nhất cho Chỉ Bắc giữ làm kỷ niệm vậy, hy vọng bạn gái nó nhìn thấy sẽ không quá tức giận.”

Trạm Âu Dương lắc đầu, quả thật, Ninh Thế Nhân khi lên cơn bốc đồng thì không ai ngăn được.

“Hai anh chị đang làm gì vậy?” Ngoài cửa bỗng xuất hiện một cô gái mặc áo blouse trắng của bác sĩ, trên mặt như phủ một lớp băng lạnh: “Đây là phòng làm việc cá nhân, hai anh chị không

nên tự ý vào đây.”

Là Nghê Sơ.

Trạm Âu Dương chưa nói gì, Ninh Thế Nhân đã bật cười đến cả nửa phút mới dừng lại. Một tay cô chống cằm, ánh mắt nhìn Nghê Sơ đầy vẻ khiêu khích, cô nói: “Sao nào, cô cũng là fan nào tàn của Ninh Chỉ Bắc hả?”

Cũng là?

“Mời anh chị ra ngoài cho.” Sắc mặt Nghê Sơ không thay đổi, vẫn nghiêm túc như cũ.

Ninh Thế Nhân đứng dậy, đi vài bước rồi lại ngồi xuống ghế sofa, cô tự nhiên nằm xuống, sau đó cố tình làm trò: “Ồi, tôi ngã mất rồi, phải được Ninh Chỉ Bắc hôn mới có thể đứng dậy được.”

... Đây là đang gây sự trắng trợn?

Nghê Sơ nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi, thông báo không chút nể nang: “Xin lỗi, phòng làm việc của tôi có người tự ý xông vào... Ừm, đúng, văn phòng pháp y, được, nhanh giúp tôi.”

Sắp đánh nhau đến nơi rồi sao?

Trạm Âu Dương bất lực nói: “Xin lỗi cô, Thế Nhân đang đùa thôi.”

“Đùa cái gì?” Người tiếp lời không phải Nghê Sơ mà là Ninh Chỉ Bắc đã ướm như chuột lột. Anh vừa quay về đã nhìn thấy cảnh này, từ “bực bội” thật sự không đủ để miêu tả tâm trạng của anh hiện giờ nữa. Nhìn thẳng vào Trạm Âu Dương, Ninh Chỉ Bắc chào chằng lấy gì làm vui vẻ: “Anh rể.”

.

Nghê Sơ hơi ngạc nhiên. Anh rể? Vậy người còn lại chẳng phải chính là chị gái của Ninh Chỉ Bắc sao?

Nghê Sơ cho rằng Ninh Chỉ Bắc chỉ có một người em trai, không ngờ anh còn có một người chị bằng xương bằng thịt nhưng chưa bao giờ được nhắc đến.

Thật khó tin, chị gái Ninh Chỉ Bắc lại có tính cách ngang ngược, ngả ngớn đến mức gần như trái ngược với anh như vậy sao?

Gặp mặt người thân của mình mà Ninh Chỉ Bắc không tỏ ra vui mừng, thậm chí vẻ mặt còn thể hiện rằng dường như anh đang rất tức giận.

Nghê Sơ vốn cũng hơi bức bối, nhưng trong tình thế có một người đang sắp bốc hỏa như lúc này, cô lại khó có thể giận nổi nữa. Bởi xét về bản chất, con người vẫn có sự thỏa hiệp khó lòng giải thích.

Cuối cùng Ninh Thế Nhân cũng đi ra, đối mặt với Ninh Chỉ Bắc, tình hình có chút căng thẳng.

Vẻ ngoài của hai chị em họ không giống nhau, Ninh Thế Nhân quá xinh đẹp, vẻ đẹp khiến người ta có cảm giác hoàn hảo một cách tự nhiên, khó ai bì được, song khí thế mà hai người toát ra lại giống hệt nhau.

Về điểm này, Nghê Sơ vẫn giữ quan điểm của mình. Tính cách của một người sẽ bị ảnh hưởng bởi môi trường, cách hành xử khi lớn lên không liên quan nhiều đến bản chất khi sinh ra như người ta vẫn tưởng.

“Chị đến để lấy lại xe.” Ninh Thế Nhân hất cằm: “Đó là quà anh rể em tặng chị.”

Lâm Thiếu Hoa vẫn đang đi tìm hai vị cảnh sát của thành phố B, khi nhìn thấy cảnh tượng này thì không biết phải làm thế nào. Trình Trinh vẫn đi theo sau anh ta, nhưng khi vừa nhìn thấy người phụ nữ kia thì lập tức lùi lại, còn không quên kéo cả Lâm Thiếu Hoa tránh đi cùng.

“Đi thôi đi thôi!” Trình Trinh cuống quýt, suýt bật cười: “Bên đó là bãi mìn ngấm đầy, giẫm vào là nổ, bây giờ tôi đang cứu anh thoát khỏi chỗ chết đấy.”

Lâm Thiếu Hoa cười khổ: “Nhưng sao tôi lại cảm thấy cậu như đang cười trên nỗi đau của người khác thế?”

“Vậy hả?” Trình Trinh chớp mắt, lần này anh bật cười thật sự: “Đâu có!”

CHƯƠNG

9

Lâm Thiếu Hoa không nói gì nữa, có những chuyện Trình Trinh có thể tránh, nhưng anh ta thì không. Anh ta là đội trưởng, đây là trách nhiệm của anh ta.

Lâm Thiếu Hoa vừa đến, không rõ tại sao Ninh Chỉ Bắc và hai người kia lại tranh cãi, có điều không khí có vẻ không lấy gì làm vui vẻ.

“Xin chào.” Lâm Thiếu Hoa đưa tay ra: “Tôi là Đội trưởng Đội Trọng án số Một, Lâm Thiếu Hoa.”

Ninh Thế Nhân liếc nhìn anh ta, không có ý định bắt tay lại.

Trạm Âu Dương thở dài một hơi, tiến đến bắt lấy bàn tay đã giơ ra được một lúc.

“Xin chào, chúng tôi đến từ thành phố B.”

Người đàn ông này nói rất khéo, không nói mình được Sở Cảnh sát thành phố B cử đến, mà chỉ nói mình đến từ thành phố B. Nghe không có gì khác lạ nhưng lại rất dễ khiến người ta hiểu nhầm anh ta được Sở cử đến.

“Anh đi đi.” Ninh Thế Nhân lạnh lùng nói: “Em ở đây chờ anh.”

Trạm Âu Dương khẽ cười, vỗ nhẹ đầu cô: “Đừng làm loạn

nữa.” Nói rồi anh ta và Lâm Thiếu Hoa nối gót nhau rời đi.

Đối với Nghê Sơ, cách giao tiếp này của họ hơi giống với cách giao tiếp giữa người lớn và trẻ con, tuy rằng hai người này không ai còn là trẻ con nữa.

Ninh Chỉ Bắc không buồn để ý hai người đó đang đối xử với nhau theo kiểu nào, anh chỉ mang vẻ mặt lạnh lùng bước vào văn phòng. Ninh Thế Nhân theo sát phía sau, đóng cửa lại rầm một tiếng, để Nghê Sơ đứng ngoài cửa.

Nghê Sơ: “...”

“Đừng để bụng, chị Thế Nhân trước giờ đều như thế.” Trình Trinh dựa vào tường, nói với Nghê Sơ: “Chỉ làm theo ý mình chính là truyền thống của gia đình họ.”

Quả thực, Ninh Chỉ Bắc cũng như vậy, không hề quan tâm đến cảm nhận của người khác, chỉ hành động theo những gì mình nghĩ, song anh làm gì cũng đều có lý do của mình. Ngược lại, Ninh Thế Nhân khiến Nghê Sơ cảm thấy những hành động của cô ấy có vẻ giống một đứa trẻ hư đốn vì quá được nuông chiều.

“Chị ấy ghét tất cả những người không nghe theo ý chị ấy, vừa rồi cô cũng cảm lắm đấy.” Trình Trinh nhún vai, ám chỉ việc Nghê Sơ bảo họ đi ra ngoài.

Nghê Sơ không để tâm đến những chuyện này, cô chỉ hỏi một cách lạnh lùng: “Vậy các anh phát hiện được gì ở hiện trường?”

Trình Trinh mấp má môi, anh cảm thấy lúc này tâm trạng Nghê Sơ không ổn.

Thực ra trong lòng Nghê Sơ vẫn đang tức giận, cho dù Ninh Thế Nhân là người nào cũng được, nhưng cách xử sự của cô ấy khiến Nghê Sơ không ưa nổi. Đột nhiên Nghê Sơ nảy ra một suy nghĩ, cô ấy không phải là chị Ninh Chỉ Bắc thật, cô ấy chỉ là một sự tồn tại giả, vậy cô ấy dựa vào đâu mà đối xử với cô như thế?

Nghê Sơ tự nhủ với lòng mình hết lần này đến lần khác rằng suy nghĩ này không đúng. Thế nhưng cô vẫn không tìm được mà thả trôi cảm xúc theo cách xấu xa như vậy.

Có một nguồn năng lượng tiêu cực khó giải thích cứ dâng lên khiến cô chán ghét thế giới này.

Có lẽ... do cô ở trong thế giới này đã lâu, đến một ngày bỗng dưng chạm được vào ranh giới có thể thoát ra, nên không tìm được mà nảy sinh những suy nghĩ như vậy.

“Tôi đi trước đây.” Nghê Sơ nói với Trình Trinh.

Trình Trinh kéo cô lại: “Nghê Sơ, chúng ta nói chuyện một chút, tôi có chuyện muốn nhờ cô.”

Thi thể của người bị hại chưa được chuyển về, lúc này Nghê Sơ vẫn còn chút thời gian. Dưới tòa nhà có một quán cà phê, sáng nào Ninh Chỉ Bắc cũng ghé qua mua một cốc.

Lúc này, Trình Trinh và Nghê Sơ đang ngồi trong quán, Nghê Sơ không biết Trình Trinh muốn nói gì với mình, nhưng có vẻ là chuyện liên quan đến Ninh Chỉ Bắc.

Trình Trinh ôm cốc ca cao nóng hổi, uống một ngụm lớn, cảm nhận cả cơ thể như thực sự được sống lại. Bên ngoài quá lạnh, anh còn dầm mưa ướt hết cả người.

“Tôi mong cô đừng để bụng.” Trình Trinh nói: “Thế Nhân là chị cả nên hơi ngang ngược, nhưng nhà họ cũng chỉ có mình chị Thế Nhân quan tâm tới Chử Bắc như người thân thật sự, nên tôi hy vọng cô nhìn vào điểm này mà rộng lượng hơn với chị ấy.”

Nghê Sơ cảm thấy buồn cười, nói: “Anh nói với tôi những chuyện này làm gì?”

Trình Trinh ngập ngừng giây lát, đặt cốc cao xuống bàn ngẩng đầu, chau mày nhìn Nghê Sơ: “Đây không phải là tất cả, tôi vẫn còn một chuyện muốn nhờ cô, liên quan đến em trai của Ninh Chử Bắc.”

“Tôi nhớ anh từng nói Ninh Chử Bắc không có em trai.”

“Đúng là không có, vậy nên tôi mới hy vọng cô có thể giúp tôi điều tra rõ.” Trình Trinh cười khổ, khẽ lắc đầu: “Chử Bắc cậu ấy... từ chối việc qua lại thân thiết với người nhà, kể cả là với bạn thân như tôi. Cậu ta với tôi cũng nửa gần nửa xa, điều duy nhất cậu ta cố chấp là một người em trai không tồn tại. Nhưng tôi là bạn nối khố của cậu ta, cùng nhau lớn lên, cậu ta quả thực không hề có em trai.”

Sự cố chấp lớn nhất của Ninh Chử Bắc lại là một người không tồn tại ư? Nghê Sơ mân mê ngón tay, suy nghĩ này khiến cô cảm thấy kì lạ.

“Tôi cứ nghĩ người có tính cách như cậu ta có lẽ sẽ sống một mình cả đời, nhưng bỗng một ngày, cậu ta lại cho phép cô ở bên cạnh.” Trình Trinh cười, nụ cười đơn thuần mừng cho bạn mình có được hạnh phúc: “Tôi nghĩ, nhất định cô có thể đến gần với câu đố này. Đạo gần đây càng ngày tôi càng lực bất tòng

tâm, tôi thật sự muốn giải quyết được vấn đề này.”

Nghê Sơ bình tĩnh lại, im lặng hồi lâu rồi mới cất lời: “Tôi sẽ làm được.”

Dùng hết tất cả những cách có thể nghĩ ra được, nỗ lực bước vào trái tim anh, cho dù phải rời đi, cũng phải rời đi một cách không hối tiếc.

Cô thực sự phải đi sao?

Cô thực sự có thể đi sao?

...

Thi thể của Ninh Hiếu Duy cuối cùng cũng nằm trên bàn phẫu thuật. Nghê Sơ và Hứa Bối trang bị đầy đủ, hai người đứng trước thi thể, cúi người thật sâu, sau đó phủ một tấm vải trắng lên cho nạn nhân.

Nhất định họ sẽ tìm ra sự thật, trả lại công bằng cho Ninh Hiếu Duy!

Khi công việc khám nghiệm kết thúc là lúc một giờ sáng, Ninh Chỉ Bắc vẫn đang chờ Nghê Sơ, hai người còn đưa Hứa Bối về nhà rồi mới ra về. Nghê Sơ vô cùng mệt mỏi, cô còn phải hoàn thành báo cáo kết quả khám nghiệm. Đối với họ bây giờ, thời gian là một điều vô cùng quý giá.

“Cuối tuần có kế hoạch gì không?” Ninh Chỉ Bắc đứng trước cửa hỏi cô: “Hay lại phải làm thêm?”

“Em có hẹn với Từ Trạch Nhã.” Nghê Sơ cười nói: “Tuần này không làm thêm giờ cùng anh được rồi, cố gắng làm việc nhé.”

Ninh Chỉ Bắc mấp máy môi, anh nhìn cô, không nói được câu

nào.

Anh muốn nói, đừng để ý chuyện Ninh Thế Nhân, nhưng như vậy chẳng phải càng khiến cô suy nghĩ nhiều hay sao?

“Ninh Chỉ Bắc.” Nghê Sơ dang tay ra: “Đến ôm em đi.”

“... Hả?”

Dưới ánh đèn, vành tai Nghê Sơ ửng đỏ, cô vẫn ngẩng cao đầu đầy kiên định, sau đó nhắc lại một lần nữa: “Đến ôm em đi.”

Ninh Chỉ Bắc bất đắc dĩ nhoẻn cười, ôm cô vào lòng, Nghê Sơ lập tức quấn chặt lấy anh như một chú bạch tuộc, ghé đến bên tai anh cười hì hì: “Thế mà anh cũng làm theo thật luôn hả?”

“Đương nhiên, mỗi một câu em nói anh đều phải nghiêm túc nghe theo, nếu không em tuốt sống anh thì sao?”

“Em thềm vào, còn lâu.”

“Em là người cầm dao phẫu thuật đấy.” Ninh Chỉ Bắc vẫn giữ nụ cười: “Anh không dám đâu.”

Nghê Sơ bật cười khanh khách.

Trong căn nhà của mình, hai người cứ thế vui vẻ hưởng thụ thời gian riêng tư bên nhau.

Phải nói là trân trọng mới đúng.

Nghê Sơ không nói cho Ninh Chỉ Bắc biết người mà cô và Từ Trạch Nhã hẹn gặp cuối tuần là Tiêu Băng, mục đích là để trao đổi về chuyện hợp tác.

Cô đã suy nghĩ về những lo lắng của Ninh Chỉ Bắc, nhưng người ta đã đúc kết một câu nói rất có lý: phải tìm được đường sống từ chỗ chết.

Không có cái chết thì sao có được sự sống? Nếu cứ sợ bị tổn thương mà làm con rùa rụt cổ thì chẳng giống Nghê Sơ chút nào.

Trình Trinh luôn nói, hy vọng Nghê Sơ có thể hiểu cho Ninh Chỉ Bắc nhiều hơn, giúp đỡ anh ấy nhiều hơn. Nhưng bản thân Nghê Sơ cũng muốn có người thấu hiểu cô hơn, bởi cho đến thời điểm hiện tại, cô vẫn cảm thấy rất sợ hãi.

Đây không phải thế giới quen thuộc của cô, đây là thế giới của Úc Phi. Ở đây, người thực sự có thể muốn gì làm nấy là Úc Phi mới đúng.

Nhưng!

Cô là người đã tạo ra Úc Phi!

Nghê Sơ vùi mặt vào ngực Ninh Chỉ Bắc, đôi mắt đen láy như lóe sáng trong đêm đen.

...

Một đêm yên tĩnh trôi qua, lúc Nghê Sơ tỉnh lại, Ninh Chỉ Bắc đã đi làm.

Nghê Sơ thất thần hồi lâu, lúc Từ Trạch Nhã gọi điện đến mới bật dậy.

Cô rất ít khi nằm ườn trên giường lâu như vậy, cảm giác thật khác lạ. Nghê Sơ mở cửa cho Từ Trạch Nhã, lửa giận của cô ấy như đang bốc lên ngàn ngút: “Cuối tuần đang yên đang lành còn phải đi ra ngoài với cậu, thế mà cậu lại ở nhà ngủ nướng?”

Nghê Sơ chỉ có thể xin lỗi: “Gần đây tớ bận quá, thực sự mệt đến mức đi ngủ cũng cần người cõng.”

“Cần người công?” Từ Trạch Nhã nhướng mày: “Được đấy Nghê Sơ, chuyên gia Ninh lạnh lùng như thế mà ở nhà còn công cậu đi ngủ hả?”

“Khụ.” Nghê Sơ hắng giọng lấp liếm, vội vàng đánh trống lảng: “Mau vào đi.”

Hai người cùng ngồi ăn sáng, trò chuyện vu vơ. Vì cả hai đều là nhân viên công chức, nói qua bàn lại được vài câu thì chủ đề lại quay về chuyện trong ngành.

Từ Trạch Nhã hỏi: “Không có cậu, bên Sở không bận sao? Tớ nghe nói vụ thi thể trên đường ray giờ đang âm ỉ hết cả lên rồi.”

Nghê Sơ khẽ lắc đầu: “Hứa Bối vẫn ở đấy, có cô ấy giúp, tớ cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.”

“Hứa Bối?” Từ Trạch Nhã ngậm bánh mì nói: “Cô bé khóa dưới thích Ninh Chỉ Bắc ấy hả?”

Nghê Sơ trầm nghĩ: Siêu Kiểm sát viên Từ đúng là siêu thật, chỉ cần một câu mà đã có thể đưa cuộc nói chuyện vào ngõ cụt rồi.

“Không ăn nữa, đi thôi, chúng mình muộn mất.” Nghê Sơ đánh trống lảng.

Từ Trạch Nhã chớp chớp mắt như đã hiểu: “Chà, có phải tớ nói đúng chỗ đau của ai đó rồi không? Ha ha ha!”

Nghê Sơ không buồn để ý đến cô ấy, chỉ không biết tại sao khóe miệng lại khẽ cong lên.

...

Càng đến gần điểm hẹn, trái tim Nghê Sơ càng đập mạnh.

Số lần cô gặp mặt biên tập viên Tiêu Băng này không nhiều, nhưng chưa lần nào cô nóng lòng muốn gặp cô ấy như hôm nay. Dù xác suất chỉ là một phần nghìn, nhưng nếu đây là cái bẫy do Úc Phi đặt ra thì cuối cùng cô cũng có thể ném thử thử đoạn của cậu ta rồi.

“Tớ đi đỗ xe, cậu qua đó trước đi.” Từ Trạch Nhã nói.

Nghê Sơ khẽ gật đầu, tự mình đi lên quán trà trước.

Tiêu Băng mặc một bộ đồ công sở màu đen ngồi bên cạnh cửa sổ, thoạt nhìn không trẻ lắm, nhưng khí chất điềm tĩnh kia lại là thứ mà biết bao người trẻ không bì kịp. Đó chính là thứ quý giá mà thời gian dành tặng cho cô ấy.

“Xin chào.” Nghê Sơ đi đến, đưa tay về phía Tiêu Băng nói: “Tôi là Nghê Sơ.”

CHƯƠNG

10

Hầm để xe gần như đã kín chỗ, Từ Trạch Nhã vô cùng vất vả mới có thể tìm được một vị trí đỗ xe. Hơn nữa, chỗ này vừa tối vừa lạnh khiến cô có cảm giác sồn tóc gáy, cực kỳ khó chịu.

Đến khi đỗ xe xong thì đã nửa tiếng đồng hồ trôi qua. Cô cũng sợ Nghê Sơ đi vào một mình gặp chuyện, nên càng không yên tâm.

Từ Trạch Nhã bước vào thang máy, khi cánh cửa sắp đóng lại thì bất chợt có ai đó đưa tay ra chặn giữa khiến cô giật mình lùi về phía sau một bước.

Cửa lại mở ra, một thanh niên mặc bộ đồ thể thao màu trắng, cười tươi bước vào, cậu ta còn đeo một chiếc túi lớn, trông có vẻ như đang chuẩn bị đi đâu đó. Cậu ta ấn số tầng, sau đó quay đầu nhìn Từ Trạch Nhã cười như đang giải thích: “Tôi đến phòng tập gym.”

Từ Trạch Nhã hơi nhếch môi như đáp lời cậu ta. Chỉ có điều, cô thấy người này hơi quen.

Cậu ta đeo một cặp kính gọng to, tóc mái lòa xòa rủ xuống che kín quá nửa khuôn mặt, thoạt nhìn sẽ không rõ mặt mũi thế nào.

Nhưng... Nụ cười ban nãy, rất quen thuộc.

“Chúng ta...” Từ Trạch Nhã dò hỏi: “Có phải từng gặp nhau rồi không?”

Cậu thanh niên quay đầu lại, ban đầu hơi sững người, sau đó mỉm cười: “Kiểm sát viên Từ còn nhớ tôi, đúng là vinh hạnh quá. Tôi là Úc Phi, trước đây từng gặp cô ở bệnh viện, lúc ấy tôi còn nhờ cô giúp tôi điều tra vụ án, tiếc là sau đó không nhận được câu trả lời.”

Là cậu ta! Không biết tại sao, Từ Trạch Nhã cảm thấy hơi hoảng sợ.

“Không phải tôi không trả lời.” Từ Trạch Nhã siết chặt tay thành nắm đấm: “Vốn dĩ tôi không hề nhận được email của cậu!”

“Không nhận được?” Úc Phi hơi chau mày lại, nhưng cũng chỉ trong tích tắc, cậu ta lại cười với vẻ vô cùng nhẹ nhõm: “Thế à? Vậy làm phiền rồi, tôi phải đi ra trước đây.”

Cậu ta ngạo nghễ bước đi như chốn không người, lúc này Từ Trạch Nhã mới hít một hơi thật sâu.

Vừa rồi cô còn không dám thở nữa.

Khi đối diện với cậu ta, Từ Trạch Nhã luôn thấy mất tự nhiên như đang đứng cạnh một thợ săn, cảm giác này thực sự quá tồi tệ. Và cô cảm thấy người này hơi kỳ lạ.

Nhưng, lần này cô lại quên hỏi số liên lạc của cậu ta rồi.

“Tĩnh!”

Từ Trạch Nhã bỗng bừng tỉnh, vội vàng bước ra khỏi thang

máy, đúng lúc nhìn thấy Nghê Sơ và một người phụ nữ trong trang phục công sở đang đứng bên ngoài đợi.

Từ Trạch Nhã ngượng ngùng nói: “Xong rồi hả, mọi người chuẩn bị đi rồi sao?”

“Đúng vậy.” Tiêu Băng nói: “Cô Nghê Sơ, hẹn gặp lại.”

“Được.” Nghê Sơ mỉm cười: “Nội dung cụ thể như tôi đã trao đổi với cô, rất mong có vấn đề gì cô cứ liên hệ với tôi, đây là kế hoạch cá nhân của tôi.”

Tiêu Băng vẫn có chút khó xử, Nghê Sơ bèn chỉ vào Từ Trạch Nhã đứng bên cạnh: “Cô ấy là Kiểm sát viên Từ. Tôi nhớ tạp chí bên cô xuất bản có mục phỏng vấn thanh niên đương đại xuất sắc, chắc chắn cô có ấn tượng với cô ấy, lần này có sự phối hợp của Kiểm sát viên Từ nên cần phải bảo mật một số hoạt động.”

Từ Trạch Nhã chớp mắt: Có chuyện này ư? Sao cô không biết?

Cuối cùng Tiêu Băng cũng xem như chính thức nhận lời, mặc dù có vẻ như bị đe dọa nên đành phải bất đắc dĩ đồng ý: “Được rồi, nhưng tôi vẫn phải bàn bạc lại với Tổng biên tập đã.”

“Tôi hy vọng ngày mai cô có thể cho tôi câu trả lời.” Nghê Sơ lãnh đạm nói: “Chuyện này liên quan đến mạng người, vô cùng quan trọng, nếu không, tôi cũng sẽ không yêu cầu như thế.”

Đến lúc này, Từ Trạch Nhã vẫn không biết rốt cuộc Nghê Sơ muốn làm gì. Cô còn chưa kịp hỏi, cũng không còn cơ hội để hỏi nữa.

...

Xế chiều, Nghê Sơ quay lại Sở Cảnh sát, dường như tâm trạng

Ninh Chỉ Bắc đang rất tệ, vừa nhìn là biết có người mới chọc tức anh.

Nghê Sơ lại nhận được một tin tức khác - vụ án lần này do Lâm Thiếu Hoa phụ trách chính, Từ Đại Dương hỗ trợ điều tra. Đây cũng được coi là một quyết định rõ ràng cho vụ án mất tích lần này.

Từ Đại Dương rất vui vẻ, vừa vỗ vai Trình Trinh vừa nói: “Được đấy!” Nếu không phải vì Trình Trinh kiên trì, anh ta đâu có chen chân vào được?

Trình Trinh khiêm tốn cười, anh có linh cảm, vụ án lần này chắc chắn không đơn giản.

Theo báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi, nguyên nhân dẫn đến cái chết của Ninh Hiểu Duy và Hàn Tiểu Diệp gần như giống hệt nhau, có nghĩa xác suất hung thủ là cùng một người vô cùng lớn.

Mọi người đều vô cùng căng thẳng, muốn bắt được tên hung thủ biến thái này.

Hiện tại không tra ra được nguồn gốc của độc tố làm tê liệt thần kinh, đây chính là một phần nguyên nhân khiến Ninh Chỉ Bắc không vui, cảm giác không biết rõ vấn đề đối với anh thực sự hơi tệ.

Là do biết không đủ nhiều, hay do năng lực không đủ? Cứ như này, anh không thể toàn tâm toàn ý bảo vệ người đầu áp tay gối với mình được.

“Có muốn làm cốc cà phê không?” Trình Trinh đi đến hỏi: “Tôi mời, đừng tự tạo cho mình quá nhiều áp lực.”

Ninh Chỉ Bắc cho rằng anh ấy nói cùng đi uống cà phê ở dưới tòa nhà, nào ngờ Trình Trinh lại lấy chìa khóa xe ra: “Go! Go! Go!”

“... Còn phải đi ra ngoài sao?” Ninh Chỉ Bắc bỗng không muốn đi nữa.

“Mời thêm hai người nữa được không?” Nghê Sơ từ đằng sau tiến đến, vừa nói vừa cười, sau lưng còn có Từ Trạch Nhã.

Nhìn thấy cô, Ninh Chỉ Bắc bèn quay đầu lại nói với Trình Trinh: “Đi thôi.”

Mọi người lục tục leo lên xe khiến Từ Trạch Nhã một lần nữa cảm thấy hoang mang. Cuối tuần này cô định làm gì? Không phải Nghê Sơ hẹn cô đi dạo phố sao?

Trình Trinh thương bạn gái bèn nói: “Để anh lái xe cho.”

Từ Trạch Nhã cười tí mắt: “Nói gì thế, anh ngồi yên đi, để em làm tài xế cho người phải làm thêm giờ.”

Trình Trinh: ngồi không cũng trúng đạn.

“Đi đâu?” Từ Trạch Nhã hỏi.

“Đến làng sinh viên.” Trình Trinh nói: “Quán cà phê mà chúng ta đã gặp nhau.”

Anh vừa nói xong, mọi người đều quay lại.

Quả nhiên Trình Trinh không chỉ muốn đi uống cà phê, mà còn muốn tìm hiểu vụ án. Ninh Hiểu Duy và Nam Hiểu Hiểu từng làm thêm cùng một chỗ, hơn nữa Nghê Sơ biết, Úc Phi cũng từng làm việc tại quán cà phê đó.

“Ở đó có một tiệm xăm, trước kia tôi từng đến một lần.”

Trình Trinh giải thích: “Chủ quán ở đó dùng mực xăm hữu cơ được chiết xuất từ thực vật, hơn nữa anh ta cũng rất am hiểu về thực vật học, chúng ta có thể hỏi nguồn gốc của độc tố gây tê liệt thần kinh này.”

Ninh Chỉ Bắc không phản đối, nhưng anh nhận ra Nghê Sơ có chút khác lạ. Ánh mắt của cô luôn hướng về phía trước, trong đôi mắt không có quá nhiều hoang mang, cũng không có vẻ kiên định, rõ ràng nó là cảm giác bình thản. Dường như cô đã nghĩ thông suốt chuyện gì đó.

Do dự trong giây lát, Ninh Chỉ Bắc nắm lấy tay Nghê Sơ thật chặt. Lòng bàn tay cô rất ấm áp, truyền hơi ấm sang tay anh.

“Sao bàn tay anh lạnh thế?” Nghê Sơ chau mày: “Sáng nay bảo anh mặc thêm áo mà không nghe.”

Ninh Chỉ Bắc muốn biện minh nhưng cuối cùng không nói gì cả.

Hai người ngồi ghế trước nghĩ thầm trong lòng, có lẽ sau này họ không thể ở cùng với Ninh Chỉ Bắc và Nghê Sơ được. Tình tứ với nhau không phân thời gian và hoàn cảnh, như vậy tính là EQ thấp hay cao?

“Hay chúng ta chia nhau ra.” Sau khi đến làng sinh viên, Trình Trinh đề nghị: “Tôi muốn cùng Kiểm sát viên Từ lấy việc công làm việc tư một lát, đến quán cà phê hẹn hò.”

Anh nói vô cùng nghiêm túc khiến Từ Trạch Nhã không biết nói gì hơn. Nhưng nghĩ lại, chẳng phải người này vẫn luôn như thế sao, mặt dày như tường thành đến bản thân cũng không nhận ra.

“Tiệm xăm ở đằng kia, các cậu lượn lơ quanh đó là có thể tìm được.” Trình Trinh nói rồi đẩy Ninh Chỉ Bắc: “Cậu nhất định không phải đầu gổ, đúng không?”

Ninh Chỉ Bắc mỉm cười: “Mời cút cho.”

“Cậu đừng có ăn cháo đá bát...”

Trình Trinh còn muốn nói thêm, Từ Trạch Nhã đã túm lấy cánh tay anh kéo nhanh ra ngoài: “Đi thôi, lờ ở đâu ra lắm thế không biết.”

Vậy là bốn người chia thành hai cặp, tách về hai hướng.

Tiệm xăm mà Trình Trinh nói đúng là không hề khó tìm, vì cả làng sinh viên chỉ có một tiệm duy nhất, hơn nữa cũng đắt khách. Có lẽ là cuối tuần nên trong tiệm có không ít sinh viên, nhưng những sinh viên thực sự muốn xăm cũng không có mấy người.

Làn da, mái tóc là những thứ được thừa hưởng từ cha mẹ, đôi khi, hạ quyết tâm không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Ninh Chỉ Bắc đuổi hết khách khứa ra ngoài rồi đóng cửa lại, khiến cả tiệm xăm yên tĩnh hơn nhiều.

Chủ quán còn khá trẻ, trắng trẻo, tuổi không lớn, nhưng trên người lại có không ít hình xăm. Anh ta liếc nhìn hai người một lượt, không tỏ ra tức giận, chỉ vừa cười vừa nói: “Quấy nhiễu việc làm ăn của tôi thế này không hay lắm nhỉ?”

“Tổn thất bao nhiêu tôi đền cho anh, bây giờ tôi có vài câu muốn hỏi.” Ninh Chỉ Bắc đưa tài liệu cho anh ta xem, hỏi thẳng: “Anh có am hiểu loại độc tố này không?”

Chủ quán liếc nhìn, sau đó gật đầu: “Đã từng gặp, hoàng đằng, là một loại độc tố rất nguy hiểm, nhưng cũng cần phải chiết lấy tinh chất mới được.”

Ninh Chỉ Bắc lại hỏi: “Anh có thể chiết xuất được không?”

Chủ quán sờ cằm, cười híp mắt đánh giá hai người đứng trước mặt mình: “Để tôi đoán xem, hai người đến hỏi tôi chuyện này để làm gì thế? Mà nhìn hai người cũng khả nghi lắm, nếu là người xấu thì tôi phải báo cảnh sát nhỉ?”

“Xem ra là làm được.” Ninh Chỉ Bắc thu tài liệu trên tay về, lạnh lùng nói: “Nếu cần tôi sẽ còn đến tìm anh, có bất cứ tổn thất gì cứ báo giá thẳng, gọi điện cho tôi là được, tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản cho anh.”

“Vậy phí tư vấn thì sao?”

Ninh Chỉ Bắc đặt danh thiếp xuống: “Anh cứ việc ra giá, nhưng khả năng là tôi sẽ thanh toán cho anh theo giá thị trường.”

Nghê Sơ thấy Ninh Chỉ Bắc đưa danh thiếp của Trạm Âu Dương, phần thông tin ở mặt sau dài ngoằng, cô nhìn không rõ, nhưng dường như số điện thoại này không phải số mà cá nhân có thể sở hữu.

Chủ quán giơ danh thiếp lên, nét mặt vẫn tươi cười: “Cảm ơn nhé, sau này có chuyện tốt thế phải hợp tác nhiều.”

CHƯƠNG

Quán cà phê đóng cửa, chỉ dán một tờ giấy trắng thông báo - Chủ quán bận việc, quán tạm nghỉ vài ngày.

Đóng cửa rồi?

Trình Trình khẽ chau mày, nhưng vẫn nhớ ra bên cạnh mình còn có Từ Trạch Nhã, không nên để cô lo lắng.

“Thực sự ngại quá.” Trình Trình khẽ nhún vai, nói không chút áy náy: “Vốn định mời em uống cà phê, nhưng xem ra không được rồi.”

Từ Trạch Nhã nhìn anh nửa cười nửa không, cô cất lời: “Tờ giấy này được dán lên từ hai ba ngày trước rồi.”

Cái gì?

Hai ba ngày trước cũng chính là khoảng thời gian Ninh Hiểu Duy được phát hiện mất tích, mà cô ấy cũng mới tử vong không quá 24 giờ.

Bằng trực giác, Trình Trình cảm thấy chuyện này không bình thường.

“Anh đưa em đến đây để làm gì?” Từ Trạch Nhã hỏi thẳng.

Trình Trình cũng không giấu giếm, nói ra nghi vấn của mình: “Vì người bị hại là sinh viên làm thêm ở đây, anh muốn

đến xem liệu có manh mối gì không.”

“Nhưng mà,” Từ Trạch Nhã tiếp tục nói, “bây giờ anh mới nghĩ đến chuyện đến đây xem sao?”

Câu nói này như một cây kim đâm xuyên qua tim Trình Trinh, lần này quả thật anh đã chậm chân.

“Xin lỗi, đúng là tư duy anh không đủ nhanh.”

“Lời xin lỗi này không nên nói với em.” Lời xin lỗi này nên nói với nạn nhân.

Từ Trạch Nhã không muốn nói thêm về chuyện này nữa, cô chỉ lắc đầu một cách vô cùng bất lực rồi nói tiếp: “Chúng ta đi thôi.” “Đợi đã.” Trình Trinh gọi cô lại.

“Sao vậy?” Từ Trạch Nhã quay lại, thấy Trình Trinh mang vẻ mặt nghiêm nghị, muốn nói gì đó nhưng chỉ nhìn cô ngấp ngừng. Cô cảm thấy khó hiểu, lẽ nào trái tim anh lại mong manh đến thế, mới bị phê bình vài câu đã không chịu nổi?

“Chuyện này...” Trình Trinh dừng lại giây lát: “Chuyện về quán cà phê này, anh hy vọng tạm thời em đừng nói cho ai khác.”

Bí mật đến vậy sao? Từ Trạch Nhã không hiểu, nhưng cô vẫn thấy vui vẻ. Bởi vì Trình Trinh thẳng thắn chia sẻ với cô, đó chính là biểu hiện của sự tin tưởng - tin tưởng một cách vô điều kiện.

Được người mình yêu tin tưởng là một chuyện đáng để vui vẻ.

“Em sẽ không nói.” Từ Trạch Nhã mỉm cười: “Nhưng em hy

vọng có một ngày anh sẽ thắng thắn với em hơn, ví dụ như...”

Tại sao không được nói ra cho ai khác? Có tin tức nóng hổi nhưng lại không chia sẻ cho đồng nghiệp, nhất định là có nguyên nhân.

Hy vọng có một ngày, anh có thể thắng thắn để chia sẻ hết mọi chuyện với cô.

Nhưng Trình Trinh sẽ không nói ra, có lẽ anh mãi mãi không bao giờ nói ra. Lúc này anh mới kinh ngạc phát hiện, liệu có phải đưa Từ Trạch Nhã đến đây là sai? Có phải như vậy sẽ dẫn đến những nguy hiểm không cần thiết?

Trong phút chốc, Trình Trinh vô cùng hối hận.

Nhưng bất kể là Từ Trạch Nhã hay Nghê Sơ, hai người họ đều không phải là những cô gái yếu ớt như vẻ bề ngoài. Họ nên nhận được sự tôn trọng cũng như sự tin tưởng vào năng lực của mình.

Trình Trinh có chút chán nản, theo Từ Trạch Nhã đi ra bên ngoài. Anh cảm thấy mình đã bỏ lỡ điều gì đó, giờ chỉ muốn quay về, song Từ Trạch Nhã đã thực sự coi đây như một buổi hẹn hò, hào hứng nói: “Vây, chúng ta đi đâu chơi giờ? Đây là làng sinh viên đấy!”

Làng sinh viên, điều này có nghĩa là gì? Tuổi trẻ! Năng động! Và đồ ăn ở khắp nơi!

Nhớ lại những năm tháng rong chơi ở làng sinh viên, Từ Trạch Nhã cảm thấy tâm trạng vui lên rất nhiều. Nhưng nếu cô gặp Trình Trinh hồi còn học đại học, có lẽ họ sẽ không thích nhau. Bởi vì Trình Trinh mà cô thích là một người luôn tiến về

phía trước không chút do dự. Chắc hẳn khi còn là sinh viên anh rất nghịch ngợm, gặp anh khi ấy, với tính khí của mình, có lẽ cô sẽ xé xác anh mất.

Trình Trinh bất lực, từ khi họ xác định mối quan hệ đến nay, quả thực chưa từng có một lần cùng nhau hẹn hò. Công việc của họ vốn là nghề dành cho hòa thượng.

Nhưng anh vẫn bứt rứt liếc nhìn về phía sau, cảnh cửa quán cà phê im ỉm đóng kia như đang chế giễu anh, nói với anh rằng: Anh vĩnh viễn không bắt được tôi đâu.

Trình Trinh nheo mắt ...

Dường như anh cũng không hoàn toàn bế tắc.

...

Ra khỏi tiệm xăm, Ninh Chỉ Bắc có chút uể oải, anh ngáp một cái hiem hoi, Nghê Sơ thấy thế bèn hỏi: “Anh muốn về chưa?”

Ninh Chỉ Bắc lắc đầu: “Không vội.”

Ninh Chỉ Bắc cảm thấy còn manh mối ở đâu đó chưa nắm bắt được, trong đầu rối như tơ vò, tâm trạng anh lại càng tệ thêm.

“Có phải anh ốm rồi không?” Nghê Sơ kiễng chân lên, đưa tay sờ lên trán anh: “Mặt anh đỏ lắm, cảm rồi sao?”

Ninh Chỉ Bắc vô thức tránh tay cô. Anh rịn chút mồ hôi lạnh, hình ảnh Nghê Sơ trước mặt đang nhòe dần đi... Vậy là sao? Nếu bị ốm, tại sao ban nãy anh không có cảm giác như thế này?

Không lẽ... tiệm xăm có vấn đề?

Trên bàn làm việc ở đó có đốt một cây hương, anh không quá để ý, lúc này mới cảm thấy mùi hương đó có chút quái dị. Tại

sao lúc đầu không cảm thấy, bây giờ đi rồi mới thấy mùi hương xộc vào mũi?

Cả người Ninh Chỉ Bắc lắc đảo, chân bước hụt một bước, suýt chút nữa ngã lăn ra đất.

“Này, anh vẫn ổn chứ?” Nghê Sơ vội đỡ lấy anh, trái tim cô như vọt lên đến cổ họng.

Lòng bàn tay Ninh Chỉ Bắc lạnh lẽo, nhưng anh lại dùng một lực rất lớn để nắm chặt lấy tay Nghê Sơ, không giống người đang ốm chút nào.

“Chỉ Bắc?” Nghê Sơ gọi Ninh Chỉ Bắc, nhưng anh không có phản ứng, Nghê Sơ thực sự hoảng hốt: “Chỉ Bắc, Ninh Chỉ Bắc anh đừng dọa em! Anh sao thế?”

Ý thức của anh bắt đầu mờ dần đi, anh nghe thấy giọng nói sốt ruột của Nghê Sơ, nhưng lại không thể làm được gì.

Cảnh vật trước mắt dần tan tủa như lớp sương mù. Đến khi cơn váng vất qua đi, một cánh cửa cao ngất xuất hiện trước mắt Ninh Chỉ Bắc, nhưng trước giờ anh chưa từng thấy nó.

Anh tiến về phía trước hai bước mới nhìn thấy một người nằm trước cửa lớn, anh dừng chân, bất giác run lên.

“Anh...” Người kia quay đầu lại, mắt mở to, tròng mắt như muốn căng lên đẩy võ vành mắt để vọt ra, máu chảy xuống theo khóe mắt, dần dần, máu trào ra ở cả hốc mắt và hốc mũi.

“Anh... Tại sao anh không đến cứu em?” Cậu hỏi rồi đột nhiên bật cười khô khốc.

Nụ cười vô cùng thảm thương, điên dại đến mức khiến Ninh

Chỉ Bắc ngạt thở.

Là ảo giác sao? Người xuất hiện trong ảo giác, không phải ai khác, chính là em trai anh!

“Nhưng anh phải làm thế nào mới có thể cứu được em đây?” Ninh Chỉ Bắc cười khổ, cười mãi rồi nước mắt cứ thế tuôn rơi. Anh cúi xuống ôm lấy người trước mặt, không tìm được lại lắm nhấm một câu: “Anh phải làm thế nào mới có thể thoát ra được? Em nói cho anh biết đi...”

“Anh muốn thoát ra, muốn đi đâu?” Không còn là giọng nói có phần trong trẻo của cậu thiếu niên nữa, mà là thanh âm anh đã dần quen thuộc, nhẹ nhàng và trầm thấp hết mức, dường như chủ nhân của giọng nói đó đang than thở: “Ninh Chỉ Bắc, anh dám bỏ đi thử xem.”

Anh nhắm mắt lại, dù đầu óc vẫn đang quay cuồng nhưng cánh cửa đã biến mất. Người anh ôm cũng không phải là chàng trai cả người đầy máu, mà là Nghê Sơ.

“Ninh Chỉ Bắc, anh vẫn đang nói nhảm đấy hả?”

“Không có.” Ninh Chỉ Bắc lắc đầu: “Vừa rồi anh hơi chóng mặt.”

“Bây giờ còn chóng mặt không?”

“Vẫn hơi.” Anh nói vô cùng nghiêm túc, ôm lấy cô không chịu buông tay: “Vậy nên em phải đỡ anh cẩn thận vào, không thì lát nữa anh ngã ra đất mất.”

Nghê Sơ: Mồm mép lơnh lẹo, sao anh không chết luôn đi!

“Cái gì thế này, cầu lương nơi công cộng sao?” Tiếng cười vô

duyên rộ lên, không cần nhìn cũng biết là ai.

Quả nhiên, Trình Trinh và Từ Trạch Nhã, mỗi người một cây xúc xích, vừa ăn vừa tán phét: “Này này, hai người, phải tạo dựng hình ảnh tốt đẹp cho đông đảo sinh viên ở đây chứ.” Trên con đường này chẳng có ai ngoài sinh viên, những cô cậu trẻ tuổi hừng hực, thanh xuân vườn trường rục rờ.

Trời đã sắp tối đen .

Đã chập tối rồi sao? Vậy rốt cuộc anh đã choáng váng bao lâu? Ninh Chỉ Bắc đứng ngay ngắn lại rồi hỏi: “Hai người phát hiện được gì rồi?”

Vì Trình Trinh đã nói từ trước nên Từ Trạch Nhã sẽ không nói gì, ngay cả với Nghê Sơ: “Tiếc quá, không phát hiện được gì cả.”

“Quán cà phê không có ai?” Ninh Chỉ Bắc chau mày: “Hay là... hai người phát hiện được gì mà không nói ra?”

Trình Trinh thăm thở dài: “Nói chuyện với người như cậu đúng là chán ngắt, cậu là Thần Côn hả? Đi thôi, cùng đi xem sao.”

Từ Trạch Nhã trợn mắt: “Đúng là anh đã phát hiện được gì đó hả? Sao không nói cho em!”

Ngón tay trắng trẻo thon dài cấu vào eo Trình Trinh, véo lên, sau đó còn xoay chín mươi độ, anh đau đớn đến nhe răng trợn mắt. Nhưng cảm giác vừa đau đớn vừa sung sướng này, quả thực có khóc cũng phải nói là tuyệt vời!

Phía sau quán cà phê còn một căn nhà, ban này Trình Trinh

chỉ nhìn qua một chút, nhưng cũng thấy cánh cửa nhà đó chưa được đóng kín hẳn.

Liệu có phải ông chủ quán cà phê kia đang trốn bên trong, quan sát từng người đến tìm ông ta hay không?

Lúc này, chuyện cần tránh nhất là đánh rần động cỏ, bởi vậy, Trình Trinh làm vẻ tự nhiên đi đến.

“Chúng ta đi thôi, đi thám hiểm.” Anh đi trước dẫn đường, thoạt nhìn bề ngoài có vẻ rất tùy hứng, nhưng động tác lại không hề chậm chạp.

Nơi họ đang đứng cách quán cà phê không xa, mất vài phút là đến nơi.

Nhưng nếu cứ bỏ qua sự kỳ quái trong tiệm xăm kia như vậy, Ninh Chỉ Bắc lại có chút không cam tâm. Lúc này, đột nhiên anh thấy vui mừng vì Ninh Thế Nhân ở đây. Chỉ cần anh bấm gọi số điện thoại kia thì bất kể đó là ai cũng sẽ trở thành mục tiêu của Ninh Thế Nhân, cô ấy có nổi cố chấp như vậy, không ai có thể ngăn cản nổi.

“Là chỗ này sao?” Khi đến nơi, Ninh Chỉ Bắc hỏi rồi đặt tay lên nắm cửa.

Quả nhiên, cửa chỉ khép hờ, nhưng còn chưa mở cửa ra, một mùi hôi thối khó chịu đã xộc vào mũi, mọi người đều biến sắc.

Đây là mùi của thi thể đang phân hủy.

CHƯƠNG

12

Mọi người nhìn nhau giây lát, Trình Trinh, người duy nhất được trang bị vũ khí, đã cầm súng trên tay.

“Vào!” Anh đập tung cửa, lao thẳng vào, Ninh Chỉ Bắc theo sát phía sau, che chắn cho hai cô gái ở đằng sau.

Mùi hôi thối tức khắc trở nên nồng nặc, xộc thẳng vào đầu, khó ngửi đến nỗi khiến họ hoa mắt chóng mặt.

Nhưng không phát hiện được thi thể nào ở đây cả, thậm chí có thể nói rằng đến ngay cả một vật gì đó bất thường cũng không thấy. Nơi này giống như nhà kho của một quán cà phê bình thường, bên trong chỉ có cà phê bột, cà phê hạt... Mùi hôi thối quyện với mùi đắng chát của cà phê, thực sự đã tạo nên một cảnh giới mới về mùi hương.

“Em không chịu nổi, mùi gì vậy?” Từ Trạch Nhã bịt mũi, nhăn mặt nói: “Em muốn ra ngoài!”

“Đợi chút.” Nghê Sơ nói.

Thoạt nhìn, căn nhà không có gì cổ quái, chỉ có điều Nghê Sơ nhìn thấy một thứ quen thuộc.

Đó là một cái giỏ.

“Bên trong đó có gì?” Cô vô thức bước đến gần, Ninh Chỉ Bắc

muốn kéo cô lại cũng không được.

“Em làm gì vậy?” Ninh Chỉ Bắc cuống quýt.

Nghê Sơ quay đầu nói: “Là cá.”

Ban đầu cô còn chưa thể khẳng định, nhưng bây giờ dường như cô đã dần nhớ ra. Khi Úc Phi ép Nam Hiểu Hiểu giết cá, bên cạnh có đặt một chiếc giỏ như thế này.

Trình Trinh cất súng đi, bước nhanh về phía trước, chỉ liếc nhìn rồi lùi lại, bịt mũi với vẻ vô cùng bất lực: “Một đồng cá chết... Sắp thối rửa hết cả, buồn nôn chết đi được.”

Bọn họ nhanh chóng đi ra ngoài, lần này người đi cuối cùng là Ninh Chỉ Bắc, anh nhìn xung quanh một lượt theo thói quen.

Ở đây cứ toát ra một cảm giác quái dị.

Bên ngoài, Từ Trạch Nhã phẩy tay làm quạt: “Nghê Sơ, sao cậu biết là cá chết?”

Nghê Sơ không thể nói rằng mình từng nhìn thấy, chỉ đành bịa đại một cái cớ: “Mùi thối đó... ngửi giống mùi cá chết.”

Từ Trạch Nhã: “... Cái này mà cậu cũng ngửi ra được hả?”

“Phì.” Trình Trinh bật cười thành tiếng, nhìn Ninh Chỉ Bắc đang đi phía sau cười nói: “Ninh Chỉ Bắc, Nghê Sơ nhà cậu siêu lắm đấy, có thể thay thế cảnh khuyến rồi!”

Nghê Sơ lập tức không vui, muốn dạy cho ai đó một bài học. Từ Trạch Nhã hiểu ý, khẽ vỗ vai cô: “Yên tâm, để đấy cho tớ!”

Nghê Sơ giơ ngón tay cái về phía cô nàng, thầm nghĩ, quả là bạn tốt.

Trình Trinh há miệng mắc quai, nghĩ bụng, quả nhiên có

những mối thù không phải không báo, chỉ là chưa đến lúc.

Ninh Chỉ Bắc vẫn hơi chóng mặt, lại thêm mùi thối kia xộc vào mũi nên càng khó chịu. Anh lên thẳng xe, ngả người ra ghế sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Cậu ta sao thế?” Trình Trinh hỏi.

“Hình như bị cảm rồi, đang sốt.” Nghê Sơ nói với vẻ không chắc chắn: “Nhưng anh ấy nói không sao.”

“Cậu ta nói không sao là thế nào?” Sắc mặt Trình Trinh thoát trở nên lạnh lẽo, anh không nói gì thêm, cũng theo lên xe như muốn hỏi thăm sức khỏe Ninh Chỉ Bắc.

“Anh ấy sao thế nhỉ, tự đứng lại cầu với cậu?” Từ Trạch Nhã nhướng mày: “Về đến nhà, việc đầu tiên của tớ là sẽ xử lý anh ấy.”

Thật ra, Nghê Sơ không tức giận, đáng vẻ cô như thần thờ, còn mang theo chút buồn thương.

Nghê Sơ lắc đầu: “Không cần đâu, chỉ là đột nhiên tớ cảm thấy trước kia tớ cũng không thân với Trình Trinh lắm.”

Vì Ninh Chỉ Bắc nên hai người mới dần thân thiết hơn. Cô của trước đây, ngoài Tần An sẵn lòng qua lại, thì cũng chỉ gần gũi với mỗi Lâm Thiếu Hoa. Vậy tất cả thiện chí bọn họ dành cho cô đều là nhờ nể mặt Ninh Chỉ Bắc sao?

Nghê Sơ đột nhiên nhớ đến Úc Phi. Trong thế giới này, nếu không có một ai sẵn sàng lắng nghe những lời cậu ta nói, vậy thì cậu ta phải cô đơn biết nhường nào?

“Đều là lỗi của tôi.” Nghê Sơ bỗng nhiên cất tiếng, nói xong,

khóe miệng cô khẽ nhếch lên cười.

Từ Trạch Nhã hơi nheo mắt: “Cậu toàn nói những câu không đầu không đuôi, tớ chẳng hiểu gì cả.”

“Không có gì đâu.” Cô hít một hơi thật sâu: “Chúng ta đi thôi.”

...

Ninh Chỉ Bắc ngủ không ngon giấc, gần như suốt đêm Nghê Sơ cũng không ngủ được, cô chỉ sợ bệnh tình của anh nặng thêm mà mình không phát hiện ra.

Lúc đưa họ về, Trình Trinh đã xin lỗi rất trịnh trọng.

“Xin lỗi, là tôi đã quá lời.” Trình Trinh nói: “Tối nay nhờ cô để ý một chút, nếu cậu ta đau đầu dữ dội thì gọi điện cho tôi.”

Nếu đau đầu, tức là có gì bất ổn sao? Ban nãy Ninh Chỉ Bắc không nói mình bị đau đầu, anh chỉ rất chóng mặt.

Không ngờ lần này Ninh Chỉ Bắc ốm đến tận mấy ngày. Ngày thứ hai anh đột ngột sốt cao, Nghê Sơ vô cùng sợ hãi, ngay lập tức nhớ đến lời dặn dò mà Trình Trinh luôn miệng nhắc đi nhắc lại.

May sao Ninh Chỉ Bắc vẫn tỉnh lại một lần, anh mơ màng kéo tay Nghê Sơ nói: “Anh hơi khó chịu, em rót cho anh chút nước được không?”

“Anh dậy mặc quần áo đi, chúng ta tới bệnh viện.” Nghê Sơ sốt ruột: “Anh sốt rồi.”

“Không cần đâu.” Ninh Chỉ Bắc nói rồi nằm xuống ngủ thiếp đi: “Anh không sao đâu...”

Nghê Sơ cho anh uống nước rồi ngồi bên cạnh giường, nắm

lấy tay anh. Dù bị sốt cao, nhưng lòng bàn tay anh vẫn lạnh ngắt.

Có lẽ đến mùa hè sẽ hết... Nghê Sơ nghĩ, thời gian trôi qua quá nhanh, rõ ràng chuyện của mùa đông vẫn còn hiện hữu, vậy mà trong chớp mắt, mùa hè đã sắp đến. Mọi thứ trôi đi nhanh như cơn gió, nhưng cô lại không nắm giữ được gì.

Có khi chưa đợi được đến mùa hè, cô đã không còn gặp được Ninh Chỉ Bắc nữa.

Cô nằm xuống bên cạnh anh, ngủ thiếp đi.

Cả đêm không ngủ ngon, lúc này Nghê Sơ mệt rũ rời. Dù vậy, cô vẫn không muốn buông tay Ninh Chỉ Bắc ra, tay anh lạnh ngắt, nhưng mang lại cho cô cảm giác thật yên tâm.

Có thể như thế này mãi thì tốt biết mấy.

Nhưng chắc chắn cô phải thoát ra ngoài! Trên đời này, dù phải sống thiếu vắng ai đi chăng nữa thì người ta vẫn có thể tiếp tục sống.

Nghĩ như vậy, Nghê Sơ lại cảm nhận được một nỗi tuyệt vọng khó gọi tên đang dâng lên, cô càng nắm tay Ninh Chỉ Bắc chặt hơn.

...

Trong phòng làm việc, Tần An mang đôi mắt thâm quầng như gấu trúc, sắc mặt xanh xao ngồi trước bàn, liên tục đảo mắt nhìn Hứa Bối. Ánh mắt Tần An ai oán, cơn giận như sắp dâng lên thành bọt nước trào ra ngoài.

Đây là phòng làm việc của pháp y, hiện giờ Hứa Bối cũng yên

vị ở đây.

Ngòi bút của Hứa Bối chấm vài cái trên trang giấy, bị người khác nhìn bằng ánh mắt ai oán như vậy, tay của cô không viết nổi.

Tần An tiếp tục ngồi trước mặt Hứa Bối, nhìn cô chăm chăm.

Cuối cùng không chịu được nữa, Hứa Bối dè dặt hỏi: “Sáng sớm ra... cô không có việc gì làm hả? Sao cứ ngồi ở đây nhìn tôi thế?”

“Không phải.” Tần An chống tay vào bàn đứng dậy, nhưng do ngồi quá lâu nên cẳng chân như bị hàng nghìn mũi kim đâm, cô đau đến mức liên tục xuýt xoa: “Ôi...”

“Hả?” Hứa Bối ngậy người một thoáng, lát sau mới nhận ra, vội đỡ Tần An ngồi xuống.

“Tôi bảo này.” Tần An túm lấy cánh tay Hứa Bối: “Cuốn ‘Original’ kia, tôi đã đọc hết rồi, viết quá xuất sắc! Có phần tiếp theo không? Tôi muốn đọc!”

Hứa Bối cười ảo não: “Mặc dù rất mong chờ, nhưng thực sự xin lỗi, tác giả của cuốn tiểu thuyết đang nằm trong tử ướp xác kia kìa.” Hàn Tiểu Diệp đã chết, phần tiếp theo là chuyện bất khả thi.

Tần An: “Gì mà sợ vậy chứ.”

“Nam chính cứ bỏ mạng như vậy sao?” Tần An bĩu môi, nói tiếp: “Tôi cảm thấy kết cục này u ám quá.”

Một người không có được hy vọng, rơi vào đêm đen rồi cứ thế vĩnh viễn ngủ yên, điều này thực sự khiến người ta cảm thấy

ám ức thay. Cuốn tiểu thuyết có cốt truyện như vậy cũng không dễ dàng xuất bản.

Tần An cảm thấy Hàn Tiểu Diệp muốn truyền tải điều gì đó, chỉ tiếc là, sau khi cô ấy kéo nhân vật vào bóng đêm vô tận thì gần như không cho người ấy thêm con đường tươi sáng nào nữa.

“Đôi khi, tác giả cũng giống như Chúa sáng thế vậy.” Hứa Bối nói như đang đùa, giọng pha chút tiếc thương: “Có những lúc tôi nghĩ, có phải vì không muốn nhân vật chính chịu tổn thương thêm nữa, vậy nên mới...”

Nên mới giết chết Hàn Tiểu Diệp.

Phải yêu thích nhân vật chính đến nhường nào mới làm như vậy? Hơn nữa, có kiểu người hâm mộ... như vậy sao?

Mắt Tần An sáng lên: “Cách nghĩ này của cô sáng tạo đấy chứ!”

Nghe thấy lời khen ngợi như thế, Hứa Bối không biết phải làm sao, cô thở dài một hơi rồi nói: “Cô ra ngoài đi! Rảnh như thế, lát nữa anh Lâm kiểu gì cũng đến giáo huấn cô một trận cho xem.”

Tần An vỗ vai Hứa Bối: “Cô là người có thể làm việc lớn! Thôi, tôi đi trước đây.”

Cô nàng nói rồi tức tốc vọt ra ngoài.

Hứa Bối nhún vai, thực sự bất lực: “Tôi thấy cô mới giống người có thể làm việc lớn đấy.”

Phần tiếp theo của “Original” là chủ đề được nhắc đến khá

nhiều lần, cư dân mạng bàn tán vô cùng sôi nổi, nhưng không hề nghe được tin tức về việc bao giờ sẽ có phần tiếp. Là người hiểu rõ sự tình, Hứa Bối biết, cả đời này... các fan hâm mộ sẽ không bao giờ được đọc phần tiếp theo nữa.

Điện thoại vang lên tiếng chuông thông báo, là Tin tức gợi ý, Hứa Bối lấy ra liếc nhìn, lập tức sống người.

“Original” Official Weibo: Cậu thiếu niên đã từng rơi vào vực sâu tuyệt vọng, phải làm thế nào để từng bước thoát khỏi bước đường cùng? Hãy đón xem - Suốt phần đời còn lại, chúng ta không gặp không về!

Là Weibo chính thức! Còn là Weibo chính thức của “Original”!

Ý của đoạn thông báo này là sẽ có phần tiếp theo sao? Nhưng - Hứa Bối trợn tròn mắt, Hàn Tiểu Diệp, tác giả của “Original”, đã qua đời rồi mà!

“Chẳng lẽ là xác chết vùng dậy...”

“Tôi bảo rồi!” Tần An cũng vừa giờ điện thoại vừa chạy vào: “Cô còn nói sẽ không có phần kế tiếp, lừa ai hả? Đây có nghĩa là gì? Là sắp phát hành tác phẩm mới sao?”

Hứa Bối lắc đầu: “Sao tôi biết được?”

...

Trong phòng biên tập, Tiêu Băng nhìn dòng trạng thái Weibo mình mới đăng trên màn hình, có chút thất thần.

Làm như vậy liệu có ổn không? Nhưng nếu cô không làm như thế thì mọi việc sẽ giống như những gì cô nhân viên pháp y

kia nói, có lẽ cảnh sát mãi mãi không tìm được hung thủ.

Tên sát nhân vút xác ngoài trời, sau một khoảng thời gian nạn nhân mới được phát hiện, tất cả chứng cứ đều bị hủy một cách sạch sẽ, chính là để tác giả Hàn Dã – Hàn Tiểu Diệp chết oan uổng.

Cô gái ấy mới hơn hai mươi, trẻ trung thanh thuần, thực sự quá đáng tiếc.

Tiêu Băng thở dài, bàn tay hơi nắm lại.

“Mình không sai...” Cô nghĩ: “Nhưng nhất định, phải tìm ra hung thủ đấy.”

CHƯƠNG

B

Trong phút chốc, khắp nơi trở nên náo động. Chỉ vì “Original” - tác phẩm khiến mọi người “trầm cảm” trong truyền thuyết sắp có phần tiếp theo!

Có lẽ không mấy người có thể đọc chính xác hay viết đầy đủ tựa tiếng Anh “Original”, cũng không có mấy ai thực sự biết tác giả có bút danh Hàn Dã là nam hay nữ. Nhưng chỉ vừa nhắc đến O Thần, trong tim tất cả mọi người đều có một niềm tin duy nhất.

Cuốn sách bán đến cháy hàng “Original” lại một lần nữa dậy sóng, bắt đầu có tái bản lần hai, lần ba, lần bốn...

Người hâm mộ cuồng nhiệt không ngừng yêu cầu O Thần tổ chức một buổi ký tặng, nhưng bất luận thế nào, nhà xuất bản này cũng không phản hồi, bản thân tác giả lại vô cùng thần bí. Nhưng dù thần bí đến mấy thì tin tức Hàn Dã đến thành phố A cũng bị lộ, vậy nên thời gian gần đây thành phố A vô cùng náo nhiệt, khiến Giám đốc Sở Du lịch cười không khép được miệng.

Về phần Lư Phong, anh ta không hề vui chút nào, cả ngày chỉ nghĩ đến việc phải phong tỏa tin tức. Nếu chuyện Hàn Tiểu Diệp chết bị người ngoài biết được, nhất định Giám đốc Lưu sẽ “chôn sống” bọn họ.

Lư Phong làm việc đến kiệt sức, chân đi thậm chí không vững, nhưng dù phải bò anh ta cũng nhất định phải lên đến tầng của Đội Trọng án. Anh ta phải tìm hai vị đội trưởng để nói chuyện.

“Này, lão Lư, anh làm sao thế?” Từ Đại Dương nhìn thấy Lư Phong thì giật bắn người, vội tiến đến đỡ anh ta.

Lư Phong nhìn ra sau lưng Từ Đại Dương, thật trùng hợp, Lâm Thiếu Hoa cũng ở đây.

“Tôi nói này hai vị.” Lư Phong suýt chút nữa khóc òa lên: “Xin hai anh đấy, thương tôi với, cả tuần nay tôi không được ngủ một giấc nào yên ổn, hai anh bảo cấp dưới từ từ chút được không?”

Từ Đại Dương là người đầu tiên phản ứng: “Trình Trình lại gây chuyện hả?”

Trình Trình ngồi trong phòng hắt hơi một cái, anh lại cảm sao?

Ngược lại, Lâm Thiếu Hoa hiểu vấn đề nhanh hơn. Liên quan đến những việc xảy ra trong khoảng một tuần nay thì chỉ có mấy người Nghê Sơ mà thôi. Đã gần một tuần Nghê Sơ và Ninh Chỉ Bắc không đi làm, hai người đều xin nghỉ ốm. Một người mình đồng da sắt rơi từ trên vách núi xuống mà vẫn bình an vô sự như Ninh Chỉ Bắc, lại bị cảm vào đúng khoảng thời gian giao mùa này, Lâm Thiếu Hoa cũng thấy lạ lùng.

Anh ta chau mày hỏi: “Nghê Sơ đã gây ra chuyện gì rồi?”

Lư Phong hiểu kỳ nói: “Sao anh không hỏi đến người khác?”

Từ Đại Dương cũng kinh ngạc: “Tiểu Nghê mà có thể gây chuyện hả?” Đó là người tuân thủ quy tắc đến nhường nào chứ!

“Đúng thế.” Lư Phong cũng không đùa cợt nữa, anh ta nghiêm túc nói: “Mấy cô gái trẻ như vậy vẫn phải hạn chế một chút, to gan lớn mật quá sẽ gặp rắc rối đấy.”

Mấy cô gái trẻ bây giờ đều coi chuyện sống chết nhẹ tựa lông hồng vậy sao?

“Sao lại nói thế?” Lâm Thiểu Hoa kéo Lư Phong vào phòng: “Chúng ta vào trong rồi nói cụ thể.”

...

Nghê Sơ quả thực đang chăm sóc Ninh Chỉ Bắc. Suốt một tuần nay, anh đều trong trạng thái mệt mỏi, đã ngủ là không dậy nổi, thi thoảng tỉnh lại cũng chỉ nói vu vơ mấy lời, dạn dò một hai câu, giống như đang làm việc vậy.

Nghê Sơ sợ anh có chuyện nên luôn ở bên cạnh trông chừng không rời một bước.

Nhưng kết quả khám bệnh cho thấy sức khỏe Ninh Chỉ Bắc rất ổn, anh chỉ quá lao lực mà thôi. Lần trước bị tai nạn xe, cơ thể chưa được an dưỡng tử tế, nên hiện giờ cơ thể như bị suy nhược. Vậy nhưng, tình trạng lúc này của anh vẫn còn là nhẹ nhàng.

Các thiết bị y tế cứ được chuyển đến rồi lại chuyển đi, để kín cả căn phòng, khiến việc đi lại cũng khá bất tiện. Nhưng không còn cách nào khác, nhìn khí thế của Ninh Thế Nhân, đừng nói là phản kháng, e rằng chỉ nói thêm một câu thôi cũng sẽ bị cô ấy

ăn tươi nuốt sống.

Nghê Sơ không còn sức để bận tâm tại sao Ninh Thế Nhân lại vào được nhà, dù sao cô ấy cũng là chị gái của Ninh Chỉ Bắc.

Hai người giáp mặt nhau, Ninh Thế Nhân hơi mỉm cười, hỏi: “Thích Chỉ Bắc nhà chúng tôi hả?”

Nghê Sơ im lặng một hồi, gật đầu. Thích, cô thích Ninh Chỉ Bắc.

“Vậy Chỉ Bắc nhà chúng tôi có thích cô không?”

Câu hỏi này quá hống hách, đúng với phong cách từ trước đến nay của Ninh Thế Nhân.

Nghê Sơ đáp dửng dưng: “Tôi không phải người đại diện phát ngôn của anh ấy, chị nên đợi anh ấy tỉnh lại rồi hỏi.”

Không nhiệt tình, cũng không hờ hững, không giống với những cô gái trước đây Ninh Thế Nhân tiếp xúc. Yếu đuối? Kiêu kỳ? Dường như không có từ ngữ nào miêu tả đúng.

Cô gái này có vẻ giống hệt Ninh Chỉ Bắc, vẫn là cái kiểu giả vờ quan tâm đến người khác, nhưng trong ánh mắt lại chẳng có chút tình cảm nào.

Đó chính là sự chân thành giả tạo.

Ninh Thế Nhân không ghét cảm giác này, cô hiếu kỳ muốn tìm hiểu tất cả mọi thứ, ví dụ như em trai của cô. Từ nhỏ đến lớn, cậu em trai này thực sự chín chắn đến nỗi khiến cô không kìm được mà hết lòng cưng chiều.

Bác sĩ báo cáo tình hình sức khỏe của Ninh Chỉ Bắc cho Ninh Thế Nhân hàng ngày. Ông ta không hề cảm thấy bị gò bó khi ở

trong căn nhà của anh, ngược lại còn thấy rất thú vị: “Cô Ninh, tình trạng cơ thể bệnh nhân rất kỳ lạ... Cơ thể cậu ấy đang tự hồi phục.”

“Đang tự hồi phục?” Ninh Thế Nhân chớp mắt, sau đó cười lớn: “Ha ha ha, ông đang nói gì thế, chẳng lẽ muốn bắt Chỉ Bắc nhà chúng tôi đưa đi nghiên cứu sao?”

“Đúng thế, nói vậy cũng không hề quá, bây giờ kể cả có dẹp hết máy móc đi thì bệnh nhân cũng có thể tự dần hồi phục. Cậu ấy giống như... giống như chỉ vì mệt mỏi nên ngủ một giấc, chỉ là thời gian ngủ dài hơn bình thường một chút.”

Ninh Thế Nhân bật cười khó tin, Nghê Sơ không nhìn được nhìn về phía cô ấy.

Tự hồi phục? Nghê Sơ nắm chặt bàn tay với các khớp rõ ràng của Ninh Chỉ Bắc, cô cảm thấy bàn tay anh hơi cộm, và hơi lạnh. Cô thích đôi bàn tay này, muốn nắm chặt lấy nó cả đời.

“... Mình sẽ tra rõ ngọn ngành.” Nghê Sơ lẩm bẩm. Trong mắt cô có chút lưỡng lự, nhưng phần lớn là sự kiên định.

Ninh Thế Nhân không nói ra bất cứ suy nghĩ gì của mình, cô phong tỏa tin tức, sau đó đưa người rời khỏi nhà của Ninh Chỉ Bắc.

Nghê Sơ không hề để tâm đến mọi sóng gió từ những tin tức ở thế giới ngoài kia. Trên thực tế, cô thực sự đã quên, chỉ đắm mình trong phòng sách ở nhà Ninh Chỉ Bắc.

Cả một giá sách cao kín tường, ngày nào cô cũng đọc một ít, đọc “Original” từ đầu đến cuối hai lượt, sau đó, rút cục cô cũng nhìn thấy quyển sách có bìa màu đen.

“Nguồn gốc tội lỗi” sao?

Kinh Thánh có nói, nguyên tội là tội nghiệt của thời đại sáng thế.

Mỗi người sinh ra đều có tội, đó là tội lỗi nằm sâu trong nội tâm và cũng là ngọn nguồn của một tội ác.

“Chúng ta sinh ra... đã có tội.” Ngón tay trắng trẻo thon dài lướt trên bìa sách, thậm chí còn không dám dùng sức, Nghê Sơ cảm thấy bản thân có chút hèn nhát.

Không phải khi phạm tội rồi mới trở thành người có tội, chính vì chúng ta là người có tội nên mới phạm tội, con người sinh ra vốn đã là nô lệ của tội lỗi.

“Anh không phải là tín đồ Thiên Chúa giáo.” Giọng nói yếu ớt, nhỏ đến mức gần như không nghe thấy, nhưng ánh mắt Nghê Sơ thoát sáng lên.

Cô gập sách lại thật mạnh, quay phắt nhìn về phía sau, muốn làm gì đó nhưng không biết nên làm gì.

Ninh Chỉ Bắc đã tỉnh lại.

Anh mặc bộ đồ ở nhà, cũng không biết có phải vì trận ốm vừa rồi nên nhìn anh gầy đi nhiều hay không, quần áo trên người rộng thùng thình, vẻ ngoài tiều tụy khiến Nghê Sơ đau lòng.

“Anh hơi đói.” Ninh Chỉ Bắc dựa vào khung cửa, khóe môi hơi cong lên: “Nghê Sơ, anh muốn ăn món cháo kê của em.”

“Em, để em đi nấu...” Cô nói, cảm thấy hơi luống cuống, tay khẽ run, quyển sách trên tay rơi xuống bịch một tiếng, khiến hai người giật nảy mình.

Ninh Chỉ Bắc sững người giây lát, sau đó nói: “Nghê Sơ, em bình tĩnh lại đi, cứ từ từ.”

“Vâng.” Nghê Sơ cúi người nhặt sách lên, khoanh khắc chạm vào cuốn sách, cô bỗng cảm thấy có một lực hút như muốn hút cô vào bên trong vậy.

Cô rút mạnh tay lại, kinh ngạc nhìn quyển sách trên mặt đất.

Người đứng ngoài cửa chậm chậm đi đến, từ từ khom lưng nhặt quyển sách dưới đất lên, phủi vài cái rồi đặt lại về giá sách, sau đó mới kéo Nghê Sơ dậy: “Sao thế?”

“Không, không có gì!” Nghê Sơ vội vàng đáp lời.

Cô nắm lấy tay Ninh Chỉ Bắc theo thói quen, lúc này mới nhận ra anh đã thật sự tỉnh lại. Cô không buông tay anh ra mà còn nắm chặt hơn, hoang mang hỏi: “Có phải lát nữa anh lại ngủ không?”

Ninh Chỉ Bắc tặc lưỡi, cười nói: “Không ngủ nữa, ngủ đủ rồi.”

Giống như đã mơ một giấc mơ thật dài, lúc tỉnh lại, anh vẫn là Ninh Chỉ Bắc của trước kia. Chỉ tiếc rằng anh không có dáng vẻ như mình mong muốn.

Vậy là anh khỏi ốm rồi sao? Nghê Sơ cảm thấy hơi khó tin, cô nắm tay Ninh Chỉ Bắc thật chặt, chỉ sợ xảy ra chuyện bất trắc mà cô không ứng phó kịp, anh sẽ lại trở bệnh nặng lên.

...

Mấy ngày nay, tối nào Từ Trạch Nhã và Trình Trinh cũng đến thăm Ninh Chỉ Bắc. Từ Trạch Nhã cực kỳ khó chịu với thái độ của Ninh Thế Nhân, càng tức hơn là Trình Trinh lại răm rắp

nghe theo Ninh Thế Nhân, không hề có chút phản kháng.

Có lần Từ Trạch Nhã suýt lao đến cãi nhau với Ninh Thế Nhân, cuối cùng cô lại bị Trình Trinh vác đi.

Từ Trạch Nhã chỉ sợ Ninh Thế Nhân khiến Nghê Sơ ngốc nghếch phải chịu thiệt thòi, càng lo một mình cô ấy không chăm sóc nổi cho Ninh Chỉ Bắc, nên tối nào cô cũng đến đúng giờ còn hơn chấm công đi làm.

Nhìn đồng hồ, Nghê Sơ biết Từ Trạch Nhã sắp đến.

“Mau vào phòng đi, em đi nấu cháo.” Nghê Sơ vẫn lo lắng, giục Ninh Chỉ Bắc quay về nghỉ ngơi.

Ninh Chỉ Bắc không kìm được thở dài, cô quan tâm anh quá nên mất bình tĩnh rồi sao?

“Cô gái ngốc.” Anh nghiêng người ôm lấy Nghê Sơ, cảm nhận rất rõ cơ thể cô đột nhiên cứng đờ trong giây lát, sau đó mới từ từ thả lỏng.

Dần dần, Nghê Sơ giang tay ôm lấy Ninh Chỉ Bắc. Sóng mũi cay cay, cô nghẹn ngào muốn khóc.

Quả thực cô đã khóc, tiếng nghẹn ngào rất khẽ, gần như không thể phát hiện ra, nhưng Ninh Chỉ Bắc lại nghe thấy rất rõ.

Anh nhớ khi mình mất tích, Nghê Sơ cũng như vậy. Trước khi chưa xác định được anh có an toàn hay không, cô không hề khóc, kiên cường đến mức khiến người ta cảm thấy cô quá lạnh lùng. Nhưng có ai nhìn thấy được đáng vẻ yếu đuối của cô như lúc này?

Chỉ có anh mới có thể nhìn thấy sự yếu đuối của cô, anh thật vinh dự.

Lúc này đây, Ninh Chỉ Bắc đột nhiên cảm thấy vui mừng vì bản thân không biến thành dáng vẻ như anh tưởng tượng, anh không phải rời xa Nghê Sơ.

Nếu có một ngày anh ra đi, vậy một mình Nghê Sơ ở lại đây phải làm thế nào?

“Nếu biết có một ngày nhất định phải xa nhau, Nghê Sơ, em còn muốn gặp gỡ anh không?”

Nghê Sơ càng ôm chặt anh hơn: “Anh im ngay, đừng nói những lời này nữa!”

Khóe miệng cong lên, Ninh Chỉ Bắc hôn lên tóc Nghê Sơ: “Dù đi đâu anh cũng sẽ đưa em theo.”

CHƯƠNG

14

“Mang người tới rồi?”

Tầng hầm kín gió không có cửa sổ, lại đang bật điều hòa nên bên trong vô cùng ấm áp.

Ninh Thế Nhân ngồi ở đó, mặc chiếc áo len màu chàm rộng rãi gần như che mất nửa người, nhìn là biết không phải áo của cô.

“Đưa tới rồi, thưa cô chủ.”

Cô cười với người đàn ông, sau đó lạnh lùng nói: “Trời lại rồi mang đến đây cho tôi.”

“Vâng.”

Mấy người đàn ông lực lưỡng đồng thanh đáp, trật tự đi ra ngoài, chưa đầy một phút sau đã dẫn người vào. Người đàn ông bị bịt mắt, hai cánh tay bị trời quặt ở sau lưng, bị đẩy tới quỳ trước mặt Ninh Thế Nhân.

“Các người làm gì thế! Bắt cóc là phạm pháp đấy!”

“Vậy... mưu hại có được tính là phạm pháp không?” Ninh Thế Nhân véo cằm anh ta, dùng móng tay bấm vào da thịt, máu lập tức túa ra, chảy dọc theo móng tay của cô.

“Cô nói gì vậy... Mụ điên này, thả tôi ra, thả tôi ra!” Người đó

hét lên, vùng vẫy làm rơi mảnh vải bịt mắt trên khuôn mặt ưa nhìn và có nét quen thuộc.

Ninh Thế Nhân cầm lấy chiếc khăn mặt mà trợ lý mang tới. Cô lau tay, liếc nhìn người đàn ông như đang nhìn một con ruồi, ánh mắt đầy khinh thường.

Dường như cảm thấy người phụ nữ trước mặt đẹp hơn tưởng tượng, người đàn ông thoáng sửng sờ, vẻ bực bội cũng dịu đi rất nhiều: "Các người là ai, sao lại bắt tôi?"

"Mấy ngày trước tôi không có thời gian làm quen, bây giờ tôi có một vài câu muốn hỏi." Ninh Thế Nhân ngồi xuống ghế, hơi nghiêng đầu. "Nhưng phải móc mắt hấn ta ra trước đã, dám nhìn tôi chằm chằm thế hả?"

"Mẹ kiếp..." Người phụ nữ trước mặt là một bông hoa có gai, không, là một bông hoa độc, muốn nhìn một chút cũng không được, người đàn ông nghĩ thầm.

"Sao mày dám dùng hương để hạ độc hả?" Ninh Thế Nhân vung tay lên, vài viên đá nhỏ trang trí trên móng tay rơi ra, trông không còn đẹp như trước nữa: "Mày ăn gan hùm hay sao mà dám làm vậy?"

Người đàn ông đang gào khóc khi bị ấn trên sàn không phải ai khác, chính là chủ tiệm xăm.

Đối với Ninh Thế Nhân, có những thứ một khi cô đã thích thì tuyệt đối không được động vào, nếu không, sẽ phải trả cái giá tương xứng...

Điều đó là hiển nhiên phải không?

Trời sáng, một ngày mới lại bắt đầu.

Đã một tuần kể từ khi Ninh Thế Nhân đến thành phố A. Cô không đến đây để giải quyết những chuyện lộn xộn này, cô chỉ hy vọng trong một khoảng thời gian ngắn ngủi có thể được gần gũi với cậu em trai mình hơn.

“Bây giờ nó đã có bạn gái rồi, về sau sẽ không còn là của riêng mình nữa.” Ninh Thế Nhân trề môi bước ra khỏi tầng hầm, không thềm quan tâm chủ tiệm xăm kia sẽ phải chịu đựng sự đối đãi như thế nào.

“Cô chủ.” Trợ lý đợi sẵn ở bên ngoài, mở cửa xe, đợi Ninh Thế Nhân ngồi vững rồi mới đưa máy tính bảng trên tay tới: “Cậu chủ tìm được cái này.”

"Gì thế?"

"Vụ án cậu Ninh đang điều tra gần đây."

“Vì vụ án này mà Chỉ Bắc của chúng ta gặp nguy hiểm sao?” Cô hứng thú đón lấy máy tính bảng, thần nhiên liếc nhìn: “Úc Phi là ai? Tại sao cậu ta lại xuất hiện khắp nơi? Có thể bắt cậu ta về đây cho tôi không?”

Trợ lý cúi người: "Vâng."

Ninh Thế Nhân ngáp dài, thức cả đêm, giờ cô rất buồn ngủ.

“Tôi nói cho cô biết một chuyện.” Vừa đến chỗ làm, Tần An đã lén lút kéo tay Hứa Bối chạy tới phòng nghỉ.

“Có chuyện gì không?” Hứa Bối bắt lực nói, cô không biết mình đã thân thiết với Tần An từ khi nào: “Đừng kéo tôi chạy,

tôi đang đi giày cao gót.”

Tần An lấy chiếc máy tính bảng mang theo ra, truy cập vào một trang web rồi đưa tới trước mặt Hứa Bối.

"Cô xem giúp tôi một chút, cái này có giống văn phong của Hàn Dã không?"

Hai ngày nay có rất nhiều biến cố, sau khi được Lư Phong nhắc nhở, hôm qua Lâm Thiếu Hoa đã liên tục ra lệnh cho các thành viên trong đội không được tiếp xúc với tác phẩm và làm những việc vô nghĩa.

"Cô không sợ Đội trưởng Lâm mắng sao?"

"Sợ." Tần An nói: "Nhưng tôi là dũng sĩ đích thực."

"Hả?" Hứa Bối khó hiểu.

"Dũng sĩ đích thực, dám đối mặt với máu chảy ròng ròng... Mà bây giờ nói mấy lời này để làm gì, cô tập trung đọc đi!" Tần An đẩy Hứa Bối một cái, còn giải thích ý đồ của mình: "Tôi nghĩ vụ án mạng sau đó hình như có mối liên hệ với những nội dung trên mạng, hơn nữa tôi thấy mấy người anh Trinh cứ lén lút, như thể họ đang điều tra vụ án mà lại giấu không nói cho chúng ta biết vậy."

Trong khi hiện giờ nhóm Tần An không có chút manh mối nào, chỉ có thể bắt đầu từ cuốn tiểu thuyết này mà thôi.

Hứa Bối đọc kỹ một lượt từ đầu đến cuối, giống như những gì Tần An suy đoán, có lẽ mấy vụ án thật sự liên quan đến tác phẩm này.

"Quả thực rất giống."

“Vậy là có khả năng rồi.” Tần An trịnh trọng nói: “Tôi nghĩ đây là manh mối không thể bỏ qua.” Nói xong, cô cầm chiếc máy tính bảng của mình vội vàng chạy đi.

Hứa Bối thở dài. Tại sao Tần An phải điên cuồng với việc này chứ?

Nghê Sơ không đi làm, đến cả Ninh Chỉ Bắc cũng không xuất hiện. Hứa Bối lại thở dài, vừa định đi ra ngoài thì suýt va vào một người: “Xin lỗi... Ấy, chị Nghê Sơ!”

Chính xác là Nghê Sơ. Cô gầy đi rất nhiều, nhưng cả người có vẻ đầy sức sống.

“Ừ.” Nghê Sơ cười thay cho lời chào hỏi: “Vừa rồi thấy cô và Tiểu An nói chuyện ở đây.”

Hứa Bối trở nên căng thẳng, Nghê Sơ đang ở đây, cũng có nghĩa là Ninh Chỉ Bắc đã tới?

“Chị đi làm lại rồi sao?”

Nghê Sơ lắc đầu: “Chị đến để xin nghỉ phép, nhờ em chịu khó thêm mấy ngày nữa.”

“A...” Hứa Bối cười khổ: “Có được tăng lương không?”

Nghê Sơ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Để chị nói chuyện với Giám đốc Lưu xem nhé!”

“Thôi, cảm ơn chị!” Hứa Bối nói xong liền chạy vụt đi.

Nghê Sơ nhìn theo bóng lưng của cô ấy, cảm thấy thể xác và tinh thần bắt đầu trở nên mệt mỏi. Có lẽ cô sẽ không bao giờ còn được sung sức như cô ấy nữa.

Nghê Sơ không vào văn phòng, cũng không biết vụ án đã có

tiến triển mới nhờ phát hiện của Tần An.

Nạn nhân đầu tiên, Hàn Tiểu Diệp, tác giả của cuốn tiểu thuyết "Original", có vô số người hâm mộ. Vào ba hoặc bốn tháng trước, cô ấy từ thành phố B đến thành phố A để thu thập tài liệu thực tế, đồng thời bàn bạc về vấn đề chuyển thể, sau đó mất tích, đến gần đây mới được phát hiện đã tử vong.

Nạn nhân thứ hai, Ninh Hiểu Duy, về mặt lý thuyết là một fan hâm mộ của tác giả Hàn Dã – Hàn Tiểu Diệp, cô ấy thích tiểu thuyết "Original" và cảnh sát cũng tìm thấy thông tin trang web trên máy tính của cô ấy. Ninh Hiểu Duy đã sử dụng bút danh Unnie Duy Nhất để đăng hàng loạt Fanfiction¹ của "Original" lên mạng. Mặc dù có không ít người làm điều này, nhưng cô ấy quả thực là người viết giống nhất, hơn nữa cũng là người được yêu thích nhất.

¹ *Fanfiction (hay Fan-fiction, Fanfic, FF, hoặc fic) được đa số mọi người trên thế giới định nghĩa là thể loại truyện về một hoặc nhiều nhân vật dựa trên một tác phẩm gốc, không phải do tác giả gốc viết lên.*

Thậm chí, có người nhận xét: có lẽ tác giả Hàn Dã viết không hay bằng Unnie Duy Nhất, ít nhất Unnie Duy Nhất còn cho người ta nhìn thấy hy vọng, nhưng Hàn Dã thì không.

Cũng vì chuyện đó, cư dân mạng xôn xao kêu gọi Hàn Dã ra mặt viết phần tiếp theo. Điều này giống như một sự sắp đặt, muốn lợi dụng dư luận để giúp tác phẩm chuyển thể trở nên nổi tiếng, nhưng vì sự mất tích của Hàn Dã mà sự sắp đặt này bị bỏ dở.

Sau một số phân tích, Lâm Thiếu Hoa và Từ Đại Dương nhìn nhau.

"Không đúng..." Từ Đại Dương ngậy người một lúc rồi nói: "Hai ngày trước không phải lão Lư đã nói..."

"Nghê Sơ đang gặp nguy hiểm." Mặt Lâm Thiếu Hoa biến sắc hẳn đi, nói xong anh ta liền chạy ra ngoài, để lại một đám người ngơ ngác nhìn nhau trong văn phòng.

Trình Trinh lấy điện thoại ra, lẩm bẩm nói: "Sao không gọi điện thoại thông báo?"

Sau một vài âm báo máy bận, điện thoại đã bị tắt máy.

Nghê Sơ không bao giờ vô cớ cúp điện thoại, nhưng tối qua cô ấy nói sẽ đến cơ quan xin nghỉ phép, vậy hiện giờ có lẽ cô ấy vẫn đang ở Sở Cảnh sát?

Nghĩ đến đây, Trình Trinh đứng phắt dậy rồi cũng chạy ra ngoài.

Từ Đại Dương gãi đầu: "Sao tôi lại thấy mình như người vô hình vậy?"

Tiểu Chu ngồi ngay trước mắt anh ta, nghe thấy vậy liền nói: "Không! Đội trưởng Từ, anh là lợi hại nhất!"

Từ Đại Dương nhìn cậu ta hai giây, rồi nhướn mày nói: "Thằng nhóc cậu lại cấp sách học theo Tần An rồi hả? Cũng biết nịnh nọt rồi cơ đấy."

Tiểu Chu khóc không ra nước mắt, tự trách mình lẩm mồm.

Không biết Lâm Thiếu Hoa đã đi đâu, Trình Trinh đến thẳng bộ phận nhân sự, được biết Nghê Sơ vừa mới rời đi, anh liền gọi

cho Ninh Chỉ Bắc.

Lần này nổi máy rất nhanh, Ninh Chỉ Bắc đã tỉnh, đang đọc sách.

"Có chuyện gì vậy?"

"Nghê Sơ đã về chưa?"

"Chưa." Ninh Chỉ Bắc gấp sách lại, lập tức phát hiện có chuyện không ổn: "Nghê Sơ có chuyện gì sao?"

"Vẫn chưa biết, trước đây chẳng phải cậu từng nói Nghê Sơ dự định viết phần tiếp theo của cuốn tiểu thuyết sao? Bọn tôi mới phát hiện ra những gì Ninh Hiểu Duy viết trên mạng chính là phần tiếp theo của cuốn tiểu thuyết chết tiệt kia!" Trình Trình bước vào xe: "Tôi không thể liên lạc được với cô ấy, cậu có thể xác định vị trí của cô ấy không?"

"Để tôi gọi cho Ninh Thế Nhân." Ninh Chỉ Bắc cúp điện thoại.

Trong nhà chỉ có một mình anh, bầu không khí yên tĩnh đến mức trống trải, khiến anh cảm thấy không quen.

Nếu điện thoại di động không liên lạc được, liệu có phải Nghê Sơ đã gặp chuyện bất trắc không? Như vậy có nghĩa là kẻ đó không cho phép Nghê Sơ mang theo điện thoại, nên xem ra muốn định vị được cũng là chuyện khó.

Anh không thông báo cho Ninh Thế Nhân nữa, người phụ nữ này quá điên rồ. Ngoài Ninh Thế Nhân, không phải Ninh Chỉ Bắc còn một "cộng sự" khác sao? Chính Phong Nguyên là người đang vô cùng mong mỏi được tự do!

Anh thay quần áo, đi thẳng ra ngoài. Muốn anh ở nhà ngoan

ngoãn đợi Nghê Sơ về sao? Xin lỗi, anh không làm được.

Nhưng anh vừa ra khỏi nhà, Ninh Thế Nhân đã nhận được thông báo.

Ninh Thế Nhân không hiểu, tại sao em trai cô không muốn sống một cuộc sống an nhàn mà cứ tự ý làm những chuyện không thể hiểu nổi? Cứ giống như em trai của Trạm Âu Dương, làm một cậu ấm quần là áo lượt không tốt sao?

Cô cười: "Điều tra xem có chuyện gì mà nó phải chạy ra ngoài. Nếu là nguy hiểm tiềm ẩn xung quanh nó thì phải được loại bỏ càng sớm càng tốt."

Đột nhiên, cô nhớ tới một chuyện khác: "Tôi bảo đưa Úc Phi tới đây? Sao đến giờ vẫn chưa thấy?"

Trợ lý cúi người: "Cô chủ, hình như bây giờ Úc Phi đang đi cùng Nghê Sơ."

"Nghê... Sơ?" Ninh Thế Nhân chậm rãi mở to mắt: "Bạn gái của Chỉ Bắc nhà chúng ta sao..."

CHƯƠNG

15

Không biết tiết trời bắt đầu thay đổi từ lúc nào, chưa phải tháng sáu mưa dầm nhưng có vẻ như trời lại sắp đổ mưa.

Máy tính trên xe của Ninh Chỉ Bắc được kết nối với máy tính của Phong Nguyên. Ngay cả khi biết có khả năng Nghê Sơ đã ném điện thoại đi, Ninh Chỉ Bắc vẫn có cách. Khoảng thời gian hai người bên nhau không ngắn, tất nhiên anh sẽ có cách để bảo vệ cô.

Một món phụ kiện nhỏ trên người Nghê Sơ “vô tình” lại là món đồ mà Ninh Chỉ Bắc tặng, món phụ kiện đó cũng “tình cờ” được trang bị thêm một linh kiện do Phong Nguyên làm ra.

“Ở chỗ rẽ phía sau ngã ba, hình như đang ở bên trong một tòa nhà.” Giọng của Phong Nguyên phát ra từ tai nghe bluetooth: “Anh Chỉ Bắc, anh lái xe nhanh quá.”

Dù là siêu xe, nhưng đường phố ở đây không đủ thông thoáng để Ninh Chỉ Bắc có thể chạy với tốc độ nhanh như vậy, rất có thể anh sẽ đâm vào người khác, hay nói cách khác, để xảy ra tai nạn giao thông một lần nữa thì thật không hay.

Ninh Chỉ Bắc không thêm để ý, anh vẫn duy trì tốc độ như cũ, tính đến giờ có lẽ anh đã bị ăn mấy vé phạt rồi.

“Anh Chỉ Bắc, mục tiêu đã di chuyển.” Phong Nguyên tiếp tục nói: “Nhưng chúng ta đã đến gần rồi... Ồi!”

“Sao thế?”

“Anh Chỉ Bắc, là người của chị Thế Nhân.” Phong Nguyên phóng to màn hình ra: “Phải làm sao đây?”

Anh không gọi cho Ninh Thế Nhân, có lẽ Trình Trinh đã gọi điện thông báo, nhưng người của Ninh Thế Nhân đến lúc này là quá sớm.

“Cứ kệ họ đi theo.” Ninh Chỉ Bắc nói: “Phong Nguyên, nếu có gì xảy ra, cậu cứ đổ thừa cho họ.”

Phong Nguyên chớp mắt, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím: “Okay, anh đen tối thật đấy. Em đã đột nhập vào hệ thống của bọn họ rồi, hiện tại chỉ mỗi chúng ta có thông tin thôi.”

Khi Phong Nguyên nói những lời này, xe của Ninh Chỉ Bắc đã rẽ vào con đường phía sau, điểm đến đã ở ngay trước mặt.

Đó là một nơi khá quen thuộc, chính là nhà kho của quán cà phê nhỏ lần trước anh đã đến.

Nhưng như vậy thì những người quanh đây đều đã bị người của Ninh Thế Nhân theo dõi, sao giờ người khác lại có thể vào? Mà người của Ninh Thế Nhân có thể đến nhanh như vậy, xem ra chỉ có một khả năng.

Ninh Thế Nhân cố tình cài người vào.

Ninh Chỉ Bắc xuống xe, ánh mắt lạnh lùng quét một lượt xung quanh. Những thứ rục rịch trong bóng tối ngay lập tức ẩn nấp trở lại.

Ninh Chỉ Bắc không thích người khác xen vào việc của mình. Có những chuyện rõ ràng có thể giải quyết một cách đơn giản, nhưng chỉ cần Ninh Thế Nhân can thiệp vào thì mọi chuyện lại trở nên vô cùng phức tạp.

Đó không phải là tình yêu dành cho em trai mà là một sự cố chấp, một khát khao chiếm hữu.

Những thứ này, vừa hay lại chính là điều Ninh Chỉ Bắc ghét nhất. Đối với anh, dính líu không rõ ràng với người trong thế giới này là điều bất lợi nhất.

Anh bước vào nhà kho, cửa không đóng, hệ thống thông gió đã được xử lý nên mùi bên trong không còn nồng nặc nữa. Lần trước anh bỏ đi vì không chịu nổi, lúc này hiện trường trước đây chưa quan sát kỹ đã có thể nhìn rõ hơn.

Nghê Sơ... ở đây sao?

Nhà kho rất nhỏ, nhìn thoáng qua đã thấy được hết, đừng nói đến giấu người, cho dù cố giấu một con mèo cũng sẽ bị phát giác ra ngay lập tức.

Anh đi vòng qua giá hàng, nhìn thấy đồng hồ hỗn độn trên sàn nhà, hơi nheo mắt lại.

Vết máu không nhiều, nhưng lượng máu quá lớn, không phải là máu cá. Hơn nữa máu đã biến thành màu đen, thậm chí còn khô nứt, nói cách khác, ngay cả khi có xô xát ở đây thì sự việc cũng đã xảy ra rất lâu.

Điều khiến Ninh Chỉ Bắc cảm thấy khó hiểu hơn chính là chiếc ghế bên cạnh. Một sợi dây trói vẫn còn chằng trên ghế

chưa được tháo ra, trên vết máu khô đặt một bó hoa tường vi đã héo.

Hoa tường vi. Đây đã là lần thứ bao nhiêu anh nhìn thấy nó?

Nhìn kĩ hơn, Ninh Chỉ Bắc nhận ra trên bó hoa tường vi là thiết bị theo dõi anh đặt trong túi xách của Nghê Sơ, chính nó đã dẫn anh đến thẳng nhà kho.

Nghê Sơ không có ở đây, anh đã bị lừa.

Ninh Chỉ Bắc quay người đi ra ngoài. Tâm trạng của anh rất tệ, anh vô cùng cău kỉnh.

"Phong Nguyên, theo dõi tín hiệu điện thoại di động của Nghê Sơ."

"Tắt máy rồi, không theo dõi được." Phong Nguyên vô cùng áy náy thông báo.

Ninh Chỉ Bắc ném thẳng điện thoại xuống đất, cốc một tiếng, Phong Nguyên giật nảy mình, hai tay vô thức rút ra xa khỏi bàn phím. Cậu ta là dân chuyên nghiệp, làm sao có thể rời tay khỏi bàn phím của mình? Vậy mà vẫn bị dọa...

Nhưng quả thật hiếm khi cậu ta thấy Ninh Chỉ Bắc tức giận. Có những người không dễ nổi nóng, nhưng chỉ cần giận dữ thì sẽ là một trận trời long đất lở.

Ninh Chỉ Bắc đi ra ngoài, hỏi lớn: "Nghê Sơ đâu rồi?"

Xung quanh im lìm.

"Tôi hỏi lại lần nữa." Ninh Chỉ Bắc ngắc đầu.

Chỉ đợi một giây, Ninh Chỉ Bắc xoay người chuẩn bị rời đi. Anh chỉ dành cho người kia một cơ hội trong tích tắc, người đó

không nắm bắt thì thôi.

“Chị Tiểu Nghê đã đi lên một chiếc taxi.” Cuối cùng cũng có tiếng đáp lại.

Nhưng Ninh Chỉ Bắc không còn quan tâm nữa. Mọi người ở đây đều là giả, Nghê Sơ cũng là giả. Anh không làm gì sai trái, nhưng vẫn phải giằng xé giữ gìn ranh giới đạo đức của mình để làm gì? Ngay cả trong thế giới này, tại sao những người đó vẫn đến khiêu khích anh? Rốt cuộc là vì cái gì?

Taxi, biển số xe, định vị! Phong Nguyên nhấn phím Enter, vội vàng định vị vị trí của Ninh Chỉ Bắc.

“Anh Chỉ Bắc?” Cậu ta kêu lên: “Anh trả lời em đi, tìm thấy chiếc taxi rồi, đang định vị, anh có còn muốn tìm người nữa không đây?”

Để đề phòng bất trắc, cậu ta gần như đã hao tổn hết tâm trí, còn gửi vị trí đến điện thoại của Trình Trinh. Nước xa không cứu được lửa gần, Trình Trinh đang ở gần hơn Ninh Chỉ Bắc.

Ninh Chỉ Bắc khởi động xe, đeo tai nghe bluetooth vào, trong mắt dường như không còn chút lo lắng: “Gửi cho tôi đi.”

Sao có thể không đuổi theo được? Anh đã hạ quyết tâm từ lâu, dù Nghê Sơ là giả anh cũng sẽ bám theo cô, đi đâu cũng sẽ đưa cô theo.

...

Nghê Sơ rất buồn ngủ, chỉ muốn về sớm để ngủ một lát.

Không biết có phải do gần đây làm việc khá vất vả không mà cô vừa lên xe đã ngáp một cái.

“Cô muốn đi đâu?” Giọng người lái xe dễ chịu đến không ngờ, dường như cậu ta còn rất trẻ.

Và cũng rất quen thuộc.

Tay Nghê Sơ đang chỉnh túi xách bỗng khựng lại. Cô không ngẩng đầu lên, nhưng tay cô run lên rất khẽ, khó mà nhận thấy.

“Quý khách.” Tài xế vẫn tươi cười: “Cô... muốn đi đâu vậy?”

Giọng nói ẩn chứa ý cười như không bao giờ phải lo lắng chuyện gì kia, cô không thể nhớ nhầm được. Đó là giọng nói của Úc Phi. Hơn nữa, Úc Phi vốn dĩ không hề có ý định che giấu, mà cố tình để Nghê Sơ nhận ra.

Nghê Sơ không ngẩng đầu lên, cô tiếp tục chỉnh lại quai túi, hỏi với vẻ rất thản nhiên: “Tại sao cậu lại ở đây?”

“Nếu quý khách không nói, vậy tôi cứ lái xe đi vòng vòng nhé.” Úc Phi không trả lời câu hỏi của cô, cậu ta nhấn ga, xe rời khỏi cổng chính của Sở Cảnh sát.

Nếu vừa rời Nghê Sơ chạy trở vào Sở Cảnh sát, có lẽ Úc Phi sẽ không thể đưa cô đi được. Nhưng Nghê Sơ lại không làm như vậy. Từ tận đáy lòng, Nghê Sơ muốn gặp Úc Phi, trò chuyện với cậu ta.

Úc Phi ngược mắt nhìn gương chiếu hậu, đôi mắt đen láy phản chiếu trong gương, cậu ta thấy Nghê Sơ cũng đang nhìn lại mình.

Hai cặp mắt quá giống nhau cùng đối diện trong gương chiếu hậu, nhìn nhau chằm chằm, không hề có ý nhượng bộ. Ở một mức độ nào đó, sự bướng bỉnh của họ là ngang nhau, họ đều

chảy chung một mạch máu.

Úc Phi cong môi, cậu ta nói: “Có vẻ như chị có rất nhiều điều muốn nói với tôi.”

Nghê Sơ không buồn để ý, cô ngồi ngay ngắn lại: "Vây còn phải xem cậu đưa tôi đi đâu."

Cô không biết phải làm gì, thậm chí không biết có cần thông báo cho Ninh Chỉ Bắc hay không. Đối với cô, Úc Phi là một cá thể đặc biệt, không nên để cậu ta tiếp xúc với người khác. Nhưng so với cô, Úc Phi mới là người thực sự nên thuộc về nơi này.

Chàng trai mỉm cười, đột nhiên tăng tốc.

Trong xe có mùi hương lạ, Nghê Sơ cảm thấy hơi văng vất buồn ngủ. Cô lập tức nhớ ra, lúc trước Ninh Chỉ Bắc phát bệnh cũng vì mùi hương kỳ lạ này. Vây là ngay từ khi ấy, Úc Phi đã bắt đầu lập kế hoạch để đưa họ vào tròng rồi sao?

“Cậu mở cửa sổ ra đi!” Cô bịt mũi, ánh mắt có chút lo lắng.

Từ trước đến nay, Úc Phi chưa hề sử dụng bất kỳ phương pháp quá khích nào đối với cô, điều này khiến cô gần như quên rằng ngay từ đầu, quan niệm về thiện và ác của Úc Phi đã bị chính cô phá hủy.

Úc Phi không trả lời. Cậu ta lại ngược mắt nhìn vào kính chiếu hậu, chiếc xe bám theo càng lúc càng bị cậu ta bỏ xa. Tuy không rõ rốt cuộc người đó là ai mà có thể theo dõi mình ngay từ đầu, nhưng với cậu ta, đó là một lời cảnh báo.

Dường như cậu đã bị ai đó để mắt, phải án binh bất động một thời gian rồi.

Nhưng ít nhất không phải là bây giờ.

Xe rẽ vào một con ngõ rồi dừng lại. Đây là một nhà kho lớn, Nghê Sơ chưa từng thấy bao giờ, hình như cách Sở Cảnh sát không xa.

“Đến rồi, chúng ta xuống xe đi.” Úc Phi xuống xe trước.

Nghê Sơ không chút nghi ngờ, theo cậu ta xuống xe, tay cô nắm chặt túi xách, đề phòng nếu có nguy hiểm gì còn có thể lấy túi chặn, sau đó chạy thật nhanh. Cô cũng chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm, chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ động tay động chân với ai.

“Chị cũng to gan thật đấy.” Úc Phi khoanh hai tay trước ngực, đứng dựa vào tường, cười nửa miệng nhìn Nghê Sơ: “Dám một mình đi theo tôi đến đây.”

“Đây là đâu?” Bước qua cánh cửa, cô ngửi thấy mùi tanh của máu.

Khác với kho hàng nhỏ lần trước, nơi đây thoang thoảng mùi máu tanh, nếu không ngửi kỹ thì sẽ khó phát hiện ra.

Không còn nghi ngờ gì nữa, mùi này chắc chắn là mùi máu người.

Nghê Sơ lo lắng chạy nhanh vào bên trong. Không gian vắng lặng, mấy vũng máu trên mặt đất có màu sắc đậm nhạt khác nhau, có thể nhận thấy rằng máu không chảy ra cùng một lúc, thậm chí cũng không chắc có phải là máu của cùng một người hay không.

Nghê Sơ nắm chặt hai tay, quay đầu nhìn chằm chằm vào Úc

Phi: "Nạn nhân đi đâu rồi?"

"Làm sao tôi biết được? Chị nên lo lắng cho chính mình đi."
Nói xong, cậu ta cầm lấy thanh gỗ dính đầy máu bên cạnh: "Nếu tôi giết chị ở đây, sẽ không có ai biết. Nghe Sợ, lần này liệu có ai cứu được chị không?"

CHƯƠNG

16

Khung cảnh trước mắt khiến người ta phải ghen lời. Trên mặt đất có mấy vũng nước màu đỏ, vừa khô chưa lâu, vẫn có thể nhìn ra màu máu.

Lần này Nghê Sơ không cho rằng đây là máu cá. Nếu đến máu người và máu cá cũng không phân biệt được thì cô không cần phải làm công việc của mình nữa.

Cô đứng im không nhúc nhích, dường như chỉ còn lại sự kinh ngạc sững sờ.

“Chị đoán không sai.” Úc Phi quay lại nhìn cô cười: “Đây là hiện trường gây án đầu tiên.”

Hiện giờ nếu Nghê Sơ bước vào thì có thể sẽ phá hoại hiện trường vụ án, nên dù lo lắng đến mấy, cô cũng không tùy tiện đặt chân vào.

Lục tìm điện thoại di động định gọi cho cảnh sát, Nghê Sơ mới phát hiện ra điện thoại của mình đã không còn.

"Cậu lấy mất điện thoại của tôi rồi sao?"

Úc Phi bật cười nói: “Chẳng lẽ tôi lại chờ bọn họ lần theo điện thoại của chị mà tìm ra tôi sao?”

“Cậu luôn miệng nói rằng cậu không làm những chuyện đó,

vậy cậu có gì phải sợ hãi?" Nghê Sơ mím môi: "Rốt cuộc cậu sợ cái gì?"

"Chị nói tôi sợ sao?" Nụ cười trên mặt Úc Phi dần biến mất.

Nhìn Úc Phi, Nghê Sơ cảm thấy hơi sợ hãi. Tính cách của người này là do chính cô tạo ra, cậu ta điên đến mức nào, cô là người rõ nhất. Nhưng điều duy nhất cô có thể làm bây giờ là moi thêm thông tin từ miệng cậu ta.

Hơn nữa, nhất định phải kéo dài thời gian. Cô tin Ninh Chỉ Bắc sẽ nhanh chóng biết cô đã mất tích, chắc chắn anh sẽ đến tìm cô. Cô phải đợi đến lúc đó.

Nghê Sơ nhớ trong kỳ nghỉ hồi đầu năm, Ninh Chỉ Bắc đã tặng cô một món quà. Đó là một chiếc vòng cổ hình trái tim, nhưng thứ đặt trong tâm hình trái tim không phải là kim cương.

Cô từ từ đưa tay ra nắm lấy mặt dây chuyền, hành động này chỉ giống như một thói quen tự trấn an khi căng thẳng.

Bíp - bip - bip.

...

"Có tín hiệu rồi! Đó là vòng cổ của chị ấy. Anh Chỉ Bắc, chúng ta theo dõi định vị taxi hay định vị của chiếc vòng cổ?" Giọng nói của Phong Nguyên lại vang lên trong tai nghe bluetooth, cậu ta nhanh chóng gõ vào bàn phím sau đó gửi định vị cho Ninh Chỉ Bắc: "Anh Chỉ Bắc, địa điểm cách anh không xa."

Giờ Phong Nguyên đã có thể vui mừng, Nghê Sơ vẫn rất nhanh trí. Trước khi Ninh Chỉ Bắc và số 4 nổi giận, phải tìm

thấy cô ấy trước. Như thế, cấp dưới của họ mới không gặp họa vô cớ.

Ninh Chỉ Bắc nhú mào: "Hai vị trí cách xa nhau không?"

"Không xa lắm, nhưng định vị của chiếc taxi vẫn đang di động, định vị của chiếc vòng cổ đã dừng lại."

Có hai khả năng xảy ra trong tình huống này. Một là chiếc taxi đã chạy mất, còn sợi dây chuyền bị ném đi. Hai là sợi dây chuyền và người dừng lại, còn xe taxi phóng đi. Chọn sai, anh có thể sẽ phải xa cách Nghê Sơ mãi mãi.

"Gửi định vị sợi dây chuyền cho tôi." Anh nói: "Cậu thông báo cho Trình Trình rồi đúng không, để cậu ta đuổi theo chiếc taxi."

Phong Nguyên sững sốt, sau đó chợt hiểu ra: "Được, em biết rồi!"

Tại sao vừa rồi cậu ta không nghĩ ra chứ?

...

Xe Ninh Chỉ Bắc đã đi chệch khỏi quỹ đạo, Ninh Thế Nhân biết, em trai cô đã đi tìm Nghê Sơ.

Đương nhiên phải có sự cho phép của Ninh Thế Nhân thì mới có thể định vị được chiếc taxi. Cô chỉ đợi một lúc rồi bật cười: "Ninh Chỉ Bắc của chúng ta sắp tức giận thật rồi, vậy mới vui chứ."

"Cô chủ có muốn đến đó không?"

Ninh Thế Nhân lắc đầu, nụ cười trên khuôn mặt mang vẻ cô đơn: "Không, không đi nữa." Cứ để nó tìm thấy cô gái ấy, rồi sau đó mãi mãi biến mất khỏi thế giới này.

Cô có cảm giác như thế.

...

Nhà kho tĩnh lặng như tờ, Nghê Sơ ngồi trên bậc thềm, dựa vào khung cửa, nhắm mắt nghỉ ngơi. Cô không nói năng gì, cũng không nhúc nhích, tay nắm chặt mặt dây chuyền không buông, Úc Phi không còn cách nào khác, chỉ có thể dựa vào xe nhìn cô.

Thật ra Úc Phi không muốn đưa cô đi đâu cả. Đối với cậu ta, chỉ cần được gần gũi với cô một lúc cũng đã là hạnh phúc. Cậu ta quá cô đơn, không ai có thể hiểu được cậu ta, cũng chỉ có cách bày trò nghịch ngợm như một đứa trẻ mới có thể thu hút sự chú ý của người khác.

Vì vậy, cậu ta làm ra những chuyện xấu, rồi cả nhiều chuyện xấu hơn nữa.

Trở thành một người xấu thì sao? Úc Phi không thèm quan tâm chút nào.

"Chị đang đợi ai?" Úc Phi hỏi: "Vị kiểm sát viên kia hay anh cảnh sát đó?"

Nghê Sơ chau mày, nhưng vẫn không mở mắt ra: "Cậu đừng nói gì nữa, tôi hơi chóng mặt."

"Chị đã hít phải khói độc, nếu cứ để thứ đó luẩn quẩn trong người không kích ra sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe." Cậu ta ngồi xổm trước mặt Nghê Sơ, kéo mặt dây chuyền cô đang nắm trong tay xuống, vì dùng sức quá mạnh nên sợi dây chuyền đứt hẳn ra: "Nhưng cũng không sao hết."

Đầu óc Nghê Sơ choáng váng, cô cảm giác Úc Phi đang lằm bằm bên tai mình. Cái gì không sao? Có chuyện gì xảy ra cũng không sao ư?

“Tại sao?”

“Cái gì mà tại sao?” Cậu ta cười: “Chị vẫn chưa hiểu sao? Tôi không muốn chị chết...”

Nghê Sơ rút tay lại, cô không còn sức lực, nhưng Úc Phi cũng không cố níu kéo đỡ lấy cô, cậu ta chỉ nhìn cô bằng ánh mắt lãnh đạm, khóe miệng cong lên tạo thành một nụ cười, trầm giọng nói: "Tới lúc này, chị vẫn muốn từ bỏ tôi."

Cậu ta vừa dứt lời, tiếng xe phanh gấp vang lên. Ninh Chỉ Bắc xuống xe, vẻ mặt u ám khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Anh đột ngột chộp lấy cổ áo Úc Phi, đâm vào mặt cậu ta một cú. Úc Phi loạng choạng vài bước về phía sau rồi ngã xuống đất nhưng lập tức bật dậy ngay, vừa đứng vững liền lao về phía Ninh Chỉ Bắc.

Nói về động tay động chân, từ nhỏ Úc Phi đã quen đánh nhau với người khác. Ở thôn quê lạc hậu, nếu không tàn nhẫn sẽ bị người khác ức hiếp.

Cậu ta bị người khác vu khống là một kẻ giết người, cũng chỉ vì cậu ta không đủ tàn nhẫn.

Cậu dễ bắt nạt như thế, vậy tôi sẽ bắt nạt cậu.

Vì vậy, khi trốn đi, cậu ta đã thề sẽ không bao giờ để người khác ức hiếp mình nữa.

Nghê Sơ muốn đứng dậy can ngăn hai người, nhưng chân cô

không còn sức lực, chỉ có thể ngồi đó quan sát.

Cô vô cùng sốt ruột, lo lắng cho Ninh Chỉ Bắc, làm sao anh có thể đánh lại được Úc Phi chứ? Cô chưa bao giờ thấy Ninh Chỉ Bắc dùng vũ lực, cô sợ Úc Phi sẽ làm anh bị thương. Ninh Chỉ Bắc chỉ làm việc trong văn phòng, hơn nữa từ phản ứng của Trình Trinh và những người khác, có vẻ như anh không giỏi vận động.

Mặc dù Ninh Chỉ Bắc không tàn nhẫn như Úc Phi, mỗi đòn đánh ra đều muốn lấy mạng người khác, nhưng anh cũng không yếu ớt như cô tưởng tượng. Không một ai biết rằng Ninh Chỉ Bắc tốt nghiệp trường cảnh sát, dù là bắn súng hay đâm bốt, anh đều có thành tích đứng đầu.

Đó là Ninh Chỉ Bắc ở một thế giới khác.

Ngay cả khi mặt bị thương, ánh mắt Ninh Chỉ Bắc cũng không hề có sự nao núng. Có thể anh không phải là người lợi hại nhất, nhưng ai làm anh bị thương thì anh sẽ không để kẻ đó được yên ổn.

Nghê Sơ dần không còn cử động được nữa. Cô trấn tĩnh lại, nhìn hai người đàn ông trước mặt, cả hai đều đã bị thương, không ai có được lợi thế. Họ đứng đối diện nhau, không ai ra tay nữa.

Nghê Sơ mím môi đứng dậy, nhưng ngay sau đó cô lại ngã sập xuống, mặt cọ vào đá sỏi trên mặt đất, những vết máu cũng bắt đầu xuất hiện.

“Đừng cựa.” Ninh Chỉ Bắc không nhìn Úc Phi nữa, tiến đến đỡ Nghê Sơ dậy.

Ninh Chỉ Bắc dường như không quan tâm Úc Phi có làm anh bị thương hay không, bởi vì anh luôn ghi nhớ ý định ban đầu của mình. Anh đến đây để tìm Nghê Sơ, tìm được Nghê Sơ rồi thì không còn chuyện gì quan trọng hơn nữa.

Nghê Sơ lắc đầu: “Hình như em không ổn rồi.”

Cô lịm đi như bị cảm, các enzym hoạt tính trong cơ thể bị đốt cháy hết, không còn chút năng lượng, giống hệt Ninh Chỉ Bắc mấy ngày trước. Lúc đầu Nghê Sơ không hiểu tại sao Ninh Chỉ Bắc và mình cùng hít mùi khói đó nhưng chỉ anh bị ngất, hóa ra nó đang đợi cô ở đây.

“Mình về thôi.”

Nghê Sơ gật đầu. Nhưng Úc Phi không vui chút nào: “Chị còn muốn đi cùng anh ta không?”

Nghê Sơ nói: “Tôi không tìm được lý do gì để không ở bên anh ấy.”

“Nhưng ở bên cạnh anh ta, chị sẽ chỉ bị tổn thương thôi, anh ta không thể bảo vệ chị được đâu.” Úc Phi chỉ vào nhà kho phía sau: “Nhưng tôi có thể dẫn chị đi tìm mọi thứ chị muốn, vậy mà tại sao chị vẫn không muốn ở cùng tôi!”

Nghê Sơ lắc đầu: “Tôi không hiểu, sao cậu cứ phải cố chấp với tôi như vậy?” Dù chỉ có một mình, cậu ta vẫn có thể sống tốt mà?

Nhưng Úc Phi không thể làm điều đó. Cậu ta mãi mãi là một đứa trẻ, muốn có ai đó đi cùng mình, nếu không thì dường như cậu ta phải liên tục tìm việc gì đó để làm, không ngừng bày ra

những trò quái đản.

“Bởi vì chúng ta mới giống nhau.” Cậu ta nói.

“Cậu đi đi.” Nghê Sơ lắc đầu: “Tôi hi vọng cậu có thể sống cuộc sống của chính mình.”

Trong đôi mắt đen láy của Úc Phi không có chút cảm xúc nào. Cậu ta cụp mắt xuống như một đứa trẻ lạc lõng bị bỏ rơi, nếu người khác nhìn thấy chắc hẳn sẽ cảm thấy đáng thương.

Nhưng Nghê Sơ đã quá hiểu cậu ta.

"Tôi hy vọng cậu không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa." Đó là nguyện cầu của Nghê Sơ từ sâu trong thâm tâm.

Thực ra cô nói những lời này với hy vọng Ninh Chỉ Bắc đừng làm khó Úc Phi nữa. Ninh Chỉ Bắc hiểu, quả thực anh cũng không lên tiếng, dường như đồng ý với mọi quyết định của Nghê Sơ.

Một chiếc taxi lao tới với tốc độ cực nhanh, tưởng chừng như sắp tông vào họ đến nơi, nhưng cuối cùng cũng dừng lại kịp.

“E rằng không được.” Một người mở cửa xe rồi bước xuống, khoe miệng hơi nhếch lên: “Các cậu không có nghĩa vụ, nhưng tôi thì không thể. Tôi là cảnh sát, là tội phạm thì phải bị bắt.”

“Trình... Trình?” Nghê Sơ ngập ngừng lên tiếng.

Cô muốn ngăn Trình Trình lại. Úc Phi là một mối đe dọa với anh ấy, nhưng anh ấy không hề biết. Khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt cô dần mờ đi rồi ngã vào vòng tay của Ninh Chỉ Bắc.

Trình Trình hơi kinh ngạc: “Nghê Sơ... bị sao thế?”

Ninh Chỉ Bắc ngẩng đầu, nhìn Úc Phi, hơi nheo mắt lại. Đó

không phải là một đứa trẻ. Cậu ta đã là một người trưởng thành có thể chịu trách nhiệm về hành động của mình.

Ninh Chỉ Bắc nói: "Đi cùng chứ?"

Úc Phi mỉm cười.

CHƯƠNG

17

Mùa đến bệnh viện, Nghê Sơ đã yêu cầu xét nghiệm máu.

Trước đó, Ninh Chỉ Bắc không làm xét nghiệm máu, nhưng cô luôn cảm thấy có điều gì đó bất thường. Mùi hương là thứ dễ bị kẻ xấu lợi dụng để đầu độc người khác nhất, cô không thể không nghĩ đến trường hợp của hai nạn nhân kia.

Nhưng không ai có thể khẳng định lời của chủ tiệm xăm là sự thật.

Phía cảnh sát cũng không có thời gian để kiểm chứng, vì sau đó Ninh Chỉ Bắc bị ốm, cứ như đang kéo dài thời gian vậy.

“Tôi cần đổi chiếu kết quả xét nghiệm máu.” Nghê Sơ nằm trên giường bệnh nói. Cô có vẻ tỉnh táo hơn nhiều. Ninh Chỉ Bắc không ở bệnh viện cùng cô, nhưng dù chỉ có một mình, cô cũng có thể tự lo được.

“Cô có muốn ngủ một lát không?” Y tá mang điện thoại đến cho cô, giờ đã là buổi trưa.

“Không đâu, tôi phải về đây.” Nghê Sơ nói rồi định đi lấy áo, nhưng y tá đã ấn cô ngồi xuống.

“Rất xin lỗi, cô Nghê.” Cô ấy cương quyết nói: “Anh Ninh yêu cầu cô ở đây nghỉ ngơi.”

Anh Ninh? Hay cô Ninh?

Đến hôm nay, Nghê Sơ vẫn không biết rốt cuộc Ninh Thế Nhân tới đây vì điều gì. Cô lạnh lùng nhìn y tá, mặt vô cảm đáp: “Tránh ra.”

Cô y tá từ từ thu tay lại, ngượng ngùng nhìn về phía sau.

Hóa ra làm mặt lạnh có tác dụng đến vậy, chẳng trách mặt mày Ninh Chỉ Bắc luôn sa sầm thế kia, Nghê Sơ thầm nghĩ.

Nghê Sơ rút kim truyền ra, mặc áo khoác của mình vào, thấy cô y tá cứ ngập ngừng không dám nói, cũng không dám tiến đến gần cản mình, cô không khỏi cảm thấy mềm lòng.

“Cô yên tâm, tôi là bác sĩ, có chuyện gì tôi sẽ tự chịu trách nhiệm.” Dứt lời, Nghê Sơ đứng dậy đi luôn.

Sợ lại xảy ra chuyện nên Nghê Sơ không dám đi taxi nữa, cô dứt khoát đi bộ đến ga tàu điện ngầm để về Sở. Trên tàu không quá đông nhưng cô vẫn không có chỗ ngồi, đành phải đứng dựa vào cửa. Việc dừng lại khi đến ga khiến thân tàu hơi lắc lư, cô đứng không vững, suýt nữa ngã nhào.

“Cẩn thận.” Cô được ai đó đỡ từ phía sau.

Nghê Sơ chỉ quay đầu nói cảm ơn, cũng không quan sát kỹ người ấy. Cô vươn tay bám vào cột, nhắm mắt lại.

Nghê Sơ đã đỡ hơn trước rất nhiều, so với lúc đầu vầng mắt hoa, hiện giờ cô đã có thể đi lại bình thường.

Ga tiếp theo là điểm đến. Trong lòng Nghê Sơ vẫn lo cho Úc Phi, cậu ta đã bị Trình Trình đưa về Sở Cảnh sát, cả Ninh Chỉ Bắc cũng đi cùng.

Cô sợ Úc Phi sẽ làm chuyện gì đó điên rồ.

Dường như sợ Nghê Sơ lại ngã một lần nữa, người đàn ông ban nãy giờ sẵn tay che chắn hai bên người cô. Đến tận khi Nghê Sơ xuống tàu, ánh mắt người đó vẫn không ngừng dõi theo bóng lưng cô.

Là người phụ nữ này sao?

...

Nhà kho mà Ninh Chỉ Bắc và Trình Trinh từng đến giờ đã trở thành hiện trường vụ án, bị giăng dây phong tỏa, Lâm Thiếu Hoa và Từ Đại Dương đều có mặt tại đây. Cuối cùng cũng tìm được hiện trường gây án, dường như tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Họ từng cho rằng vụ án này đã đi vào ngõ cụt. Cấp trên gây áp lực bởi gia đình Ninh Hiểu Duy cũng có chút thế lực. Nghe nói đôi nam nữ đến Sở ngày hôm ấy chính là người nhà Ninh Hiểu Duy, nếu hai người đó có chức trách trong ngành thì quả thực không dễ giải quyết.

Ninh Thế Nhân không biết nạn nhân Hiểu Duy có phải người nhà họ Ninh hay không, nhưng cô có thể mượn thân phận của cô gái này để che giấu thân phận thật sự của mình. Ninh Chỉ Bắc không muốn liên quan gì đến họ, nên làm vậy là hợp lý.

Trình Trinh không đến hiện trường. Với anh bây giờ, việc có đến hiện trường hay không cũng không còn nghĩa lý gì nữa, điều quan trọng nhất là Úc Phi hiện đã đang ngồi trước mặt anh.

Càng ít người gặp Úc Phi càng tốt, vậy nên để những người khác đến hiện trường lại có lợi. Tuy nhiên, cái tên Úc Phi đang ngồi đây có phải quá trầm lặng không? Không phản kháng, không căng thẳng, ung dung đến nỗi khiến Trình Trinh muốn quát lên thật to. Cậu ta thực sự không sợ chút nào sao?

“Đã rất lâu rồi tôi không đến Sở Cảnh sát, nơi này đã khang trang hơn nhiều.” Cậu ta mỉm cười: “Không rót cho tôi cốc nước uống sao?”

Trình Trinh nhìn những vết bầm xanh tím trên mặt Úc Phi, hần học đáp nhát gừng: “Không rót.”

Úc Phi cũng chẳng để tâm, cậu ta còn không hiểu đám cảnh sát này sao? Sau khi tìm được đáp án mà họ tự cho là đúng, họ sẽ chẳng còn nghe lọt tai bất cứ điều gì, chỉ biết vu oan giá họa, dùng đủ mọi cách để tra tấn cậu ta.

Nhưng, cậu ta đã không còn sợ nữa. Sẽ không bao giờ sợ nữa.

“Nước trắng.” Ninh Chỉ Bắc cầm cốc nước đi vào, nhẹ nhàng đặt trước mặt Úc Phi: “Chúng tôi không mời cà phê.”

Úc Phi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy vừa hay nhìn thẳng vào đôi đồng tử màu hổ phách của anh. Không ai có ý định nhượng bộ.

“Chỉ Bắc...”

“Trình Trinh, cậu ra ngoài trước đi.” Ninh Chỉ Bắc đột nhiên nói.

Trình Trinh nhìn Ninh Chỉ Bắc với vẻ khó tin: “Cậu làm gì vậy? Qua cầu rút ván hả?”

“Ra ngoài đi.” Ninh Chỉ Bắc nhắc lại một lần nữa.

Trình Trinh đẩy mạnh ghế ra, lại tức tối đập thêm một phát làm chiếc ghế văng đi.

Ninh Chỉ Bắc nhìn bóng lưng Trình Trinh bước ra ngoài, nhắm mắt lại.

“Anh như vậy là không được.” Úc Phi dựa vào lưng ghế, nụ cười trẻ thơ lại xuất hiện trên khuôn mặt đẹp đẽ: “Làm thế là có lỗi với bạn anh đấy.”

Ninh Chỉ Bắc không để ý đến cậu ta mà nhìn về phía camera giám sát trong góc, nói với vẻ vô cảm: “Tắt đi.”

Trình Trinh vừa ngồi xuống ghế ở bên ngoài, thầm nghĩ: Sao chuyện gì người này cũng đoán được vậy, có chùa cho ai một con đường sống không?

“Anh muốn nói chuyện gì với tôi?” Úc Phi hỏi thẳng.

Ninh Chỉ Bắc dựng chiếc ghế vừa bị đá văng lên nhưng không ngồi xuống mà đứng đối diện Úc Phi, nhìn cậu ta từ trên cao xuống, khóe miệng anh hơi cong lên: “Hay là nói xem đây là đâu đi.”

Đồng tử Úc Phi co lại trông thấy rõ, nụ cười cũng dần vụt tắt, nhưng nhanh chóng khôi phục lại như cũ: “Anh cảnh sát đang nói gì lạ vậy? Đây là đâu ư, tất nhiên là Sở Cảnh sát rồi, chuyện này chẳng phải anh biết rõ hơn tôi sao?”

Đủ rồi. Ninh Chỉ Bắc nghĩ.

Khi nói câu này, anh không hề rời mắt khỏi khuôn mặt Úc Phi, anh để ý từng biểu cảm nhỏ nhất của cậu ta, kể cả sự thất

thần thoáng qua trong giây lát.

Như vậy đã đủ để chứng minh Úc Phi có mối liên quan nhất định với thế giới này. Vậy Nghê Sơ, người mà cậu ta vô cùng cố chấp để tâm, có phải cũng có mối liên hệ nào đó không?

Ninh Chỉ Bắc thở dài một hơi. Anh chợt cảm thấy thất vọng. Bản thân anh đã từng nghĩ đến mọi kết quả, nhưng dường như chỉ riêng khả năng này lại chưa từng nghĩ tới.

Nếu như Nghê Sơ và anh đến từ cùng một thế giới, vậy mọi chuyện sẽ trở nên như thế nào?

Nghê Sơ không bất ngờ xuất hiện trước mắt anh, cô là một người tồn tại ở chính thế giới này. Khi anh tiếp xúc với họ, cô vốn đã tồn tại ở đó, không hề có chút đột ngột hay bất thường. Nhưng...

Ninh Chỉ Bắc bỗng sững người, trên khuôn mặt anh xuất hiện một biểu cảm chưa từng có, vừa thoáng kinh ngạc, lại có chút mừng rỡ, anh cứ thế ngây người ra.

Sau đó, anh lại bật cười. Có lẽ, thực sự là như vậy.

“Anh đang nhìn gì vậy?”

Trình Trình nhìn màn hình, hơi thất thần. Kể từ ngày quen Ninh Chỉ Bắc, Trình Trình chưa từng thấy bạn mình cười như vậy. Một khoảnh khắc phân tâm khiến anh không nghe thấy tiếng bước chân, cho đến khi giọng nói vang lên từ sau lưng, anh mới giật nảy mình, suýt nữa hét lên.

Anh cho rằng Ninh Chỉ Bắc biết vẫn còn sót lại một camera theo dõi nên ra ngoài tìm anh tính sổ, nhưng hóa ra, người đến

lại là Nghê Sơ.

Nghê Sơ ư?

Trình Trinh cuống quýt đứng bật dậy, che trước màn hình.

“Ha ha, Nghê Sơ, cô tỉnh rồi hả, sao không ngủ thêm lúc nữa!” Cuối cùng Trình Trinh cũng hiểu tại sao Ninh Chỉ Bắc lại muốn đuổi anh ra ngoài, có lẽ Ninh Chỉ Bắc biết Nghê Sơ nhất định sẽ đến nên mượn tay anh để chặn cô lại.

Nghê Sơ không có thời gian để bông đùa với Trình Trinh, cô hỏi thẳng: “Úc Phi ở đâu?”

Trình Trinh lắc đầu tỏ vẻ khó hiểu: “Tôi không biết cô đang nói gì!”

“Vậy tôi nói lại một lần nữa.” Nghê Sơ tóm lấy cổ áo Trình Trinh, trong mắt chỉ có sự lạnh nhạt đến cùng cực: “Úc Phi, cậu ta ở đâu?”

Lúc này Trình Trinh mới phát hiện, thì ra mắt của Nghê Sơ màu đen tuyền, rất giống... Úc Phi.

Không cần nghe câu trả lời của Trình Trinh nữa, vì Nghê Sơ đã nhìn thấy khung cảnh trên màn hình hiển thị phía sau rồi. Úc Phi và Ninh Chỉ Bắc đang ở cùng nhau. Nghê Sơ quay người đi vào không chút do dự.

Trình Trinh nhìn bóng lưng cô, dần chau mày lại. Anh thầm nghĩ, lẽ nào Nghê Sơ và Úc Phi có quan hệ gì? Và nguyên nhân khiến Ninh Chỉ Bắc không để mình dính dáng đến chuyện này là vì cậu ta đã biết trước điều đó?

Ninh Chỉ Bắc muốn bảo vệ Nghê Sơ.

...

“Anh cười cái gì thế?” Úc Phi hỏi. Đối diện với Ninh Chỉ Bắc, cậu ta luôn cảm thấy bản thân mình bị nhìn thấu, vô cùng khó chịu.

Ninh Chỉ Bắc lắc đầu không trả lời, cũng có lẽ là chưa kịp trả lời, vì cánh cửa đã bật mở. Nghê Sơ đứng ở cửa nhìn hai người một lúc rồi mới đi vào.

Gặp được Nghê Sơ lúc này, tâm trạng Ninh Chỉ Bắc có chút mâu thuẫn. Tuy không loại trừ khả năng Nghê Sơ là người thân của Úc Phi, nhưng trực giác mách bảo anh không phải như vậy. Ban đầu, dường như Nghê Sơ không hề quen Úc Phi. Tuy cô đã sớm biết đến sự tồn tại của cậu ta, nhưng lại không hề biết diện mạo của cậu ta như thế nào? Giả thiết này quả thật quá khiên cưỡng.

Ngược lại, Úc Phi nhìn thấy Nghê Sơ thì rất vui mừng, phấn khích đến mức đứng bật dậy. Cậu ta cười tươi, đôi mắt sáng hẳn lên: “Nghê Sơ, chị đến đón tôi đúng không!”

Nghê Sơ mím môi. Sự im lặng của cô tuy rất ngắn ngủi, nhưng lại khiến Úc Phi cảm nhận được sự bất an.

“Thì ra không phải sao?”

“Không, ban đầu là vậy.” Nghê Sơ chậm rãi lên tiếng: “Nhưng trước khi đến đây, tôi đã đi xem hai nạn nhân kia.”

“Chuyện này liên quan gì đến tôi?” Úc Phi hồ hững nói: “Hai người chết thôi mà, sao có thể so được với tôi?”

“Tại sao không so được?” Nghê Sơ hỏi ngược lại: “Tôi đổi ý rồi,

Úc Phi, cậu sẽ không rời khỏi đây được đâu, cậu phải trả một cái giá tương xứng cho những chuyện sai trái mà cậu đã làm.”

Úc Phi sững người trong giây lát rồi cười rộ lên. Nụ cười ấy thật sự rất thoải mái, miệng cậu ta há to, cổ rạn cười như sắp đứt hơi đến mức trào cả nước mắt.

CHƯƠNG

18

“Suy - cho - cùng...” Úc Phi đứng phắt dậy, lớn tiếng gằn từng chữ một: “Chị vẫn không tin tưởng tôi!”

Rõ ràng cậu ta đang đay nghiến Nghê Sơ. Người làm sai không phải cậu ta, nhưng cô luôn đối xử với cậu ta như vậy, lẽ nào cô không đáng trách sao?

Trước lời trách móc này, Ninh Chỉ Bắc chau mày. Vì sao Nghê Sơ phải tin Úc Phi chứ?

Sau đó, Nghê Sơ làm một hành động đến Ninh Chỉ Bắc cũng không tài nào ngờ được. Tốc độ của cô không quá nhanh, nhưng quả thực cô đã đi về phía trước, giơ tay lên, giáng một cú tát vào mặt Úc Phi.

Bốp! Âm thanh giòn giã vang lên.

“Trước khi tin người khác, tôi phải tin bản thân mình trước.” Nghê Sơ thản nhiên nói: “Tôi không nhớ đã từng dạy cậu trở nên ngây thơ như vậy. Úc Phi, những thứ mà cậu cho là đúng chỉ hoàn toàn dựa trên tiêu chuẩn phán xét của riêng cậu, chứ không phải của tôi!”

Úc Phi ôm lấy má, sững sờ khó tin, Nghê Sơ... đánh cậu ta sao?

“Cậu đã dẫn dắt người khác, như vậy là sai trái! Trên thế giới này, không phải mình đích thân làm thì mới gọi là việc làm sai trái.” Nghe Sơ cười gằn một tiếng, càng giống như đang chế giễu: “Sao cậu vẫn cứ như một đứa trẻ vậy?”

Không, nói đúng hơn là giống như một người chỉ đắm chìm trong quá khứ. Quá khứ của cậu ta là do Nghe Sơ tạo ra.

Sắc mặt Úc Phi trở nên u ám, cậu ta nghiêng răng, một lúc lâu sau mới lên tiếng đáp trả: “Chị nói đúng, không có ai, không có ai từng dạy tôi làm thế nào để có thể trở thành một con người chân chính!”

Trong lòng Nghe Sơ bỗng trào dâng một cảm giác bi thương khó gọi tên, cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt chất chứa thù hận của Úc Phi, thoáng ngỡ ngàng.

Đây quả thực là đáng vẽ mà cô thích, đôi mắt Úc Phi giống cô, trông vô cùng gần gũi, hết như đứa em ruột của cô vậy. Từ nhỏ cô chỉ có một mình, nên lúc nào cũng muốn có anh chị em để bầu bạn, cô đã luôn hy vọng rằng, những người thân thiết sẽ mãi luôn ngây thơ như trẻ nhỏ.

Bởi vậy, ban đầu Úc Phi chính là những gì cô mong mỏi, ngay cả khi bị cùm trong lao ngục vẫn có thể nuôi hy vọng, mỉm cười đón nhận tất cả. Nhưng thời gian dần trôi đi, người đã cùng cô trải qua mọi thăng trầm cuộc sống lại ngày càng khác xa với tưởng tượng của cô. Bởi vì con người rất dễ thay đổi, không một ai có thể mãi mãi giữ vững hoài bão thưở ban sơ của mình cho đến mãi về sau.

“Cậu sai rồi.” Nghe Sơ nói: “Tôi đã từng dạy cậu, tôi từng dạy

cậu thế nào là đúng, thế nào là sai, cũng từng dạy cậu không được làm chuyện tội lỗi.”

Cô đã đến với thế giới này từ khi nào nhỉ? Khoảnh khắc cuộc sống thường ngày của cô thay đổi là lúc nào? Nghê Sơ hồi tưởng trong giây lát, chính khi Ninh Chỉ Bắc đến, dường như đó là một bước ngoặt mở ra cánh cửa bi kịch của cuộc đời cô.

Cũng chính từ lúc ấy, tại hiện trường của bất kì vụ án nào cũng đều có bóng dáng hoa tường vi, tường vi đỏ rồi tường vi trắng. Úc Phi cũng không hề có chấp niệm với một màu sắc cụ thể nào, như thể chỉ cần bản thân thích là được. Cậu ta bốc đồng đến nỗi khiến người ta giận dữ.

Nghê Sơ cũng thực sự tức giận. Vậy là, từ trước đến nay, cậu ta đã làm nhiều chuyện sai trái như thế sao?

Sự kết thúc của sinh mệnh không phải là oán hận, mà là luyến tiếc. Bất kể vì lý do gì cũng không được ích kỷ quyết định sinh mệnh của người khác.

Úc Phi muốn nói nhưng không biết nên nói gì, người duy nhất cậu ta lựa chọn để tin tưởng giờ đây lại đang nói những lời tổn thương cậu ta. Quan trọng nhất là, chẳng phải mọi vận mệnh của cậu ta đều do Nghê Sơ sắp đặt sao?

Nhất thời, bầu không khí trở lên im lặng đến ngột ngạt, Ninh Chỉ Bắc đứng bên cạnh như người ngoài cuộc, quan sát cuộc đối đầu giữa hai người.

Trên thực tế, anh chỉ là một khán giả, anh có muốn cũng không thể tham gia vào câu chuyện của họ. Tất nhiên, anh cũng chưa từng nghĩ sẽ làm điều đó.

Trình Trinh đứng bên ngoài gõ cửa: “Chỉ Bắc, Tiểu Nguyên đến rồi.”

Chỉ một câu như vậy, Trình Trinh đã phá vỡ bầu không khí ngưng ngùn này. Nghê Sơ quệt tay qua má như muốn lau đi thứ gì đó, nhưng thực ra trên mặt cô không có gì cả. Cô quay người rời đi không chút do dự.

Không nói phải giữ Úc Phi lại, cũng không nói muốn đưa Úc Phi đi, cứ rời đi như thể cô chưa từng đến đây vậy.

Ninh Chỉ Bắc khẽ gật đầu tỏ ý đã biết, sau đó nói với Úc Phi: “Tạm thời cậu cứ ở lại đây trước đã, có gì tôi sẽ đến tìm cậu sau.”

“Tôi chỉ đang phối hợp điều tra, tôi không làm gì sai.” Úc Phi lạnh lùng lên tiếng: “Vậy nên anh cảnh sát, nếu không có chứng cứ xác thực thì anh không thể giữ tôi ở Sở Cảnh sát được.”

Ninh Chỉ Bắc để ý thấy rằng, đến tận lúc này, Úc Phi vẫn luôn nói mình không làm gì sai, chứ không phải không phạm tội. Trong tâm tưởng, dường như cậu ta không hề có chút khái niệm gì về pháp luật.

“Kể cả như thế, tôi nghĩ tôi vẫn có quyền giữ cậu trong khoảng 24 giờ để phối hợp.” Ninh Chỉ Bắc nói rồi cũng đi ra ngoài.

Trình Trinh nhìn cốc nước trên bàn, hơi mỉm cười: “Uống hết thì nói với tôi một tiếng, tôi rót thêm cho cậu.” Dứt lời, anh đóng sầm cửa, ngăn lại hết những lời Úc Phi muốn nói.

Ngay sau đó, Trình Trinh liền nghe thấy tiếng đập đồ, anh hơi nhếch môi: “Cũng nóng tính quá nhỉ, thế sao cậu ta lại đồng

ý theo chúng ta đến đây?”

Ninh Chỉ Bắc lạnh mặt bước ra ngoài, cũng không thêm để ý Trình Trình đang lải nhải đằng sau.

Có lẽ... Úc Phi không bao giờ ngờ đến cái tát kia. Đến anh cũng cho rằng, Nghê Sơ sẽ yêu cầu thả Úc Phi ra rồi đưa cậu ta đi. Nhưng cuối cùng, cô đã làm một việc nằm ngoài dự đoán.

Ninh Chỉ Bắc rảo bước đi đến sau lưng Nghê Sơ, giơ tay kéo cô lại: “Đi chậm thôi.”

Nghê Sơ khẽ giật mình, sau đó bật cười tự giễu: “Xấu hổ với anh quá.”

“Ý anh là em vẫn chưa khỏe hẳn, đi chậm thôi.”

Nghe được những lời này, Nghê Sơ hơi ngỡ ngàng...

Ninh Chỉ Bắc vỗ đầu cô: “Cảm thấy không ổn thì nhất định phải nói với anh, bây giờ thì vào phòng làm việc của anh đợi đi.”

“Hả?” Nghê Sơ không hiểu.

Giây tiếp theo, tay cô đã nằm gọn trong tay Ninh Chỉ Bắc, anh dắt cô tiến về phía trước: “Anh nói đến phòng làm việc của anh.”

Nghê Sơ cứ thế ngơ ngác đi theo anh, những nỗi bực bội và bất an còn dậy sóng ban nãy lúc này đang dần lắng xuống từng chút một. Dù thế nào đi chăng nữa, ít nhất giờ đây vẫn còn có người trấn an cô.

Dỗ dành vụng về thế này, đúng là khiến người ta... không kì được mà muốn nhoẻn miệng cười.

“Ồngốc.” Cô nhỏ giọng lẩm bẩm, khóe môi hơi cong lên. Ninh Chỉ Bắc cũng cười theo.

Trong phòng làm việc của anh có ghế sofa, nếu Nghê Sơ không muốn đến bệnh viện thì vẫn có thể nằm trên ghế nghỉ ngơi, anh cũng có thể dễ dàng ngắm nhìn khuôn mặt cô khi say ngủ.

Vừa mở cửa phòng làm việc, anh đã nhìn thấy Phong Nguyên đang ngồi xõm, dẫm cả giày lên sofa, say sưa ôm lấy máy chơi game của mình.

Ninh Chỉ Bắc lạnh mặt bước vào, giơ chân đạp vào mông cậu ta: “Đi xuống!”

Phong Nguyên bỏ nhào về phía trước, suýt chút nữa ngã lăn ra đất, may cậu ta chống tay kịp.

“Hu hu, em vừa nhận được điện thoại là chạy đến đây ngay đây!” Phong Nguyên phui mông: “Ninh Chỉ Bắc, anh lật mặt cũng nhanh quá đấy.”

“Cậu có thể đến đây trong vòng vài tiếng đồng hồ, chúng tớ vốn đã ở gần đây rồi, có cần tôi đoán thử xem là ai bảo cậu đến không?” Ninh Chỉ Bắc nhìn cậu ta: “Tôi còn tưởng ít nhất cũng có cậu là người của tôi cơ đấy!”

Phong Nguyên tức thì câm nín, nhìn Ninh Chỉ Bắc với vẻ đuối lý, nhưng cậu ta không dám nhìn lâu vào mắt anh nên bèn cuống quýt nhìn sang chỗ khác.

“Em cũng không cố ý mà... Thật đấy... Anh biết mà, em muốn tự do.” Phong Nguyên trề môi: “Nhưng anh lại không chịu giúp em...” Cậu ta thực sự rất áy náy.

“Không phải không chịu giúp.” Ninh Chỉ Bắc chau mày: “Ít

nhất chúng ta phải học được cách tự thân vận động, thay vì cứ ỷ lại cầu cạnh người khác.”

Phong Nguyên gật đầu, dáng vẻ lúc này thực sự giống một đứa trẻ mắc lỗi.

“Có việc cần nhờ cậu giúp.” Ninh Chỉ Bắc kéo Nghê Sơ đến, ấn cô xuống ghế sofa: “Ngồi đây nghỉ ngơi một lát, anh thu xếp ổn thỏa rồi đưa em về.”

Nghê Sơ khẽ gật đầu.

“Cậu lại đây.” Ninh Chỉ Bắc liếc nhìn Phong Nguyên, lấy một chiếc máy tính xách tay từ ngăn bàn làm việc của mình: “Tôi cần toàn bộ những dữ liệu trong này, cậu khôi phục lại đi.”

Phong Nguyên bỗng kêu lên ai oán: “Anh coi em là lao động khổ sai hả?”

“Không phải sao? Còn nữa, tốt nhất là cố gắng hoàn thành những việc này càng sớm càng tốt, bởi vì tôi còn phải trả máy tính cho người ta.”

Ninh Chỉ Bắc nói xong, lại dặn dò một số việc khác, thấy Nghê Sơ đang uể oải ngồi trên ghế, anh cũng không còn tâm trạng tiếp tục nữa.

“Tôi về trước đây, cậu tự liệu mà làm đi.”

Phong Nguyên lập tức hỏi: “Em phải về cùng anh mà, chẳng phải em ở nhà anh sao?”

“Đến nhà Trình Trinh đi.” Ninh Chỉ Bắc nói vô cùng nghiêm túc: “Nhà tôi bây giờ không tiện để cậu đến tá túc nữa.”

Không tiện? Phong Nguyên chớp chớp mắt, nhìn Ninh Chỉ

Bắc kéo Nghê Sơ dậy, tay nắm tay đi ra ngoài. Chưa dừng lại ở đó, hình như Nghê Sơ đang bị cảm, Ninh Chỉ Bắc còn vô cùng dịu dàng hỏi một câu: “Có cần anh công không?”

“Anh ấy đang nói cái quái gì đấy?” Phong Nguyên trợn trừng mắt, miệng lẩm bẩm: “Đây nhất định là Chỉ Bắc giả rồi...”

Công khai thể hiện tình cảm sao? ...

Nghê Sơ về nhà ngủ một giấc ngon lành. Khác với Ninh Chỉ Bắc uể oải suốt cả một tuần cứ như mắc bệnh nghiêm trọng lúc trước, cô chỉ cần ngủ thật ngon, tỉnh dậy tắm nước nóng là ngay lập tức trở lại trạng thái bình thường, thậm chí còn sung sức hơn trước.

Ninh Chỉ Bắc ở trong phòng sách, Nghê Sơ vừa lau tóc vừa đi vào, thấy anh đang chăm chú đọc sách thì buột miệng hỏi: “Anh đang đọc gì vậy?”

“Quyển sách em cho anh mượn đấy.” Ninh Chỉ Bắc giơ bìa sách lên, là “Nguồn gốc tội lỗi”.

Tay Nghê Sơ khựng lại, cô có chút hoang mang: “Sao... sao anh lại nhớ đến quyển sách này?”

“Tiện tay lấy thôi.” Ninh Chỉ Bắc nói: “Có nhiều tình tiết anh quên rồi, bây giờ đọc lại một lần nữa, vẫn thấy hay.”

Nghê Sơ hoảng hốt, nghe anh nói vậy vẫn không kìm được mà khẽ cong khóe miệng, cô thầm nghĩ, quả thật anh không hề xem thử tác giả là ai.

Ninh Chỉ Bắc nói tiếp: “Chỉ là hơi vớ vẩn.”

Nghê Sơ không biết nói gì hơn...

CHƯƠNG 19

Nghê Sơ phát hiện, cái tên Ninh Chỉ Bắc này đúng là biết gây thù chuốc oán. Lúc im lặng khiến bầu không khí trở nên đáng sợ, lúc lên tiếng lại làm người ta tức đến không thở nổi. Muốn khen ngợi hay chê bai, nói hết trong một câu không được sao?

Nghê Sơ nheo mắt bĩu môi, cũng không nói gì, chỉ hậm hực nhìn anh.

Ninh Chỉ Bắc vẫn điềm nhiên như không.

Cô khẽ giậm chân, đồng thời ho khan vài tiếng.

Ninh Chỉ Bắc vẫn lặng thinh, còn lật sang trang sách tiếp theo.

Nghê Sơ cụt hứng, Từ Trạch Nhã nói đúng, đàn ông đều rảnh rồi sinh nông nổi, không dạy dỗ cẩn thận thể nào cũng sẽ lên nóc nhà lật ngói².

² Câu đầy đủ là “Ba ngày không đánh lên phòng bóc ngói”. Câu nói này dùng để chỉ những đứa trẻ nghịch ngợm, cũng dùng ám chỉ những lỗi nhỏ nếu không được sửa chữa kịp thời, để tích lũy qua thời gian sẽ gây nên hậu quả không thể tưởng tượng được.

Tuy nhiên, muốn dạy dỗ Ninh Chỉ Bắc một trận cũng không

mấy khả thi.

Vậy nên Nghê Sơ đành thở dài, hơi cúi đầu xuống, dường như vô cùng thất vọng, bước chân đi ra ngoài cũng nặng nề hơn.

Cuối cùng Ninh Chỉ Bắc cũng đặt quyển sách xuống, khoe môi khẽ nhếch lên, mắt nhìn theo bóng lưng ử rữ kia, đưa tay kéo cô vào lòng. Nghê Sơ đứng không vững, ngã ngồi xuống chân anh, sau đó vô thức giãy giụa: “Anh làm gì vậy?”

Hơi thở như ngay sát bên tai, anh nhẹ nhàng phả từng luồng hơi ấm vào má Nghê Sơ, khiến mặt cô lập tức đỏ ửng. Cô của trước đây không dễ xấu hổ đến vậy.

Ninh Chỉ Bắc chỉ vùi mặt vào hõm vai cô, rồi không làm gì thêm nữa.

Thực ra anh rất mệt, một mình gồng gượng lại càng mệt hơn, nhưng khi có hai người, anh nhận ra dường như sự mệt mỏi càng tăng gấp bội. Nguồn cơn của cảm giác này đến từ sự thiếu tin tưởng đối với bản thân. Ninh Chỉ Bắc hiểu rõ lý do của sự không tin tưởng ấy, nhưng lại không muốn nghĩ đến tận cùng.

Rất hiếm khi anh hồ đồ, có những chuyện một khi nghĩ thông suốt thì sẽ phải trả một cái giá nào đó.

Dường như Nghê Sơ cũng cảm nhận được sự mệt mỏi của anh, ý định giận dỗi cũng dần tan biến. Cô đặt tay lên mu bàn tay anh, dịu dàng nói: “Em không giận đâu, chỉ đùa anh chút thôi.”

“Anh biết.” Ninh Chỉ Bắc khẽ hôn lên gáy cô, Nghê Sơ hơi nhột bèn tránh đi, khiến anh lại càng phải ôm chặt hơn: “Đừng nhúc nhích.”

Nghê Sơ: Sao lại đừng động đây chứ!

Trong buổi sáng đầy cảm xúc ấy, điều cuối cùng mà Nghê Sơ nghe thấy chính là tiếng thở dài của Ninh Chỉ Bắc.

“Anh phải làm gì với em đây...”

Âm thanh nhẹ đến mức dường như sắp hòa chung vào làn gió, nhưng Nghê Sơ vẫn nghe thấy vô cùng rõ ràng.

Lúc gặp Úc Phi, Nghê Sơ không chút kiêng dè, nổi giận thì liền nói ra.. Cô không muốn nhìn thấy một Úc Phi giống như thế, đáng vẻ vô tội của cậu ta luôn khiến cô nhớ đến thi thể của những nạn nhân đang nằm trong phòng khám nghiệm tử thi. Sau khi họ chết, Nghê Sơ làm khám nghiệm tử thi cho từng người một, giống như một vòng tuần hoàn luân quần. Úc Phi liên tục phạm sai lầm, sau đó Nghê Sơ lại không ngừng sám hối trước những nạn nhân.

Cô là một người có quan niệm đạo đức rất rõ ràng, tuyệt đối sẽ không vì làm công việc bác sĩ pháp y nhiều năm mà trở nên chai lì cảm xúc.

Cho nên, cô nói gì làm gì, sao một người thông minh như Ninh Chỉ Bắc có thể không biết? Nếu anh đã biết, tại sao vẫn chưa hỏi cô? Chỉ có một cách giải thích, đó là Ninh Chỉ Bắc có suy nghĩ của riêng mình, một khi anh đã nghĩ thông suốt, tìm ra được lối thoát, tất cả mọi chuyện đều sẽ qua. Anh chính là người như vậy, có thể dựa vào năng lực của mình để xử lý mọi việc.

Nghê Sơ rất ngưỡng mộ điều đó. Cô không có khả năng giống anh, cô không biết làm thế nào để rời khỏi thế giới này, cũng

không biết làm thế nào để đối phó với Úc Phi.

...

Úc Phi chỉ bị tạm giam 24 tiếng. Cậu ta tình cờ đi ngang qua, sau đó nhìn thấy nhà xưởng kia, và đến báo cảnh sát. Cảnh sát chỉ có thể yêu cầu cậu ta phối hợp điều tra, không có gì để tạm giữ hình sự được. Không thể, bởi vì Úc Phi không có tội.

Quả là một chuyện khiến người ta bất lực và sợ hãi.

Nhưng Úc Phi bị đưa về vì lý do gì, ngoại trừ mấy người Ninh Chỉ Bắc, những người khác trong Sở đều không biết. Họ ngẫm hiểu và chọn cách bao che, cho đến khi Tần An nhìn thấy Úc Phi thì cô không khỏi sửng sốt trong giây lát.

Cô cảm giác đã từng gặp người này ở đâu đó, có lẽ dáng vẻ dịu dàng cùng nụ cười tươi tắn ấy là một điều đẹp dễ mà khi gặp một lần rồi người ta sẽ không thể nào quên.

Nhưng Tần An không còn nhớ nữa. Trong sâu thẳm ký ức, sự sống sót trong khoảnh khắc kia đã trở thành bong bóng xà phòng, dần tan vào không khí.

“Anh này... hình như mình đã gặp ở đâu rồi thì phải.” Cô lẩm bẩm, vừa hay bị Trình Trinh nghe thấy.

“Em lại nghe ngóng được gì rồi?” Trình Trinh hỏi với vẻ cợt nhả.

Tần An gãi đầu: “Em không nhớ lắm, nhưng người này rất đẹp trai, gặp một lần thì khó mà quên được.”

“Tiểu An, kể cả em có từng gặp ở đâu đó rồi thì cũng hãy ngoan ngoãn quên đi cho anh.” Trình Trinh vỗ nhẹ đầu cô: “Đi

đi, con nhóc này.”

Tần An không vui, tại sao ai cũng coi cô là con nhóc? Không phải cô đã trưởng thành từ lâu rồi sao?

...

Khi Úc Phi được thả đi, ánh mắt cậu ta nhìn Trình Trinh có gì đó kỳ lạ. Đó không phải là ánh mắt bình thường, trong đôi mắt đen láy kia như chất chứa đầy thù hận, nhưng khi nhìn kỹ, cậu ta lại đang nở nụ cười.

Một người có thể che giấu cảm xúc của mình đến mức độ này, hơn nữa còn đang ở một độ tuổi trẻ trung như vậy, rõ ràng không hề đơn giản.

“Tạm biệt nhé cảnh sát Trình.” Úc Phi cười, vẫy tay với Trình Trinh đang đưa cậu ta ra ngoài, rồi nói về sâu xa: “Sau này chúng ta sẽ còn gặp lại, giúp tôi chuyển lời hỏi thăm đến mấy người Nghê Sơ nhé.”

...

Đêm qua Trình Trinh không về nhà mà ở bên ngoài trông chừng Úc Phi. Phòng tạm giam không có điều hòa, Úc Phi lại ngồi một mình trong đó suốt đêm, không hề động dậy, cũng cực kỳ bình tĩnh. Vô cảm như quái vật.

Sáng sớm, phòng làm việc của Ninh Chỉ Bắc đã bị Trình Trinh và Phong Nguyên “chiếm dụng”, một người nằm trên sofa ngủ bù, một người ngồi xổm trên nền đất, đeo tai nghe chơi điện tử, dù hai quầng mắt đã thâm đen nhưng cậu ta vẫn chơi say sưa.

Ninh Chỉ Bắc đi vào, nhìn thấy cảnh tượng này, chỉ còn biết thở dài ngao ngán. Thế nhưng sau khi trải qua một đêm ngột ngạt, nhìn thấy hai người họ vô tư như vậy, anh cảm thấy mọi khó khăn đều không còn là vấn đề nữa.

Tuy vậy Ninh Chỉ Bắc vẫn hỏi: “Hai người bị sao vậy? Từ khi nào mà phòng làm việc của tôi lại trở thành phòng nghỉ ngơi của các cậu thế?”

Trình Trinh hé mắt ra nói: “Cậu có tư cách gì mà nói những lời này với người đã vất vả cả đêm hả?”

Ninh Chỉ Bắc không đáp lại, chỉ ném áo khoác của mình lên người Trình Trinh, sau đó đá Phong Nguyên vài cái: “Thành quả lao động cả đêm của cậu đâu? Giờ có thể báo cáo với tôi được rồi đấy.”

“Bên kia kìa, tất cả dữ liệu đều đã được khôi phục rồi, quá đơn giản, em chỉ cần một lúc là xử lý xong xuôi. Có thể khẳng định một điều, chắc chắn có người cố ý muốn hủy hết dữ liệu trong chiếc máy tính đấy.”

Điều này đồng nghĩa với việc, trước đó đã từng có người động vào chiếc máy tính này. Đây là máy tính của Ninh Hiểu Duy được nhóm của Tần An mang về từ kí túc xá của cô ấy, như vậy, người có thể động đến chiếc máy tính này chắc chắn là một người quen của nạn nhân, ít nhất là người có thể ra vào kí túc xá của Ninh Hiểu Duy.

“Nếu thế thì phạm vi đã có thể được thu hẹp lại.” Ninh Chỉ Bắc nói: “Cậu tìm được gì trong máy tính?”

Phong Nguyên đứng dậy xuất dữ liệu ra cho anh: “Mà anh Chỉ

Bắc này, sao anh không cùng xem những thứ này với những người khác, cứ thích hưởng thụ mạnh mỗi một mình là không hay đâu.”

Mọi người đều biết Ninh Chỉ Bắc không thích qua lại với các thành viên khác trong đội. Một mặt, anh muốn hạn chế tiếp xúc, tránh để người khác xen vào chuyện riêng của mình. Mặt khác, anh không có thời gian để chờ được đến lúc tất cả mọi người cùng nghỉ ra xem trong những chuyện này rốt cuộc có những vướng mắc gì. Để có thể tiết kiệm được chút thời gian, chẳng thà mọi người đợi anh nghỉ ra rồi giải thích cho họ còn hơn.

Anh tự mãn như vậy, người khác có thể không biết, nhưng chắc chắn Trình Trinh biết rất rõ. Cũng giống như chuyện của Úc Phi vậy, Trình Trinh rõ ràng đã lần ra được manh mối, nhưng Ninh Chỉ Bắc mãi không chịu tiết lộ cho anh. Trình Trinh vô cùng phiền não, nhưng cũng không thể làm gì khác.

Sao một người có tính khí ngang ngược như thế này lại có thể là bạn của anh được chứ? Trình Trinh thầm thở dài, kéo cao áo lên, tiếp tục giấc ngủ của mình.

“Em thấy người này thường xuyên lướt web trên diễn đàn, nhưng phần lớn là diễn đàn mạng về tiểu thuyết.” Tay Phong Nguyên lướt nhanh trên bàn phím: “Người mà anh bảo em điều tra này là ai thế, sao lại còn viết tiểu thuyết mạng... Nhưng mà cũng hay đấy.”

“Cậu đọc rồi sao?” Ninh Chỉ Bắc chưa từng đọc tiểu thuyết mạng. Anh không thích thể loại này, đối với anh, chúng thiếu

cơ sở thực tế, chỉ toàn là suy nghĩ chủ quan của tác giả. Tuy vậy, tư tưởng của anh không nhằm vào cá nhân cụ thể, đối với những tác phẩm kinh điển của thế giới, anh vẫn giữ quan điểm như vậy. Bởi thế, phần lớn sách của anh đều thuộc thể loại khoa học và học thuật, nhưng nếu cần phải đọc tiểu thuyết thì anh cũng sẽ không từ chối.

“Vâng, có điều tình tiết hơi ngớ ngẩn, sao cứ ngược nhân vật chính mãi thế.” Phong Nguyên bĩu môi: “Nếu không phải vì đêm qua em không ngủ được thì cũng chẳng đọc thử làm gì.”

Ninh Chỉ Bắc nhìn chăm chăm vào máy tính, lướt chuột đọc bình luận trên diễn đàn.

“Này, đây là người để lại nhiều bình luận nhất, cũng là người tương tác với tác giả nhiều nhất.” Máy tính được đẩy đến trước mặt Ninh Chỉ Bắc, nhường hẳn màn hình cho anh xem.

ID là Hàn Dạ. Chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy có rất nhiều vấn đề.

Nạn nhân đầu tiên tên là Hàn Tiểu Diệp. Bút danh trên mạng của cô ấy chính là nhà văn “Hàn Dã”, âm đọc khá tương tự với “Hàn Dạ”.

Ninh Chỉ Bắc gõ ngón trỏ lên bàn vài cái: “Thú vị rồi đây.”

“Cái gì thú vị cơ?” Phong Nguyên ngáp một cái, giờ cậu ta cảm thấy rất buồn ngủ.

Ninh Chỉ Bắc nói vẻ sâu xa: “Thời gian đăng bài của Hàn Dạ.”

Mấy ngày gần đây người này vẫn đăng bài cập nhật, cũng có nghĩa là người này không phải là Hàn Tiểu Diệp dù tên rất

giống. Hơn nữa, có thể chắc chắn rằng, người này có liên quan đến cả hai nạn nhân.

“Có nhiệm vụ cho cậu rồi đây, tìm ra người này cho tôi.”

Phong Nguyên ngáp liên tục: “Có thể đừng sai bảo em như thế được không? Em buồn ngủ lắm, trong Sở các anh không có bộ phận điều tra mạng hử? Họ mới là những người được trả lương tử tế mà!”

Nghe Phong Nguyên nói vậy, Ninh Chỉ Bắc bèn vỗ vai cậu ta: “Vậy cậu có thể rút được rồi.”

Phong Nguyên: Người này vận dụng chiêu qua cầu rút ván quả là thành thực!

Đúng như Phong Nguyên nói, quả thực trong Sở Cảnh sát có bộ phận an ninh mạng, tên đầy đủ là Đội Điều tra An ninh mạng. Nói cách khác, họ chủ yếu nhắm vào tội phạm trên Internet.

Hơn nữa, từ trước đến nay, Đội Trọng án đã quen tự mình xử lý các vụ án. Họ là đội ngũ xuất sắc nhất trong những người ưu tú ở Sở Cảnh sát, nếu còn phải đi nhờ vả người khác, chẳng phải sẽ bị chê cười sao? Tư tưởng cố chấp này không phải của riêng cá nhân một người, mà gần như là suy nghĩ chung của tất cả mọi người trong Đội Trọng án.

Ninh Chỉ Bắc cho rằng mình không phải là thành viên của Đội Trọng án nên cũng không ngại hợp tác với bất kỳ ai, vì vậy anh đã mời Đội trưởng Đội Điều tra An ninh mạng đến.

Cũng không rõ có phải những người thường xuyên làm việc với máy tính đều thích thức khuya hay không mà lúc đến, Đội trưởng Lam cũng ngáp ngắn ngáp dài. Thấy Ninh Chỉ Bắc nhìn mình không nói nên lời, anh ta chùi tay lên áo hai lần, rồi giơ ra: "Xin chào chuyên gia Ninh, nghe danh đã lâu!"

Ninh Chỉ Bắc nhìn tay anh ta, trên mu bàn tay còn có vết trà sữa. Vậy vừa rồi anh ta lau lòng bàn tay để làm gì?

Lam Kỳ Thụ ngượng ngùng duỗi tay ra, từ lâu anh ta đã nghe nói chuyên gia Ninh lạnh lùng không coi ai ra gì, hôm nay được gặp, quả nhiên đúng như lời đồn đại. Không, trong mắt Ninh Chỉ Bắc không chỉ không có người khác, mà còn không có cả tay.

Ngay khi anh ta định rút tay về thì Ninh Chỉ Bắc đã nắm lấy.

“Xin chào.” Ninh Chỉ Bắc nói, cẩn thận tránh vết trà sữa kia ra.

Khóe môi Lam Kỳ Thụ hơi run rẩy. Chuyên gia Ninh cũng không đến nỗi không coi ai ra gì như lời đồn.

Lam Kỳ Thụ bất giác nhìn tay mình với vẻ tự đắc, anh ta chợt nhúu mày, sao lại có vết trà sữa?

Đã có Phong Nguyên xử lý từ trước, Đội trưởng Lam không cần phí công lặp lại một số bước nữa, nhưng anh ta vừa nhìn máy tính đã nhận xét: “Chuyên gia Ninh có cấp dưới thiên tài đấy.”

Ninh Chỉ Bắc cũng không hề che giấu, chỉ nhướn mày nói vào ý chính: “Đúng vậy, cứ nhờ anh xem qua trước đã, giúp tôi giải quyết chuyện này rồi nói sau.”

“Hay là chúng ta trao đổi với nhau đi.” Lam Kỳ Thụ đột nhiên đưa tay chống đầu rồi cười: “Chẳng lẽ chuyên gia Ninh cho rằng tôi sẽ giúp anh miễn phí sao?”

Ninh Chỉ Bắc hơi nheo mắt, có vẻ không vui. Anh cực kỳ khó chịu khi có người nói với anh câu này. Nếu đã giúp anh thì đương nhiên anh sẽ tìm cách báo đáp, hà cớ sao phải dùng giọng điệu con buôn như vậy?

Mặc dù thế, anh vẫn đáp: “Thử nói xem, anh muốn gì?”

“Nói cho tôi biết nhân vật lợi hại trong tay anh là ai?”

“Biết rồi thì anh định làm gì?”

“Đương nhiên là kéo cậu ta vào đội rồi.” Lam Kỳ Thụ lắc đầu bất lực: “Chuyên gia Ninh, anh có biết Đội Điều tra An ninh mạng của chúng tôi tìm người khó như thế nào không?” Đặc biệt là tại một thành phố nhỏ bé như thành phố A, để tìm được một người thông thạo Internet có thể nói khó như lên trời.

Nhưng Ninh Chỉ Bắc không muốn Phong Nguyên ở lại đây chút nào.

“Tôi chỉ có thể hứa sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt, nhưng có ở lại hay không là chuyện của cậu ấy, tôi không thể quyết định thay cậu ấy được.” Nói xong, Ninh Chỉ Bắc lại thúc giục Lam Kỳ Thụ: “Chúng ta nói chuyện phiếm thế là đủ rồi, đừng lãng phí thời gian của nhau nữa, bắt tay vào việc thôi. “

Quả là danh bất hư truyền, Ninh Chỉ Bắc đích thực là một người cuồng công việc, Lam Kỳ Thụ thầm nghĩ.

Nếu Trình Trinh đọc được suy nghĩ này của anh ta, chắc chắn anh sẽ chỉ vào mũi anh ta mà hét lên: Anh nghĩ gì thế? Người đàn ông này chỉ làm việc năm ngày một tuần, từ 9 giờ sáng đến đúng 5 giờ chiều, mắt anh mù hay sao?

Toàn bộ Đội Trọng án đều làm thêm giờ, chỉ riêng Ninh Chỉ Bắc không những không tăng ca mà còn có quan hệ yêu đương với nhân viên pháp y của họ.

Lúc này, thiên tài mà Lam Kỳ Thụ vừa nhắc đến đang ngủ say

sửa trong phòng làm việc của Nghê Sơ. Phòng cô không có sofa, có cả Hứa Bối, nhưng cậu ta chẳng kén chọn, kê mấy chiếc ghế lại với nhau rồi vô tư nằm lên ngủ luôn.

Hứa Bối cảm thấy rất thú vị, cô thầm nghĩ, không biết tại sao anh Ninh luôn có thể gặp được những người cá tính đến thế. Vậy cô có được coi là một người cá tính không?

Lam Kỳ Thụ “điều tra” ngay trong văn phòng của Ninh Chỉ Bắc, lúc đó Trình Trinh cũng có mặt, có điều anh đang ngủ.

“Tên thật của người này là gì?” Anh ta hỏi Ninh Chỉ Bắc, nhưng lại nhận được câu trả lời hơi khác với những gì anh ta tưởng tượng.

Ninh Chỉ Bắc vô cùng bất mãn, gần như sắp mất bình tĩnh, anh đánh thức Trình Trinh, nói với anh ấy: “Đi gọi Phong Nguyên qua đây.”

“Sao vậy?” Trình Trinh quan sát kỹ Đội trưởng Lam “trong truyền thuyết”, thầm nghĩ, anh ta thật sự rất đẹp trai, ngoại hình y hệt như lời đồn - một lãng tử mang vẻ đẹp cực kỳ lãng mạn.

Ninh Chỉ Bắc nhướng mi, lạnh lùng nói: “Bị hack ngược lại rồi.”

Trong lúc hai người nói chuyện, mười ngón tay của Lam Kỳ Thụ vẫn liên tục lướt nhanh trên bàn phím, anh ta vô cùng tập trung, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc, xem ra tình hình khá căng thẳng.

Trình Trinh không chậm trễ, vội đi sang phòng bên cạnh gọi người. Nghê Sơ cũng sang theo, cô không nói gì, chỉ nhìn Phong

Nguyên và Lam Kỳ Thụ bận rộn giải quyết vấn đề.

Thấy Ninh Chỉ Bắc có vẻ bức bối, Nghê Sơ tiến lên nắm lấy tay anh: "Đừng lo lắng."

"Anh không lo lắng." Ninh Chỉ Bắc cười mỉa: "Anh chỉ không thích có người giở trò ngay trước mặt anh."

Nghê Sơ sững sốt, tính cách khó chịu này của Ninh Chỉ Bắc quả thật rất giống Ninh Thế Nhân – hai người đều không coi ai ra gì.

"Còn nữa," Ninh Chỉ Bắc hỏi Trình Trinh, "Úc Phi đâu rồi?"

Úc Phi? Vừa nghe đến cái tên đó, tâm trạng của Nghê Sơ đột nhiên trở nên rất tệ: "Tại sao lại nhắc đến Úc Phi?" Chẳng lẽ chính Úc Phi hack ngược lại bọn họ sao? Nhưng Nghê Sơ cho rằng suy đoán của cô không chính xác.

Ninh Chỉ Bắc liếc cô một cái: "Anh không có ý khẳng định chuyện này là do cậu ta làm, nhưng em cho rằng anh sẽ để cậu ta đi như vậy sao?"

Ở Sở Cảnh sát, Úc Phi không làm được gì nên tất nhiên sẽ không để lộ sơ hở, chỉ khi để cậu ta tự do, cậu ta mới làm những việc mà mình muốn. Như vậy họ cũng sẽ dễ dàng... bắt được chứng cứ phạm tội của cậu ta.

Nghê Sơ cười nửa miệng: "Anh đi câu sao?"

Đúng thế, thả câu dài mới bắt được cá lớn.

Trình Trinh ngáp một cái, lấy điện thoại ra, trên đó có một chấm đỏ định vị đang không ngừng cập nhật chuyển động: "Ở đây."

“Sau khi giải quyết xong việc này, anh phải nói chuyện tử tế với cậu ta.” Ninh Chỉ Bắc nói: “Không chỉ vì bản thân anh, mà còn vì vụ án.” Vừa nói, anh vừa chậm rãi nắm tay Nghê Sơ thật chặt, mãi không buông.

Nghê Sơ do dự, cô cảm giác như giông tố sắp kéo đến.

Ninh Chỉ Bắc biết điều gì đó, nhưng anh không chịu nói ra, việc này chẳng khác nào một sự tra tấn. Anh đang tra tấn cô, khiến cô nóng nảy chực nói hết mọi chuyện ra.

Chỉ khi không còn bí mật, lương tâm cô mới thôi bị hành hạ.

Trước tình hình này, dù có chuyện gì xảy ra thì cũng đều là lựa chọn của mình Ninh Chỉ Bắc. Đúng là một suy nghĩ ích kỷ.

Hiện trường vụ án đã được tìm thấy, cảnh sát cũng đã có phương hướng để xác định nghi phạm. Đối với việc Ninh Chỉ Bắc tự ý nhờ Đội Điều tra An ninh mạng giúp đỡ, Lâm Thiếu Hoa không có ý kiến. Kỳ thực như vậy cũng tốt, người phải nhờ cậy đến Đội Điều tra An ninh mạng là Ninh Chỉ Bắc, không liên quan gì đến Đội Trọng án cả. Chỉ mình Từ Đại Dương có vẻ không hài lòng. Anh ta thầm nghĩ, Ninh Chỉ Bắc muốn chê Đội Trọng án của mình thiếu năng lực sao?

Song ai nấy đều ngầm hiểu, nên cũng không nhắc tới chuyện này, bầu không khí trong Sở có chút quái lạ.

Hai người Tần An và Tiểu Lưu đến Sở Cảnh sát chưa được bao lâu, cũng chưa tiếp xúc nhiều với Đội Điều tra An ninh mạng trong “truyền thuyết” này, chỉ nghe qua một vài tin đồn về Đội

trưởng Lam Kỳ Thụ của họ.

Tần An chọc chọc vào cánh tay người bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Lưu, nghe nói Đội trưởng Lam rất đẹp trai phải không?"

Không nghe thấy tiếng trả lời, Tần An quay đầu lại, bất giác khóe miệng run rẩy đầy ngỡ ngàng. Không phải Tiểu Lưu, chỉ có Trình Trinh đang đứng ngậm kẹo mút nhìn cô cười tủm tỉm.

"Tiểu An." Trình Trinh nói: "Em nói ai rất đẹp trai thế?"

"Là anh! Nam vương Trình!" Tần An lập tức "trở mặt", Đội trưởng Lam vô cùng đẹp trai trong lời đồn chắc chắn sẽ không mặt dày ép người ta nói nhảm như người trước mặt cô đây: "Không phải vì bị anh uy hiếp nên mới nói vậy đâu, em khen thật lòng đấy!"

Trình Trinh hài lòng, xoa mái đầu rối bù của Tần An rồi đi tới trước mặt Từ Đại Dương: "Đội trưởng Từ, anh còn chờ gì nữa, đi bắt người thôi!"

Nếu để Lâm Thiếu Hoa bắt được tội phạm trước, chắc hẳn lão Từ nhà anh sẽ lại hậm hực khó chịu, Trình Trinh nghĩ thầm.

Vừa được nhắc nhở, Từ Đại Dương liền phản ứng lại, anh ta nhìn Trình Trinh hỏi: "Bắt ai?" Đã tìm thấy nghi phạm rồi? Sao anh ta lại không biết?

"Hung thủ ấy..." Trình Trinh ngẩng đầu: "Tội phạm ấy."

Trong thời đại Internet hiện nay, nếu chỉ dựa vào phương pháp truyền thống thì không thể giải quyết triệt để vụ án, cho

dù có làm được cũng sẽ tốn rất nhiều thời gian và công sức. Nhưng hiện tại, Sở Cảnh sát thành phố A chưa thực sự quan tâm nhiều đến mạng Internet.

Nhưng lúc này đây, đừng nói đến những thông tin trên mạng, tổ tiên tám đời của nhân vật Hàn Dạ “đột nhiên lọt vào tầm ngắm của Ninh Chỉ Bắc” cũng sắp bị Lam Kỳ Thụ moi ra đến nơi.

Người có tên Hàn Dạ là người thành phố A, học đại học ở thành phố B, sau khi tốt nghiệp thì trở về quê hương lập nghiệp bằng số tiền cha mẹ để lại. Sản nghiệp đó Trình Trình và Ninh Chỉ Bắc cũng khá quen thuộc, chính là quán cà phê ở làng sinh viên.

Vì nhân viên phục vụ đều là sinh viên trong trường đại học tới làm thêm, hơn nữa giá đồ uống cũng vừa túi tiền, nên quán cà phê luôn là địa điểm được nhiều bạn trẻ yêu thích nhất khu vực làng sinh viên.

Ông chủ có tay nghề pha chế tốt, cà phê cũng khá ngon, nhiều người không phải là sinh viên cũng nghe danh mà tìm đến, mua một ly cà phê và tán gẫu với ông chủ. Chủ quán vốn là một người đàn ông có ngoại hình sáng sủa, tâm hồn nghệ sĩ, sự nghiệp vững chắc, sao mọi người không yêu thích cho được?

Nhưng nghe nói chủ quán đã có bạn gái từ hồi đại học, một người tiếp tục ở lại thành phố B học lên Thạc sĩ, một người quay về quê. Hai người họ yêu xa, cô bạn gái tin đồn cũng chưa bao giờ lộ diện.

Có vẻ như mọi chuyện đều đã được kết nối với nhau, từ cô

bạn gái đang học cao học cho đến lý do vì sao quán cà phê đang
kinh doanh tốt lại đóng cửa vào lúc này.

CHƯƠNG

1

Rèm nhung dày màu đỏ rực được kéo kín, ngăn ánh sáng xuyên qua. Bên ngoài rõ ràng là ban ngày, nhưng toàn bộ căn phòng như chìm vào màn đêm sâu thẳm. Không có một ai, không gian vô cùng tĩnh lặng.

Rất lâu sau, cuối cùng cũng có người mở cửa bước vào, ánh mặt trời chỉ len lỏi được đôi chút rồi bị chặn lại bên ngoài cánh cửa.

Trong phòng có một chiếc lò sưởi âm tường kiểu Âu. Ngày đông lạnh giá nhất đã qua, nhưng người đến vẫn đốt lò sưởi lên. Ánh lửa soi sáng một gương mặt còn rất trẻ nhưng có phần mệt mỏi. Cậu ta nằm xuống trước lò sưởi, cuộn người trên mặt đất.

Chiếc áo len màu xanh trên người đã ướt đẫm, nước vẫn còn đang nhỏ xuống, nhưng cậu ta dường như không hề hay biết, chỉ nhắm mắt lại, có vẻ đã ngủ thiếp đi.

Nửa tiếng trước, cậu ta vừa ngoi lên từ dưới nước, nói chính xác hơn là trôi lên từ dưới lòng sông.

Bờ sông hơi lạnh, có lẽ cơn gió buổi sáng khá mạnh.

Tối hôm trước, cậu ta nhận được một cuộc gọi từ Ninh Chỉ Bắc. Cậu ta rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao Ninh Chỉ Bắc lại

gọi cho mình. Ngoài Nghê Sơ, cậu ta chưa bao giờ chia sẻ thông tin liên lạc cá nhân cho bất kỳ ai.

Vậy Nghê Sơ đã nói cho Ninh Chỉ Bắc biết? Nếu đúng như vậy, cậu ta thực sự rất buồn.

Khi điện thoại đột nhiên vang lên, Úc Phi vui vẻ nhấc máy, từ trước đến nay chỉ có Nghê Sơ gọi điện cho cậu ta mà thôi.

“Nghê Sơ!”

“Là tôi.” Giọng người đàn ông vang lên từ đầu dây bên kia: “Ninh Chỉ Bắc.”

Úc Phi không cười nổi nữa: “Sao lại là anh?”

Cậu ta không hỏi anh làm thế nào để liên lạc được với mình, cả hai đều đủ thông minh để không hỏi những câu hỏi ngu ngốc như vậy.

“Tôi biết cậu không muốn nói chuyện với tôi, thật trùng hợp, tôi cũng không muốn nói chuyện với cậu.” Ninh Chỉ Bắc nói: “Vậy chúng ta nói ngắn gọn thôi. Tôi hy vọng chúng ta có thể gặp nhau.”

“Gặp anh?”

“Gặp tôi.”

“Chỉ có hai chúng ta?”

“Nếu cậu yêu cầu như vậy.”

Cậu ta cười: “Tôi không muốn gặp một tên đàn ông thối tha.”

Bị gọi là “một tên đàn ông thối tha” thì không hề vui vẻ, hơn nữa, người nói ra cụm từ đó còn là một người đàn ông, điều này

khiến Ninh Chỉ Bắc cảm thấy rợn người. Anh nói: “Vậy chúng ta gặp nhau ở bến Lan Giang, không gặp không về.”

“Nếu tôi không đến thì sao?”

Lần này, đến lượt Ninh Chỉ Bắc cong khóe môi: “Úc Phi, chẳng lẽ cậu cho rằng tôi có thể dễ dàng thả cậu đi mà không hề đề phòng chút nào sao?”

Úc Phi sững người trong giây lát.

“Cậu không phải là thần của thế giới này, tôi biết sự thật này từ lâu rồi.” Ninh Chỉ Bắc nói tiếp: “Lẽ nào cậu không muốn biết, rốt cuộc tôi đã tìm hiểu được bao nhiêu chuyện sao?”

Nghe anh nói vậy, Úc Phi không biết trả lời thế nào. Vẻ đùa cợt trên mặt Úc Phi dần biến mất, cậu ta lạnh lùng lên tiếng: “Tôi không tin anh sẽ làm được gì.”

“Chẳng hạn như,” Ninh Chỉ Bắc ngẩng đầu nhìn Nghê Sơ cách đó không xa, “tôi sẽ không cho cậu động vào Nghê Sơ nữa. Nếu thực sự muốn, tôi có thể khiến cho giọng nói, ánh mắt, và thậm chí là bất kỳ tin tức nào của cậu hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của cô ấy.”

“Cậu có thể nhìn trộm Nghê Sơ bao nhiêu tùy thích, nhưng nếu chỉ ngấm nhìn thôi, liệu cậu có thấy thoả mãn không? Không chứ gì? Nhưng vẫn phải cố mà chịu đi! Ninh Chỉ Bắc này nói được làm được.”

Nói xong, anh cúp máy, không cho đối phương có cơ hội đáp trả. Có một số việc không thể trì hoãn.

Nghê Sơ thấy Ninh Chỉ Bắc nói chuyện điện thoại xong, bèn

bước tới hỏi: “Anh hẹn Úc Phi sao?”

Ninh Chỉ Bắc nhìn đôi mắt đen láy của cô, không có ý định giấu giếm: “Ừ.”

“Cậu ta đồng ý với anh rồi?”

“Chưa.” Chính xác là chưa đồng ý, nhưng cũng chưa từ chối. Đúng hơn là không có cơ hội để từ chối.

Anh ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ trên tường, đã mười giờ tối.

“Anh đưa em về nhé.”

Nghê Sơ lắc đầu: “Em muốn ở cùng anh.”

“Họ sắp về rồi.” Ninh Chỉ Bắc nói.

Sáng hôm nay, tất cả mọi người trong Sở Cảnh sát đều đi tìm Hàn Dạ, thân phận thật sự của người này chắc chắn sẽ sớm bị điều tra ra. Thật trùng hợp khi tên hân và tên ID giống nhau, tên người tra ra được, đương nhiên địa chỉ nhà cũng sẽ bị lần ra.

Việc này có công rất lớn của Phong Nguyên. Dường như cậu ta và Lam Kỳ Thụ đang so tài với nhau xem ai là người điều tra được mọi thông tin của Hàn Dạ nhanh nhất, chỉ có điều, phương hướng điều tra của mỗi người lại khác biệt, đó cũng là gợi ý của Ninh Chỉ Bắc. Anh cho rằng, nếu để họ cùng làm một công việc như nhau thì sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.

Phong Nguyên có thể ngốc, nhưng Lam Kỳ Thụ thì không, đây cũng không phải lần đầu tiên anh ta tham gia điều tra án hình sự. Sau khi xin được giấy phép, đến lịch sử xuất cảnh của Hàn Dạ anh ta cũng điều tra ra.

“Anh ta đã mua vé máy bay ngày mai, có vẻ như sẽ ra nước

ngoài.” Đội trưởng Lam lên tiếng.

“Sao có thể thế được!” Tần An lập tức hét lên: “Anh ta là tội phạm...”

Tiểu Lưu ngắt lời cô: “Chính xác là nghi phạm mới đúng. Chưa kết án, chúng ta thậm chí còn chưa có đầy đủ bằng chứng.” Bắt Hàn Dạ về Sở Cảnh sát thì chỉ có thể yêu cầu hắn ta hỗ trợ điều tra, không thể tạm giữ hình sự, trừ khi có bằng chứng mang tính quyết định nào đó.

Vậy nên, tất cả cảnh sát đều đến địa chỉ nhà theo thông tin đăng ký để tìm người.

Ninh Chỉ Bắc không ngăn cản mọi người làm việc này, mặc dù anh cho rằng sẽ không tìm được ai cả. Chẳng tên tội phạm nào ngốc nghếch đến mức ở yên một chỗ để chờ cảnh sát đến bắt.

Trong nhiều vụ án, việc bắt người không dựa trên suy luận hay quan sát, muốn bắt người cũng không thể dùng tay mà phải dựa vào đôi chân – tức là hành động. Có thực tiễn mới cho ra được nhận thức chính xác.

...

Ninh Chỉ Bắc đoán không sai, mới hơn mười giờ tối, cảnh sát trong Đội Trọng án đã lần lượt trở về.

Ai nấy đều mang tâm trạng nặng nề, đã xác định được nghi phạm, sao có thể để hắn chạy thoát? Hơn nữa, có khả năng tên này không chỉ giết một mà tận hai mạng người. Trong mắt hắn ta, lẽ nào mạng người rẻ mạt như vậy sao? Tất cả chỉ vì một cuốn tiểu thuyết?

Nghê Sơ không giúp được gì, chỉ ngồi bên cạnh để có thể đưa ra lời giải thích vào lúc thích hợp. Ngay cả Ninh Chỉ Bắc từng nói sẽ không bao giờ làm thêm giờ cũng ở lại. Mọi người đều mong muốn giải quyết sớm vụ án, đưa hung thủ về chịu tội.

Tần An pha cà phê cho mọi người, tất cả đều nghiêm túc làm việc đến tận sáng sớm ngày hôm sau, không chịu nổi nữa mới chợp mắt một lúc.

Trong tình cảnh này, Nghê Sơ là người an nhàn hơn cả. Cô ngủ trên ghế sofa, cả đêm không bị ai quấy rầy. Sáng sớm thức dậy, lúc đi vào phòng trà lấy nước, cô bắt gặp Trình Trinh ngái ngủ đang khuấy cốc cà phê.

Trình Trinh nhìn thấy cô bèn nói: “Có muốn tôi pha cho cô một cốc không?”

“Không, cảm ơn.” Nghê Sơ nói: “Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Trình Trinh quay đầu liếc nhìn cô, không lên tiếng.

“Tôi có một ý tưởng, muốn thảo luận với anh.” Nghê Sơ nói tiếp.

Trình Trinh bật cười: “Cô có kế hoạch gì, sao không nói với tên Ninh Chỉ Bắc kia mà giữ lại để sáng sớm ra mới tới nói với tôi?”

“Bởi vì anh ấy sẽ không đồng ý.” Nghê Sơ nói.

Trình Trinh thở dài, anh biết đây không phải chuyện bình thường, nếu không Nghê Sơ đã không nói với anh.

“Liên quan đến vấn đề gì?” Trình Trinh hỏi.

Nghê Sơ mím môi một lúc rồi nói: “Về việc bắt Hàn Dạ.”

Trình Trinh đặt cốc xuống, hoàn toàn tỉnh táo. Nếu là kế hoạch mà Ninh Chỉ Bắc không đồng ý thì chỉ có một đáp án duy nhất, đó chính là Nghê Sơ muốn mạo hiểm bản thân để làm mọi thứ.

Nhưng tại sao cô lại nghĩ rằng anh sẽ đồng ý? Cô là bạn gái của Ninh Chỉ Bắc, còn anh là bạn của Ninh Chỉ Bắc, dù sao đi nữa anh cũng sẽ không đồng ý.

Tuy vậy, Trình Trinh vẫn nghiêm túc nhìn Nghê Sơ mà đáp: “Nói tôi nghe xem.”

Sâu trong thâm tâm, Trình Trinh vô cùng khinh thường chính mình, song sau đó anh lại tự an ủi bản thân, cứ nghe đã, nếu không Nghê Sơ sẽ đi tìm người khác. Nếu cô ấy gặp Từ Đại Dương hoặc Lâm Thiếu Hoa, chắc hẳn những người đó sẽ không có một chút cân nhắc. Họ là công chức, hy sinh thân mình để phục vụ nhân dân là chuyện phải làm.

Nghê Sơ cười khê: “Không phải chuyện gì khó.” Sau đó cô đến gần Trình Trinh.

Nói xong, cô quay lại phòng làm việc của Ninh Chỉ Bắc. Lúc này, anh vẫn đang ngồi trên ghế ngủ say, trên người đắp một chiếc áo.

Nghê Sơ mím môi, nhìn khuôn mặt say ngủ của anh, sau đó tiếp tục nằm xuống ghế sofa. Cô biết hôm nay Ninh Chỉ Bắc nhất định sẽ đi gặp Úc Phi, nên cô chỉ cần tranh thủ chút thời gian này là được.

Hàn Dạ mua vé đi nước ngoài vào buổi sáng ngày hôm nay, nên gần như toàn bộ lực lượng cảnh sát sẽ đổ dồn về sân bay, vì lòng tự tôn nghề nghiệp, cảnh sát sẽ không để hãn ta trốn thoát.

Thế nhưng... Buổi họp báo về phần tiếp theo của “Original” cũng sẽ được tổ chức vào sáng nay.

Nếu Hàn Dạ thực sự ra tay giết người vì cuốn tiểu thuyết kia, Nghê Sơ không tin hãn ta sẽ bỏ lỡ buổi họp báo chính thức này. Đó là một kẻ giết người mà đến cả tác giả Fan Fiction cũng không tha.

Vì vậy, cảnh sát phải đưa ra lựa chọn, đến sân bay hay địa điểm tổ chức họp báo.

...

Ninh Chỉ Bắc đã đi khỏi Sở Cảnh sát.

Suốt đêm không được nghỉ ngơi tử tế, lúc tỉnh dậy, anh vô cùng cáu kỉnh, dáng vẻ hậm hực đó khiến Trình Trinh hét lên không chút nể nang: “Đồ xấu tính.”

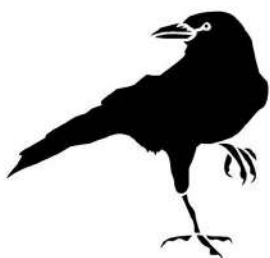
Từ Đại Dương lại càng không nể mặt: “Mọi người đều bận rộn, một mình chuyên gia Ninh đi đâu thế?”

Ninh Chỉ Bắc phớt lờ anh ta. Từ Đại Dương cũng trở nên giận dữ hơn.

Việc bố trí lực lượng nhanh chóng kết thúc, hai đội trưởng đều có lựa chọn của riêng mình: Từ Đại Dương dẫn người đến sân bay, đội của Lâm Thiếu Hoa đến địa điểm họp báo, còn lại Trình Trinh có vẻ như bị lỡ thời gian xuất phát nên đành đi

theo đội của Lâm Thiếu Hoa.

Lúc này, Nghê Sơ đã tự mình lái xe rời đi. Cô là “nhân vật chính” của buổi họp báo.

CHƯƠNG

2

Không một ai biết ngoại hình thật sự của tác giả cuốn tiểu thuyết “Original” thế nào, vậy nên dù Nghê Sơ có giả mạo cũng chẳng ai nhận ra.

Tuy nhiên, ngay từ đầu, Ninh Chỉ Bắc đã phản ứng rất dữ dội. Anh không mong Nghê Sơ làm như vậy, mãi đến khi Nghê Sơ không ngừng cố chấp, tự mình hện gặp rồi lên móc nối với Tiêu Băng, chuyện này mới kết thúc.

Bây giờ, chỉ cần dụ Hàn Dạ lộ diện nữa mà thôi.

Trình Trinh cảm thấy Ninh Chỉ Bắc đang quan trọng hóa vấn đề. Khung cảnh buổi họp báo vô cùng đông đúc, sao Hàn Dạ có thể trà trộn vào rồi ra tay với Nghê Sơ trước mặt bao nhiêu người được? Như vậy chẳng phải quá xem thường cảnh sát bọn họ rồi sao?

Cuộc họp báo dự kiến sẽ chính thức bắt đầu vào lúc chín giờ rưỡi, nhưng mới bảy giờ Ninh Chỉ Bắc đã rời khỏi Sở Cảnh sát. Tính toán theo lộ trình, dù anh có biết cũng không kịp về đến nơi để ngăn cản Nghê Sơ. Cô cho rằng cùng lắm anh sẽ chỉ nổi một trận lôi đình, đến lúc đó cô chỉ cần dỗ dành anh một chút là ổn thỏa.

...

Không khí buổi sáng sớm bên bờ sông thật sự rất lạnh.

Ninh Chỉ Bắc ra ngoài từ sớm, cả đoạn đường đi đều thuận lợi. Quãng đường vốn phải lái xe mất một tiếng, hôm nay anh chỉ mất nửa tiếng đã đến nơi.

Xe mới không tồi, anh rất hài lòng.

Ninh Chỉ Bắc cho rằng mình sẽ tới trước, nhưng khi đến nơi, cậu thanh niên mặc áo len màu xanh đã đứng bên bờ sông từ bao giờ. Gió khá mạnh, cậu ta chỉ mặc áo len mỏng và quần jeans, trông có vẻ rất phóng khoáng, nhưng cũng rất phong phanh.

Ninh Chỉ Bắc xuống xe bước đến.

Cho dù nghe thấy tiếng động từ đằng sau, chàng trai kia cũng không quay đầu lại, cứ xem Ninh Chỉ Bắc như không khí vậy. Có gì hay ho đâu cơ chứ, trong mắt cậu ta, Ninh Chỉ Bắc chỉ là một tên đàn ông thối tha mà thôi.

“Úc Phi.” Ninh Chỉ Bắc nói: “Lại gặp nhau rồi.”

Ha!

Úc Phi khẽ nhếch môi cười, mắt cũng nheo lại. Đây là một nụ cười khiến người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu, nếu bình thường có ai đó cười với Ninh Chỉ Bắc như thế, anh nhất định sẽ cười đáp lại. Nhưng lúc này, anh chỉ cảm thấy nó giả tạo đến dựng tóc gáy. Từng đường nét gương mặt như đang cười, nhưng trong mắt lại không có chút vui vẻ nào.

Ninh Chỉ Bắc lạnh lùng nói: “Cậu vẫn thường lừa gạt người

khác như thế sao?”

Úc Phi tỏ vẻ vô tội: “Chuyên gia Ninh nói gì thế? Tôi có lừa gạt ai cái gì đâu?”

“Trước đây tôi đã cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao đa số người bị hại đều là phái nữ. Xem ra, cậu thật sự sở hữu một gương mặt rất được lòng các cô gái.” Ninh Chỉ Bắc ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Chính vì vậy, cậu mới lợi dụng gương mặt trời cho này để làm ra những chuyện táng tận lương tâm đó sao?”

Trời cho? Úc Phi vẫn không thôi mỉm cười. Diện mạo của cậu ta không phải trời cho, phải nói là nhờ khuôn mẫu mà Nghê Sơ yêu thích, cậu ta mới có ngoại hình này. Đơn giản vậy thôi.

Trong mắt Úc Phi, một kẻ đã không biết gì lại còn thao thao bất tuyệt bằng vẻ tự cao tự đại thể này quả thật không khác gì một tên hề.

“Cám ơn lời khen của anh, chuyên gia Ninh.” Úc Phi đáp: “Chẳng phải Nghê Sơ vẫn rất thích tôi như thế này đấy sao? Đáng tiếc, cô ấy thích ngoại hình của tôi, chứ không phải của anh.”

Nếu người đối diện Ninh Chỉ Bắc là một đứa trẻ, anh nhất định sẽ cảm thấy đây là một cậu nhóc nghịch ngợm. Anh không cần phải phản kích chỉ để có được niềm vui từ việc đấu võ mồm, vậy nên anh nở nụ cười và nói: “Không sao, dù cô ấy có thích vẻ ngoài của cậu thì cũng vẫn là người của tôi.”

Nghe thấy thế, nụ cười trên môi Úc Phi lập tức vụt tắt, thậm chí khuôn miệng còn ẩn chứa chút tức giận.

Ninh Chỉ Bắc không định bàn về đề tài này với cậu ta quá lâu,

mục đích hôm nay anh đến tìm Úc Phi là, “Tại sao lần này lại đổi thành đàn ông?”

“Cái gì?” Úc Phi tỏ vẻ khó hiểu.

“Hung thủ.” Ninh Chỉ Bắc nói: “Sao cậu có thể thuyết phục hẳn ta?”

Úc Phi tròn tròn mắt, dường như không rõ tại sao Ninh Chỉ Bắc lại nói vậy: “Chuyên gia Ninh, đầu óc anh có vấn đề hả? Sao lúc nào cũng cho rằng mọi chuyện đều do một tay tôi làm thế?” Đâu có thể trùng hợp đến mức hung thủ nào cậu ta cũng quen biết chứ?

“Lúc nhỏ, họ đã bắt nạt cậu phải không?” Ninh Chỉ Bắc bỗng nói.

Úc Phi sửng sốt.

“Không ai tin cậu, cho nên cậu muốn bọn họ phải trả giá thật đắt.” Ninh Chỉ Bắc nói: “Tôi đã tìm đến ngôi làng nơi cậu được sinh ra. Người trong làng rất ít, mấy năm gần đây, những người từng bắt nạt cậu đều vì đủ loại nguyên nhân mà lần lượt qua đời.”

“Anh thì biết cái gì mà dám tự tiện điều tra tôi!” Úc Phi cười mỉa.

“Có vẻ như cậu hiểu lầm tôi rồi.” Ninh Chỉ Bắc đáp: “Tôi chỉ đi tiếp con đường mà người ta đã vạch sẵn từ trước thôi.” Anh tin rằng sau khi mình tiếp nhận việc này, Thẩm phán Cao đã nhẹ gánh hơn rất nhiều.

Vạch sẵn cái gì? Úc Phi cau mày, rồi nhanh chóng hiểu ra:

“Cao Duệ!”

“Thứ ruồi bọ” kia luôn không ngừng rình rập cậu ta, cậu ta đến thành phố A, anh ta cũng đi theo, ngay cả con đường công danh của bản thân cũng không quan tâm. Đúng là tận tâm đến mức khiến người ta cảm động phát khóc.

“Thẩm phán Cao rất cảm ơn cậu vì đã quan tâm đến anh ta.” Ninh Chỉ Bắc nói tiếp: “Đa phần người dân trong làng đều đã đến thành phố A làm việc, đây là điều tôi chưa từng nghĩ đến. Liệu có phải, sau khi trừng phạt xong tất cả mọi người, cậu sẽ rời khỏi đây không? Ban đầu, tôi đã nghĩ như thế đấy.” Nhưng xem ra lúc này, không phải vì người trong làng đang ở đây, mà bởi vì Nghê Sơ đang ở đây.

“Vậy tại sao anh lại đến tìm tôi?”

Ninh Chỉ Bắc trả lời: “Tôi nghĩ mãi không hiểu, tại sao cậu lại phải phạm tội?”

“Phạm tội?” Úc Phi trợn to mắt: “Phạm tội gì chứ? Đám người đó làm tổn thương người thân của tôi, thế mà chúng lại không phải nhận bất cứ sự trừng phạt nào, còn tôi lại biến thành một kẻ có tội. Anh nói xem, tôi đã làm sai điều gì?”

Đây quả thật là khởi đầu của mọi bi kịch. Chúng ta không thể chắc chắn tất cả mọi người đều là người tốt, cũng không thể cam đoan tất cả những người bị bắt đều là kẻ xấu. Có kẻ xấu thì có người bị hại, có người bị hại sẽ lại sinh ra kẻ xấu mới, từ đó lại có thêm người bị hại mới, như một vòng tuần hoàn tử thần, không thể thoát ra được.

“Xin lỗi.” Ninh Chỉ Bắc nói: “Nhưng quả thật tôi không có

cách nào khác, không thể nói người tốt thì sẽ không bao giờ làm tổn thương người khác, cũng không thể chắc rằng người tốt thì nhất định không bao giờ bị hại.”

“Ý anh là tôi đáng bị như vậy sao?” Úc Phi nở nụ cười mỉa mai, nét mặt càng lúc càng lộ rõ vẻ tàn nhẫn: “Anh có thể làm gì chứ? Cảnh sát các người có thể làm gì? Cũng như Hàn Tiểu Diệp kia, anh tưởng cô ta là hạng người tử tế sao? Trốn thuế, lại còn cướp suất du học của người khác, anh nhìn mà xem, cô ta chết đi, biết bao người đều vui vẻ, cô ta chết vẫn chưa hết tội!”

Trên đời này thiếu gì những kẻ xấu xa như thế? Tại sao đám cảnh sát này mãi không chịu hiểu?

“Cậu cho rằng cậu là ai?” Gió sớm luồn vào áo khoác trên người Ninh Chỉ Bắc, nhưng anh vẫn không hề nhúc nhích: “Công nhân quét đường sao? Nực cười!”

“Những gì tôi làm đều đúng!”

“Vậy cậu đã được ai cho phép chưa?”

Úc Phi ghen lời. Đúng vậy, không ai cho phép cậu ta làm như thế. Trong mắt họ, cậu ta chỉ là một thằng nhóc lêu lổng, tất cả những chuyện cậu ta làm đều sai trái.

“Cậu đã dùng sai cách nhưng vẫn không chịu hối cải, nên không ai thấy những đau khổ của cậu là oan ức cả, họ chỉ cảm thấy bất bình phản nộ, cho rằng cậu có chết cũng chưa hết tội.” Ninh Chỉ Bắc rất tỉnh táo nói: “Lúc này đây, cậu cũng đã trở thành người xấu, cho nên Nghê Sơ sẽ không chọn cậu, chỉ muốn mãi mãi cách cậu thật xa.”

“Không, không phải như thế.” Úc Phi nhìn Ninh Chỉ Bắc, rồi

bất giác dời mắt đi. Cậu ta luôn cảm thấy người này giữ thái độ quá mức bình tĩnh, trong khi cảm xúc của cậu ta lại rất dễ bị tác động. Úc Phi lùi về sau từng bước, không biết tại sao, cậu ta cảm thấy khắp người Ninh Chỉ Bắc không có thứ gì vừa mắt mình hết. Vậy đây là lý do Nghê Sơ chọn người này sao?

Ninh Chỉ Bắc tiến lên trước một bước, Úc Phi bỗng xoay người, trượt chân ngã xuống lòng sông.

Tình huống hơi đột ngột, Ninh Chỉ Bắc thoáng ngây người rồi vội vàng cúi xuống xem xét, nhưng không hề thấy chút bọt nước nào. Một người không biết bơi ngã xuống nước thì sao có thể không có chút động tĩnh chứ?

Anh bắt đầu suy xét lại bản thân, có phải mình nói chuyện hơi... quá đáng không? Tuy vậy, anh vẫn không đi tìm Úc Phi. Anh muốn biết liệu cậu ta có chết không.

Hơn nữa, Ninh Chỉ Bắc này có bao giờ tự nhận mình là người tốt đâu?

Ninh Chỉ Bắc vốn còn định đưa Úc Phi về cùng mình, nhưng vì biến cố này mà anh xong việc sớm hơn dự định.

Lúc này, Ninh Chỉ Bắc hơi lo ngại về tình hình vây bắt ở sân bay bèn gọi điện cho Lâm Thiếu Hoa, nhưng điện thoại của anh ta lại tắt máy. Anh hơi khó hiểu, đành gọi điện cho Từ Đại Dương, có lẽ vì chuyện sáng nay mà giọng điệu của anh ta không được dễ chịu lắm.

Song Ninh Chỉ Bắc không hỏi ngay xem Nghê Sơ có ở đó hay không mà chỉ thắc mắc: “Sao tôi không gọi được cho Đội trưởng Lâm?”

“Bọn họ đến hiện trường buổi họp báo gì rồi, chắc ồn quá nên không nghe thấy.” Từ Đại Dương tỏ vẻ mất kiên nhẫn: “Sắp chín giờ rồi, tôi còn nhiều việc phải làm lắm.” Rồi anh ta cúp máy luôn.

Hiện trường buổi họp báo? Ninh Chỉ Bắc nhú mày, tối qua không thấy ai đề cập đến việc này, chẳng lẽ là quyết định đột xuất?

Đúng lúc này, màn hình điện thoại chợt xuất hiện một tin tức từ tài khoản chính thức của tiểu thuyết “Original”.

“Chín giờ rưỡi, chúng ta hãy cùng nhau sống lại, không gặp không về.”

Nghê Sơ! Ninh Chỉ Bắc nghiến răng ken két, chẳng trách cô không đòi theo anh đến đây, hóa ra là có kế hoạch này!

Đường về gặp khá nhiều trở ngại, dù có lái nhanh hơn nữa thì xe cũng không thể bay lên trời. Ninh Chỉ Bắc quả thật chỉ muốn tông hết đồng xe đang từ từ đi trên đường trước mặt sang một bên.

Đã gần chín giờ rưỡi, Tiêu Băng ngồi trong phòng chờ, Nghê Sơ ngồi bên cạnh bình thần nhìn kịch bản trên tay. Tiêu Băng không nhin được liếc nhìn cô, thầm nghĩ, sao cô gái này lại bình tĩnh đến vậy?

“Cô không sợ sao?”

Nghê Sơ ngẩng đầu, có vẻ khá bất ngờ: “Cô là người đầu tiên hỏi tôi câu này đấy.”

“Hả?”

Nghê Sơ nở nụ cười: “Tất cả mọi người trong Sở đều là người coi mạng sống nhẹ tựa lông hồng.”

Tiêu Băng quả thật không nói nên lời. Cô có thể làm gì chứ? Hoan hô Cảnh sát Nhân dân sao?

“Chị Tiêu.” Cửa phòng bị gõ hai cái, một người đàn ông mặc đồng phục thò đầu vào nói: “Buổi họp báo sắp bắt đầu, người dẫn chương trình đã vào vị trí, chị qua xem thử có vấn đề gì nữa không.”

Tiêu Băng theo người đó ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại một mình Nghê Sơ.

CHƯƠNG

23

Ờ một mình có thấy sợ không? Trong phút chốc, Nghê Sơ chợt nghĩ đến câu hỏi này.

Bầu không khí trong căn phòng trống trải tĩnh lặng như tờ, không một tiếng động, khiến Nghê Sơ có cảm giác khắp đất trời này thật sự chỉ còn lại mỗi mình cô vậy. Nghê Sơ không khỏi nhớ đến Úc Phi. Thật ra người này vẫn chỉ là một đứa trẻ, hơn nữa cậu ta lúc nào cũng lủi thủi một mình, mãi cho đến khi tự thích nghi được với sự cô đơn.

Cô thở dài, muốn ra ngoài nhìn thử, dù sao ở một mình cũng rất nguy hiểm.

Tuy vậy, ngay khi vừa đặt tay lên nắm cửa, Nghê Sơ lại thoáng sửng sốt, cô khẽ cau mày, chậm rãi thả tay nắm cửa ra, lùi về sau một bước. Sau đó, cô trơ mắt nhìn cánh cửa từ từ được đẩy vào.

Cửa không thể tự mở, chỉ có thể bị người khác tác động mà thôi.

Nghê Sơ quả thật muốn biết người đến là ai. Nếu đó chính là người cô đang chờ đợi thì quá tốt, có thể giải quyết mọi việc trước khi Ninh Chỉ Bắc về thì thật hoàn hảo.

...

Lúc này, Trình Trinh đang nghe điện thoại trên hành lang: “Chẳng phải anh đã nói rồi sao, anh vẫn đang phải làm việc... Không phải, đang ở khách sạn... Không phải vì hẹn họ với cô nào cả... Đủ rồi đấy, Từ Trạch Nhã!”

Rồi anh thấy mấy người đang nhìn về phía mình, đành thở dài đi đến một khúc ngoặt xa xa để nghe máy.

Từ Trạch Nhã gọi điện đến, chỉ đơn giản hỏi xem Trình Trinh đang làm gì. Cô chưa từng thấy người bạn trai nào lại biến mất suốt mấy ngày liền, đến cả một cuộc điện thoại cũng không gọi! Biết rằng phục vụ nhân dân là nhiệm vụ rất vất vả, nhưng... chẳng lẽ bạn gái thì không phải nhân dân sao?

Mới sáng sớm đã nghe tin bạn trai mình đang ở khách sạn, Từ Trạch Nhã không khỏi bứt rứt không yên. Với tính tình của mình, cô không đến Sở Cảnh sát làm ồn lên đã là quá nể tình rồi.

Khả năng ứng biến của Trình Trinh cũng khá nhanh nhạy, anh không dám nói bừa rằng mình đang ở văn phòng, nếu không lúc về chắc chắn sẽ phải “chịu tội”.

“Anh đến khách sạn làm gì?”

“Em đi mà hỏi bạn thân của em ấy.” Trình Trinh than thở. Ninh Chỉ Bắc quay về chắc chắn sẽ không làm khó Nghê Sơ, nhưng với anh thì chưa chắc. Không chỉ bao che mà anh còn dám đưa bạn gái nhà người ta vào chỗ nguy hiểm, không loại trừ khả năng anh sẽ bị Ninh Chỉ Bắc “hành hạ” đến sống không bằng chết.

“Nghê Sơ?” Từ Trạch Nhã cau mày, bao nhiêu năm nay, cô không còn xa lạ với tính cách của bạn mình nữa.

Từ Trạch Nhã quả thật thấy bất lực và buồn bực, cô trầm giọng nói tiếp: “Tốt nhất là anh trông chừng cậu ấy cho thật kỹ, đừng để cậu ấy bị thương, tối nay em qua thăm hai người.”

Từ Trạch Nhã không phải là cô gái dễ dãi dành, cô đã chủ động xuống nước như vậy quả là tốt lắm rồi. Anh đang hoan hỉ vội vã đáp lời, chợt nhìn thấy Tiêu Băng và người phụ trách chương trình đang bước đến gần. Tim anh lập tức đập thành thịch, ngay cả điện thoại cũng không kịp cúp, vội chạy đến túm lấy tay Tiêu Băng: “Nghê Sơ đâu?”

Tiêu Băng ngậy người: “Cái gì?”

“Người của chúng tôi đâu?”

“Ở trong phòng chờ, tôi có việc cần bàn giao...”

Trình Trinh cắn răng: “Ý cô là Nghê Sơ đang ở trong phòng một mình? Cô để cô ấy lại một mình sao?”

Có chuyện gì không ổn ư? Tiêu Băng không thể hiểu nổi, ở đây ngoài nhân viên phục vụ thì đâu còn ai khác? Hơn nữa, không phải cảnh sát đã bao vây nơi này vô cùng cẩn mật rồi sao?

Thật ra Tiêu Băng không tin lần này cảnh sát có thể bắt được tội phạm, có tên tội phạm nào ngu ngốc đến mức tự chui đầu vào rọ thế này chứ?

Trình Trinh cúi tiết, bỏ tay Tiêu Băng ra, lao thẳng về phía phòng chờ, không quên báo cho những người khác qua bộ đàm:

“Nghê Sơ đang ở một mình trong phòng chờ, tôi đến đó trước.”

Nghe thấy vậy, ai nấy đều trở nên cảnh giác hơn, họ hiểu rõ câu nói này có nghĩa là gì. Rất có khả năng Nghê Sơ sẽ gặp nguy hiểm. Hơn nữa, họ cũng không biết cô đã ở một mình trong phòng được bao lâu.

“Em đi tìm chị ấy.” Tần An nói ngay. Cô là người duy nhất không khiến người khác chú ý, đâu ai ngờ ở hiện trường còn có cảnh sát nữ? Hơn nữa, mấy cô gái ngồi túm tụm lại với nhau cũng là chuyện bình thường, sẽ không ai cảm thấy kì lạ.

Lâm Thiếu Hoa gật đầu, anh ta hiểu đây là một cách để đánh lạc hướng tên tội phạm. Nếu bây giờ hung thủ đang có mặt tại hiện trường, hẳn sẽ núp trong một góc quan sát toàn cảnh xung quanh. Thấy một đám người cùng đổ xô về một hướng, lẽ nào hẳn lại không cảnh giác? Do đó, càng là lúc cấp bách thì càng phải giữ bình tĩnh.

“Trình Trinh đã qua bên đó rồi, em phải cẩn thận, bọn anh sẽ sang đó ngay.”

Tần An gật đầu.

...

Trong phòng chờ, Nghê Sơ nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt, khẽ mím môi.

Anh ta mặc một bộ đồng phục của nhân viên phục vụ trong khách sạn, nụ cười tiêu chuẩn hiện hữu trên gương mặt trắng trẻo thư sinh, khiến người ta rất dễ có cảm tình.

Anh ta hiểu rõ các vị khách thích nhất nụ cười như thế nào.

“Có chuyện gì không?” Nghê Sơ hỏi.

“Xin chào, vừa rồi có người gọi phục vụ phòng.” Anh ta mỉm cười: “Cho nên tôi mới đến đây.”

Nghê Sơ nhú mào, lẩm bẩm: “Tiêu Băng gọi sao?”

“Hình như là thế đấy, thưa cô.”

Nghê Sơ thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống rồi nói với nhân viên phục vụ: “Anh cứ quét dọn sơ qua thôi, chờ lát nữa không còn ai trong phòng nữa, anh có thể quay lại quét dọn kĩ hơn.”

Nhân vật chính của buổi họp báo hôm nay, cuốn “Original” được đặt trên bàn.

“Cô cũng thích đọc bộ truyện này sao?” Nhân viên phục vụ lật giở quyển sách trên bàn, vẻ mặt thoáng thay đổi.

“Thích.” Làm ra vẻ như nhắc đến đúng thứ mình thích, Nghê Sơ nở nụ cười: “Do đó, tôi rất vui khi có thể viết tiếp phần tiếp theo của nó.”

Không rõ câu nói này của cô đang ngầm thừa nhận hay phủ nhận mình chính là tác giả thật sự của quyển sách này.

Nhân viên phục vụ nở nụ cười: “Vậy cô muốn cho nhân vật chính có kết cục ra sao?”

“Đương nhiên là... càng thảm càng tốt.” Cô tỏ ra hào hứng khi nhắc đến chủ đề mình thích, cởi mở thảo luận: “Con người thời nay ai cũng thích được nhìn thấy cảnh người khác thê thảm thế nào.” Để cuốn sách có được lượng tiêu thụ cao nhất có thể, nhân vật nam chính của cuốn tiểu thuyết này không thể được giải thoát một cách dễ dàng được.

Tuy vậy, không biết vì sao, câu nói này lại như chạm phải nỗi đau sâu kín của nhân viên phục vụ. Nụ cười trên mặt anh ta dần nhạt đi, anh ta lạnh lùng nhìn Nghê Sơ, hỏi thẳng: “Sao cô lại muốn chạm vào đồ của người khác?”

Nghê Sơ có vẻ không hiểu câu nói của anh ta, cô nghiêng đầu hỏi: “Anh nói gì cơ?”

“Tôi rất ghét người khác chạm vào đồ của mình.” Anh ta nói.

Cái gì gọi là “đồ của mình” chứ? Nghê Sơ lập tức cảnh giác hơn. Cô thầm nghĩ, chẳng lẽ hẳn mới thực sự là người chấp bút cho cuốn truyện này, nhưng sau đó bị Hàn Tiểu Diệp ăn cắp, vì vậy hẳn ta sinh hận nên giết chết cô ấy? Thế nhưng, tại sao hẳn ta lại còn giết thêm một người nữa?

Cứ mỗi lần mọi chuyện sắp được giải thích rõ ràng thì lại có việc bất trắc xảy ra, khiến Nghê Sơ không tài nào nghĩ thông suốt.

“Cô có thấy xung quanh rất thơm không?” Nhân viên phục vụ đi về phía Nghê Sơ.

Đến lúc này, Nghê Sơ mới chợt phát hiện ra trong không khí dường như có một mùi khác lạ, chỉ thoang thoảng, nhưng nếu ngửi thật kĩ, đúng là có một mùi hương rất thơm.

Hắn đã dùng cách này để khiến người bị hại hít phải thuốc độc, toàn thân tê dại, sau đó bất lực để mặc hắn tùy ý định đoạt mạng sống sao?

“Hình như có một chút.” Nghê Sơ lui về sau vài bước, tay chống lên bàn. Đầu óc cô càng lúc càng mơ màng, chỉ muốn ngủ

ngay lập tức.

Nhìn người phụ nữ đang nằm gục trên bàn, nhân viên phục vụ nở nụ cười lạnh lẽo. Hắn muốn mang người phụ nữ này đi, sau đó thả lên đường ray xe lửa như những người trước đó, để tất cả họ đều được nếm trải cảm giác trở mắt nhìn cái chết đang từ từ tiến về phía mình.

Thế nào mới là sợ hãi? Dù hắn có tàn ác đến đâu, e rằng bọn họ cũng không thể cảm nhận được thế nào là nỗi sợ hãi đến cực độ.

Nhưng nếu phải đối diện với một con “quái vật khổng lồ” thì sao?

Thứ đó sẽ nghiền qua người bọn họ, khiến thân thể bị xé nát làm hai. Khi cận kề với cái chết, con người sẽ không lập tức mất đi ý thức, ngược lại còn có thể cảm nhận máu trong người mình cạn khô từng chút một, trở mắt nhìn nội tạng của bản thân văng ra đầy đất. Cũng tức là cái chết không đến nhanh chóng.

Vậy phải làm sao? Muốn người khác đến cứu mình? Nhưng trái tim càng lúc càng chậm nhịp, ý thức mỗi lúc một mờ mịt, thân thể lạnh dần như băng, ngay cả một câu cũng nói không nên lời. Máu trào ngược khỏi khí quản, tràn ra khắp mũi miệng, não bộ dần mất đi sự tỉnh táo, tiến gần đến cái chết.

Trả giá đắt cho những chuyện mình đã làm không phải là điều quá hiển nhiên sao?

“Tôi không muốn làm tổn thương cô, nhưng thật sự xin lỗi.” Hắn nói: “Mọi bi kịch của con người đều là hậu quả của những việc tự mình làm trước đó... Nếu cô không tham lam, có lẽ còn

có thể giữ được một mạng.” Thế nhưng, cô lại nhận lời với nhà xuất bản, giả danh tác giả thật sự, viết tiếp cuốn tiểu thuyết này.

Hắn cúi người định bế Nghê Sơ lên, xe chở đồ vệ sinh khá lớn, dù có giấu hai người bên trong cũng không bị phát hiện.

“Không được nhúc nhích.” Sau ót bỗng tiếp xúc với một thứ lạnh ngắt làm kẻ khát máu không khỏi sững sốt. Cảm giác lạ lẫm này khiến hắn không dám tùy tiện di chuyển.

“Anh cho rằng anh có thể qua mắt mọi người rồi đưa cô ấy đi bằng cách này sao?”

Khi giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai, rốt cuộc hắn ta đã biết, thứ đang kề sát gáy mình là gì.

Một khẩu súng. Chỉ có cảnh sát mới có súng.

“Tôi đầu hàng.” Hắn ta thả Nghê Sơ ra, chậm rãi đứng lên, sau đó từ từ xoay người. Vừa nhác thấy bóng dáng người đằng sau, hắn khẽ cười: “Quả nhiên là anh, chuyên gia Ninh.”

Lẽ nào Úc Phi đã nói đúng, người này quả thật có thể tiên đoán trước mọi việc?

Không có ai khác kịp vào đây, trong phòng cũng chỉ có một mình Nghê Sơ, cửa phòng chưa hề bị mở ra, chứng tỏ Ninh Chỉ Bắc đã chờ sẵn ở đây từ trước rồi.

Ninh Chỉ Bắc hơi nheo mắt, liếc nhìn Nghê Sơ đang nằm sấp trên bàn như đang ngủ say, hình ảnh bình yên đến nỗi khiến người ta không đành lòng đến đánh thức cô.

Nếu Nghê Sơ nhất định phải chết, anh hy vọng cô có thể chìm sâu trong giấc mộng, ra đi nhẹ nhàng thanh thản, không phải chịu chút đau khổ giày vò nào. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Ninh Chỉ Bắc phải là một tên tội phạm muốn giết Nghê Sơ. Do đó, giả thiết trước đó của anh không được thành lập, Ninh Chỉ Bắc không muốn trở thành kẻ sát nhân.

Hung thủ giết người chính là tên Hàn Dạ đang đứng trước mặt anh.

Đây là một người đàn ông trẻ có diện mạo ưa nhìn, thậm chí khá đẹp trai với nụ cười luôn nở trên môi khiến người ta nhìn mãi không chán, thậm chí còn muốn gần gũi với hắn.

Ninh Chỉ Bắc cảm thấy người này hơi quen, nhưng anh chắc chắn mình chưa bao giờ gặp Hàn Dạ.

“Tại sao anh lại ở đây thế chuyên gia Ninh?” Hàn Dạ hỏi, nở nụ cười hóm hỉnh, dường như không hề bận tâm đến họng súng đang dí vào mình.

“Ai nói cho anh biết chuyện này?”

Hàn Dạ cười nhạo: “Với hệ thống kia của các người, muốn hack vào chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?”

Ninh Chỉ Bắc lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Anh Hàn Dạ, anh bị tình nghi phạm tội giết người, tôi buộc phải bắt anh ngay mà không cần đến lệnh bắt giữ. Anh có thể mời luật sư, hoặc tôi có thể giúp anh, nhưng, anh chết chắc rồi.”

“Chỉ vì tôi động đến người phụ nữ này sao?” Hàn Dạ nở nụ cười, rồi nhìn sang Nghê Sơ: “Tôi vẫn nên đưa cô ấy đi thì hơn.”

Bất thành linh hắn nghiêng đầu né khỏi họng súng của Ninh Chỉ Bắc. Tuy nhiên, hắn không bỏ chạy ngay mà định cướp khẩu súng trên tay anh.

Ninh Chỉ Bắc không lùi về sau mà tiến lên một bước, cổ tay đã bị Hàn Dạ tóm được. Hắn vốn muốn cướp súng, nhưng lúc này lại chỉ có thể bắt trúng tay của Ninh Chỉ Bắc mà thôi.

Tuy nhiên, chỉ trong một tích tắc sơ hở, Ninh Chỉ Bắc đã chớp được tay của hắn. Anh xoay người, nhấc hắn qua vai, quăng hắn ngã mạnh xuống nền đất. Ninh Chỉ Bắc còn nhấc chân đè lên người Hàn Dạ, sau đó kề sát họng súng vào trán hắn: “Tuyệt, giờ anh lại thêm một tội danh nữa là chống đối người thi hành công vụ.”

Cửa phòng bị xô mạnh, Trình Trinh vịn khung cửa thở hổn hển nhìn tình hình trong phòng. Anh chỉ chăm chăm để ý đến một người, quả nhiên Nghê Sơ... đã bị hạ gục rồi.

Nhưng sao Ninh Chỉ Bắc lại ở đây? Trình Trinh lập tức cảm

thấy suy sụp.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì?” Ninh Chỉ Bắc sầm mặt: “Giải người đi chứ còn chờ gì nữa!”

Trình Trinh vội bước đến cầm tay Hàn Dạ, vẫn không quên lo lắng hỏi: “Nghê Sơ không sao chứ?”

Ninh Chỉ Bắc còn chưa nói gì, Nghê Sơ đã chống bàn đứng dậy: “Không sao.”

Trình Trinh: Tình hình này chứng tỏ hai người hòa nhau qua mặt mọi người ư? Hóa ra tất cả bọn họ đều trúng kế hết rồi sao?

“Hai người cứ như thế chắc chúng tôi thất nghiệp mất.” Trình Trinh kêu lên: “Nhưng an toàn vẫn là trên hết, cậu không sao là tốt rồi, tôi không trách cậu lừa tôi đâu.” Rồi anh đưa Hàn Dạ ra ngoài.

Ninh Chỉ Bắc bước đến ôm chặt lấy eo Nghê Sơ: “Cần anh bế em ra ngoài không?”

Nghê Sơ giật mình, cả gương mặt đều ửng đỏ.

“Không, không cần đâu.” Đúng là cô có hít phải một ít hơi độc, nhưng cũng không đến mức đứng không vững.

“Cần đấy.” Dứt lời, Ninh Chỉ Bắc bế bổng cô lên.

Giọng nói của Tần An từ bên ngoài vọng vào, dường như đang hỏi Trình Trinh: “Anh Trinh, chị Nghê Sơ đâu?”

Trình Trinh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Ở bên trong đấy, hôn mê rồi.”

“Hả?” Tần An sốt ruột, chị Nghê Sơ hôn mê mà anh còn để chị ấy bên trong sao?

Tần An định xông vào thì lại bị Trình Trinh kéo lại.

“Anh Trinh?”

“Chỉ Bắc đang ở trong đấy.”

Tần An nhăn mũi: “... Ày dà, vậy là chúng ta hết việc rồi.” Dứt lời, cô nàng còn khẽ rụt cổ, như thể chuyên gia Ninh đang đẳng đẳng sát khí đang ở ngay đằng sau.

Trong phòng, Ninh Chỉ Bắc nhìn Nghê Sơ, hỏi nhỏ: “Bây giờ em đã muốn ngắt xỉu chưa?”

Nghê Sơ: “...”

...

Cuối cùng, vì tác giả phần nộ đến ngắt xỉu mà cuộc họp báo chưa bắt đầu đã phải kết thúc. Ngược lại, Hàn Dạ bị đưa về Sở Cảnh sát lại vô cùng tỉnh táo, tỉnh táo đến khác thường.

Lúc Ninh Chỉ Bắc ngồi đối diện Hàn Dạ, hắn cũng không mấy may quan tâm, chỉ hỏi một câu: “Vốn không hề có phần tiếp theo đúng không?”

“Vốn dĩ không hề có dự định viết tiếp.” Ninh Chỉ Bắc nói: “Tại sao anh lại cố chấp với ‘Original’ như thế?”

Cố chấp ư? Có lẽ một chút. Nhưng tại sao lại như vậy thì chính Hàn Dạ cũng không hiểu rõ.

“Tôi và Tiểu Diệp... cũng không hẵn là người yêu.” Hắn nghĩ ngợi rồi nói: “Chỉ là, con người sống trên đời cũng có lúc cô đơn, luôn muốn tìm được một người hòa hợp để sưởi ấm trái tim cho nhau.”

Ninh Chỉ Bắc khoanh hai tay trước ngực, hơi cau mày: “Tôi

không đến đây để nghe anh trình bày những chuyện râu ria, anh định chờ tôi dùng biện pháp mạnh thì mới chịu khai ra sao?”

Râu ria ư? Vậy cái gì mới được xem là quan trọng đây?

Hàn Dạ cười mỉa: “Vậy chuyên gia Ninh muốn biết gì nào?”

“Động cơ giết người, toàn bộ quá trình thực hiện, cũng như...” Ninh Chỉ Bắc chậm rãi ngắt đầu: “Vì sao anh biết tôi?”

Hàn Dạ biết anh là cảnh sát thì không có gì lạ, nhưng hẳn lại biết anh là Ninh Chỉ Bắc, vừa gặp mặt đã gọi đúng họ của anh. Ninh Chỉ Bắc cho rằng, ở thành phố A này anh không nổi tiếng đến thế.

Hàn Dạ cười nói: “Điều này có gì khó đâu, anh quên Úc Phi cũng là nhân viên của tôi sao?”

Ra là vậy. Chúng tôi hẳn ta biết Úc Phi. Lại là Úc Phi.

“Còn tại sao tôi lại giết Tiểu Diệp, cũng chính vì nguyên nhân anh đã biết đấy thôi.” Hàn Dạ lặng yên trong giây lát, nụ cười trên mặt dần trở nên cay đắng: “Có lẽ... là vì chính bản thân tôi.”

Rốt cuộc Ninh Chỉ Bắc cũng hiểu vì sao anh lại cảm thấy Hàn Dạ có vẻ rất quen.

“Hình mẫu để Tiểu Diệp viết nên quyển ‘Original’ này, chính là tôi.” Hàn Dạ bổ sung.

Đúng vậy, hẳn là nam chính của “Original”.

Nghê Sơ đang đứng bên ngoài quan sát, bất giác lùi về sau một bước, hai tay khẽ run rẩy, Tần An bên cạnh thoáng sửng

sốt, khẽ hỏi: “Chị Nghê Sơ, chị không sao chứ?”

Nghê Sơ lắc đầu.

Không ai nói gì, chỉ có tiếng Hàn Dạ vang lên đều đều: “Tôi không thể để bản thân mình càng lúc càng bi thảm. Trên đời này, ngoài chính bản thân mình ra, sẽ không một ai đến cứu vớt tôi, do đó, tôi không thể ngồi yên thêm nữa.”

“Tại sao anh lại lựa chọn cách thức giết người như thế?” Ninh Chỉ Bắc hỏi.

Hàn Dạ chợt bật cười, hình như hẳn rất thích cười: “Nếu bị phán tử hình, liệu tôi có thể lựa chọn cách chết không? Chẳng hạn như bị ném lên đường ray xe lửa ấy.”

Tại sao ư? Bởi vì đây chính là cách kết liễu cuộc đời mà tôi mong muốn nhất. Ném trái cơn đau đớn thống khổ từng chút một, và cảm nhận... cái chết.

Ninh Chỉ Bắc đứng lên, khẽ cong môi: “Không, không thể được.” Rồi anh đi ra ngoài, để lại gã đàn ông thích cười này ngồi một mình trong phòng.

Bên ngoài có không ít người đang đứng, Lâm Thiếu Hoa, Từ Đại Dương, có cả Trình Trinh và Nghê Sơ. Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh nhìn về phía Ninh Chỉ Bắc, ai cũng chìm đắm trong cảm xúc của riêng mình. Nhưng dù là cảm xúc nào, Ninh Chỉ Bắc cũng không thể giúp họ bình tâm lại được.

Anh chỉ có thể ngoắc tay gọi Nghê Sơ: “Chúng ta về thôi.” Ngoài kia đã không còn tội phạm cần họ bắt nữa.

Nghê Sơ quay đầu lại, nhìn gã đàn ông cô độc ngồi bên kia lớp

cửa kính, cảm giác thê lương tràn ngập trong lòng cô.

Chuyện này như một cú tát thẳng vào mặt Nghê Sơ, giúp cô nhận ra Úc Phi đã phải đau khổ đến nhường nào. Nhưng cậu ta vẫn luôn là một chàng trai thích cười, đồng thời cũng là một chàng trai... luôn làm điều sai trái. Từ thuở niên thiếu, cậu ta lớn lên mà không được bất kỳ ai dạy dỗ, vậy sao có thể thực sự trưởng thành được?

“Nghê Sơ.” Ninh Chỉ Bắc đứng ngoài hành lang, quay đầu lại, trên gương mặt lộ rõ vẻ nôn nóng.

“Vâng.” Cô đáp một tiếng rồi theo sau anh.

Bầu không khí chợt lặng ngắt, không một ai lên tiếng. Từ Đại Dương không tận tay bắt được tội phạm, tâm trạng vốn tệ hại, nhìn thấy Trình Trinh lại càng muốn cho anh một trận, nhưng cuối cùng vẫn kiềm lại được. Nếu không nhờ có Trình Trinh, cả đội đều công dã tràng, không có chút công lao nào.

Tần An bỗng lẩm bẩm: “Hắn ta không hề chống cự, khai hết rồi.”

“Hừ.” Trình Trinh chế nhạo: “Em đang thương cảm cho hắn ta đấy hả?”

“Không có, không có đâu mà.”

Trình Trinh lắc đầu, sau đó cũng bỏ đi. Suốt mấy hôm làm thêm giờ, cuối cùng anh cũng có được chút thời gian ở cùng với Từ Trạch Nhã.

Tần An không biết mình nói sai điều gì mà Trình Trinh lại phản ứng như vậy, cô chỉ biết luống cuống nhìn đội trưởng của

mình. Lâm Thiếu Hoa thở dài, trầm nghĩ, cô nhóc này vẫn chưa trưởng thành được.

“Tiểu An.” Anh ta nói: “Dù thế nào đi nữa, tội phạm là tội phạm, vẫn là kẻ có tội.”

Tần An nửa hiểu nửa không. Cô trầm nghĩ, kẻ có tội là hắn, còn người có lòng thương cảm là mình, có cần phải phân định rõ ràng như vậy không?

Cuối cùng, phần tiếp theo của “Original” không được hoàn thành, phía cảnh sát phối hợp với cánh truyền thông đưa tin tác giả thật sự của bộ truyện là Hàn Tiểu Diệp đã qua đời, hung thủ cũng đã bị bắt. Động thái này có thể được xem là sự bù đắp cho nhà xuất bản. Trong một khoảng thời gian ngắn, thông tin nóng hổi này đã gây xôn xao dư luận, tiểu thuyết tái bản lại cháy hàng.

Còn thông tin về danh tính hung thủ thì bị phong tỏa chặt chẽ, không được tiết lộ dù chỉ một chút. Nghe nói, bởi vì Ninh Hiểu Duy là người của nhà họ Ninh, Ninh Thế Nhân không muốn chuyện này bị lan truyền khắp nơi nên phía cảnh sát đành phải nghe theo cô. Dù sao, Ninh Thế Nhân vốn là một người phụ nữ không biết nói lý lẽ.

Nhưng Trình Trình biết, Ninh Hiểu Duy không phải người nhà họ Ninh, quyết định này chủ yếu là vì vụ án có liên quan đến Úc Phi mà thôi.

Nghê Sơ không hỏi Ninh Chỉ Bắc và Úc Phi đã nói gì với nhau, anh cũng không hỏi cô vì sao lại qua mặt anh để chấp nhận

mạo hiểm. Nếu lúc ấy người bước vào trước không phải là anh, mọi chuyện sẽ như thế nào?

Hai người đều vô cùng ấn ý bỏ qua chuyện này.

...

Hàn Dạ bị phán tử hình lại biến mất trong nhà tù, thời điểm cơ quan chức năng đang tổ chức truy nã thì phía cảnh sát lại được Ban quản lý Đường sắt thông báo đã phát hiện một thi thể nam giới trên đường ray, trên môi còn nở nụ cười, bên cạnh thi thể đã bị nghiền làm hai là một đóa tường vi đỏ tươi như máu.